

Giới thiệu Niềm Hạnh Phúc

Thể loại: Xuyên không, nữ phụ văn

Đạm Đài Thiên Nguyệt, một cô gái bình thường với tính cách mạnh mẽ, có trí nhớ siêu phàm. Cô từ đứa trẻ mồ côi biến thành một tổng tài khiến cho thế giới chao đảo.

Nhưng tất cả những điều đó chỉ vì mục đích trả thù cho bạn của mình - người đã cùng cô vượt qua gian khó nhưng cũng vì cô mà chết.

Nhưng một lần giao dịch kia cô lại trở thành nữ phụ bị nguyên rủa của một cuốn tiểu thuyết siêu ngọt văn.

Cô sẽ phải đối mặt với nó như thế nào? Liệu cô có tìm được hạnh phúc của mình?

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đây là đâu

Trong màn đêm giữa khu thành thị phồn hoa đầy vẻ sa hoa lộng lẫy. Một đứa trẻ khoảng 4, 5 tuổi quần áo rách rưới đang đi lang thang xin tiền từng người nhưng nhận lại là sự coi thường, khinh rẻ của mọi người xung quanh. Đến một con hẻm nhỏ thì trước mặt là một người phụ nữ, gương mặt của bà ta bị che đi bởi màn đêm u ám, riêng đôi mắt thì nhìn cô bé với sự chán ghét, và giọng nói đầy căm phẫn

“Đồ vô dụng, đi cả ngày mà chỉ có nhiều đây thôi sao, sao mày không biến đi luôn đi về đây làm gì...(với muôn ngàn lời chửi khác)”

Song bà ta lấy tiền bỏ đi để lại cô ngồi một góc giữa con hẻm lạnh buốt giá. Cái lạnh không chỉ ở bên ngoài mà còn cả bên trong lòng của bà ta càng khiến cô nghĩ mình như không tồn tại trên thế gian này sẽ tốt hơn, nước mắt đã chảy rơi mang theo nỗi uất ức đầy lạnh lẽo...Khiến một bé dần mất đi về ngày thơ, trong sáng như một thiên thần vốn có trở thành một người biết thế nào là tàn nhẫn, thế nào là nghĩ cho chính mình mà mặc những người xung quanh và thế nào là thói bất bèo của cuộc đời. Thời gian cứ thế trôi qua, dần đối với cô là một thói quen...

Cho đến một ngày, bà ta đưa cô đến một ngôi biệt thự khang trang. Cô ngỡ ngàng với khung cảnh xung quanh: khu vườn xanh tươi với từng hàng cây được cắt xén kỹ càng chen vào bông hoa đang khoe sắc giữa bầu trời xanh ngắt, phía dưới là con đường lát đá dẫn vào ngôi nhà màu trắng toát ngời ngời. Khi vào trong, trước mắt cô là một người đàn ông trung niên đang ngồi ở trên ghế cùng với một cô gái lớn tuổi hơn cô. Cô ta cười với cô bằng nụ cười tươi tắn nhưng ai biết đằng sau là sự kinh bỉ, cô nhận ra được điều đó mang theo dự cảm một chuỗi ngày đen tối sắp ập đến...

“Cái con nhỏ kia, sao mày lại dám đánh Ngũ Linh hả? Mau biến khỏi mắt tao ngay lập tức là, tốt nhất là cút ra ngoài đường mà ở...” Nói xong bà ta dẫn cô gái kia với sự dịu dàng mà cô chưa từng nhận được từ bà ta, cô cười khổ, tự hỏi bản thân đã sai điều gì...

“Hàn Ngân Hy, cô làm tôi cảm thấy đầy ghê tởm, hạng người như cô mà đòi làm bạn gái tôi sao, ngay cả đồ quét dọn cũng không xứng...” Anh ta chỉ thẳng vào mặt cô cùng với sự ghê lạnh, cô thì nhìn anh ta với khóe mắt đã đỏ đỏ cùng giọng nói nghẹn ngào: “Mình caca tại sao anh...” Chưa nói xong lời, hẳn ta đã bỏ đi để lại cô một mình bơ vơ với chính cái bóng của mình...

“Cô dám đụng đến Linh nhi một lần nào nữa thì tôi sẽ cho cô nếm thử mùi vị của địa ngục” Hẳn ta bóp cổ rồi nhấc cô lên khỏi mặt đất với một đạo lực có thể bóp nát nó, cô thì đang vùng vẫy với vẻ mặt tuyệt vọng cùng hai hàng nước mắt: “Đây là những gì anh tặng cho em sao....”

“Biến đi đồ lẳng lơ, háo sắc suốt ngày chỉ biết khoe thân thể, không còn chuyện gì để làm nữa sao? Hay là cô chỉ biết có mỗi như thế...” Mọi người đang nhìn cô đầy khinh bỉ, còn cô ả ta thì một bên đứng nhìn ‘Hạng người như cô mà đòi làm đối thủ của tôi sao?’

“Cô hãy giúp tôi trả hết những gì họ đã gây ra cho tôi nhé! Xin cô đấy!” Cô ấy nói xong rồi tan biến

Bao nhiêu câu nói đầy khinh miệt kèm theo sự ghê tởm cứ quay đều như máy chiếu khiến cô bật mắt tỉnh dậy, cả người đầm đìa mồ hôi. Đập vào trong mắt cô là căn phòng màu trắng xóa với mùi thuốc sát trùng, cô khẳng định nơi đây là bệnh viện. ‘Chẳng lẽ mình chưa chết sao? Lúc đó viên đạn bắn thẳng vào tim mình mà. Nhìn lại đôi tay cùng thân hình không phải là của mình thì cô đã biết mình chết thật rồi!!! Ôi! bao nhiêu công sức suốt 32 năm

qua của tôi, nếu để ta quay lại ta nhất định bắt các người sống không bằng chết (tự: nếu cô quay lại thì ta viết cái gì bây giờ? HNH: hừhừ, đồ đáng ghét). A mà còn giấc mơ đó, cô ta có quá khứ khá là giống mình nhỉ? Khoan đã mấy cái tên này mình từng nghe ở đâu rồi thì phải? Một ý nghĩ xẹt qua đầu cô lúc này là trước hết phải biết nơi đây là đâu cái đã. Sao mình lại ở đây? Chẳng lẽ mình trọng sinh vào cô gái lúc này.

Ngay lập tức cô chạy vào nhà vệ sinh, trước mắt cô là một cô gái với khuôn mặt thuần khiết nhưng trong rất lãnh đạm, đôi mắt màu xanh lơ đầy sắc xảo mang theo vài tia u buồn, đôi môi hồng nhỏ kèm theo mái tóc nâu hạt dẻ cùng chiếc cằm thanh tú, đôi má phúng phính như một thiên thần sa đọa xuống trần thế này. Thân hình cũng cân đối, bộ ngực cúp B hoàn hảo nhưng tiếc là hơi gầy. Nhưng mà điều khiến cô vui là cô gái này còn trẻ, chắc khoảng 18, 20 gì đó, như thế là cô có thể làm lại từ đầu được rồi haha 'mồ nữ nào đó đang tự kỉ'. Sau khi nhận định xong cô quay lại giường bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cái gì??? Xuyên thành nữ phụ

Đã hơn nửa 1 tuần cô nằm viện nhưng chẳng có lấy một ma nào đến thăm, xem ra thân chủ này không được hoan nghênh cho lắm, không sao chỉ cần họ không gây sự với cô là được, nhưng cô vẫn cảm thấy có cái gì đó không ổn. Đây lòng cứ thấp thoáng...

“Cách” cánh cửa mở ra, cô cứ tưởng cuối cùng cũng có người đến thăm. Khi người đó bước vào thì cô vỡ mộng, hần mặc chiếc áo blu trắng (khỏi nói cũng biết là bác sĩ rồi) cô nhìn từ trên xuống đánh giá hần một lượt, người này cao hơn 1m8, bộ dáng nhả nhận thanh lịch, mái tóc màu xanh đậm trùng màu với đôi mắt càng tôn thêm sự sắc bén đầy phong trần gương mặt ôn nhu, xa xăm cộng thêm cặp kính thì anh ta đầy nghiêm nghị với từng đường nét hài hòa gọi mỹ nam cũng đúng. Đánh giá xong cô quay lại vì cô biết người này không đơn giản như vẻ bề ngoài, hần còn là kẻ góp phần không nhỏ vào sự bất hạnh của nguyên chủ. Hần mang cô ấy ra làm thí nghiệm sống, bắt cô thử các loại thuốc độc, các chất hóa học,... rồi đến lúc thân xác này như thể chết đi cũng không tha. Tốt nhất không nên dính vào.

Trong khi cô đang đánh giá hần, thì hần cũng đang neho mắt soi lại cô. 'Cô ta sao hôm nay lại nhìn mình với ánh mắt không si mê như trước mà là sự lạnh lùng như đang đánh giá vật phẩm vậy, định lạt mềm buộc chặt chứ gì?' Nghĩ thế anh càng thêm khinh bỉ cô hơn.

“Này Hàn Ngân Hy, tôi cảnh cáo cô, cô mà còn gây rắc rối cho bệnh viện của tôi cũng như tiểu Linh thêm lần nữa thì tôi sẽ cho cô biết thế nào mới đúng nghĩa chuột bạch” “Anh nói với giọng nói chứa đầy sự lạnh lẽo cùng chán ghét

Cô cũng hơi ngơ trước câu chào hỏi của anh, nhưng nhanh chóng lấy lại sự lãnh đạm vốn có, ngược mặt lên hỏi anh với giọng không mặn không nhạt

“Anh là ai? Là bác sĩ thì được vào phòng bệnh nhân không gõ cửa? Vào phòng người khác phải gõ cửa là phép lịch sự tối thiểu mà anh cũng không biết sao, chưa gì hết mà chửi thẳng vào mặt người khác anh đúng là người không biết phải trái, đồ bất lịch sự hay là từ nhỏ không ai dạy anh điều này, tôi đang thắc mắc một người như thế mà có thể trở thành viện trưởng sao? Chật chịt xem bệnh viện này cũng không phải dạng tốt lành gì cho mấy, xem ra tôi phải chuyển viện thôi ở đây sớm muộn gì cũng bị kẻ như anh hại chết...” Vừa dứt lời cô tặng anh bộ mặt đầy khinh thường

Nghe xong những lời phản bác thêm gương mặt của cô khiến anh ngạc nhiên, liệu cô gái trước mặt mình có phải là con nhỏ mặt dày thường hay bám chân mình, kè mà mặt mày thoa đầy son phấn cùng mùi nước hoa nồng nặc? anh nhướn mày hỏi cô vẫn giọng nói đó không hề có cảm xúc: “Cô không biết tôi là ai sao?”

Cô nghe xong thì cũng nhướn mày nở nụ cười ngược nói lại: “Nếu tôi biết anh là ai thì hỏi để làm gì? HẢ, anh không hiểu ngôn ngữ người sao??”

“Bạch Dật Trạch là tên của tôi, lúc khác chúng ta nói chuyện” Nói xong anh hờ hững bỏ đi.

Cô cảm thấy một tia điện xẹt qua não mình. Nhớ rồi!!! Đây chẳng phải là tình tiết cùng nhân vật trong cuốn tiểu thuyết cầu huyết đến mức hư cấu mà cô từng đọc cách đây 3 năm sau 'Sau mình lại chậm hiểu quá vậy, trí nhớ của mình hao hụt rồi sau'. Khoan đã, nguyên chủ là Hàn Ngân Hy, hờ đây chẳng phải boss nữ phụ đầy nham hiểm, lãnh lơ, háo sắc,... Được mọi người nguyên rủa sao? Điều quan trọng là cô ấy có cái kết không mấy sáng sủa cho lắm (nói chính xác hơn nữa là đây bị thảm). Nếu như tính ở bệnh viện chắc khoảng ở chương 10 mấy thì phải, không sao còn kịp cô phải tự cứu lấy mình và đồng thời trả thù cho Hàn Ngân Hy mới được' ngật ngừ', Đạm Đài Thiên Nguyệt cô nhất định sẽ quật khởi thêm một lần nữa và khiến thế giới này một phen chao đảo. 'Ot ot' một âm thanh vang khụ trước hết phải ăn cái gì đó đã rồi tính sau, con người sống là để ăn mà, không ăn máu làm sao lên não để nghĩ cách và đồng thời nhớ lại tình tiết câu truyện chứ (Biết chị giới rồi không cần giải thích nhiều như vậy * kệ ta*). Giải quyết xong cái bao tử, cô về giường và bắt đầu suy tính cho tương lai từ đôi bàn tay trắng một lần nữa.

Nếu như cô nhớ không lầm thì lúc đó thân chủ đã cãi nhau rồi dẫn đến xô sát với Mai Ngữ Linh – cũng là nữ chủ 'Thánh mẫu' thì phải. Lúc đó, không biết Đường Đăng Minh từ đâu xuất hiện tặng cho cô ấy một cái tát trời giáng rồi đuổi theo à ta. Sau đó nguyên chủ hoảng hốt bỏ lại sự đau rát truyền từ má, mà vội vàng chạy theo để giải thích, từ xa cô ấy thấy có người muốn ám sát hần ta, không nghĩ ngợi gì nhiều cô ấy bay lại đỡ giùm hần ta phát súng và té xuống cầu thang chính vì thế nên cô mới oanh oanh liệt liệt xuyên đến đây với cả người đầy thương tích, đúng là khổ thân mà. Giúp người mà còn bị xem thường nữa là sao? Điều khiến cô bức tức nhất là trong kí ức thì Mai Ngữ Linh mới là người gây sự trước mà lại đổ hết mọi tội lỗi cho nguyên chủ trong lúc cô ấy đang ngất đi vì cú chấn thương lúc đó, khiến cô ấy trở thành tâm điểm của những cuộc chửi rủa 'biểu tượng của thánh tội đồ' người mà ai cũng chán ghét, xa lánh. Nghĩ đến đây thôi, cô thực sự muốn đập thẳng vào mặt bà tác giả không biết nghĩ gì mà miêu tả cô ta là 'Bạch Liên Hoa' mong

manh dễ vỡ, nếu cô ta dễ vỡ đến thế thì thế giới này đã nát từ lâu rồi. Xem ra phải chơi lại cô ta một vỏ mới được, nhưng nghĩ đến đàn hậu cung hùng hậu của cô ta thì trước hết phải có thể lực cái đã. Nếu không, có thể chưa trả được thù cho nguyên chủ thì cô đã ngủm củ tỏi rồi, khó khăn lắm mới sống lại làm sau có thể chết dễ dàng như vậy được. Phải làm thế nào mới đúng đây? Vì nơi này là một nơi công nghệ đạt đến đỉnh cao rồi không giống như ở thế giới của cô. Chính cô còn không biết nó đã tiến đến trình độ nào rồi, có ai cần một người cố vấn thị trường kinh tế nhỏ nhoi không có bằng cấp mà còn kèm theo tiếng xấu đồn xa như cô không nữa. Hảyyyy, thật là đau đầu.

Trong lúc cô đang bức tốc vò trán thì một đôi mắt đầy hứng thú nhìn cô. Ban đầu hấn cảm thấy đầy tức tối khi phải nằm cùng phòng với vị tiểu thư trong “truyền thuyết” này. Nhưng xem ra không giống vậy, cô ta trong rất là thú vị lại còn đáng yêu nữa. Khoảng thời gian ở đây sẽ không nhàm chán lắm đâu.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Trong lúc cô đang bức bối thì chợt nhận ra có 'vệ tinh' nào đó đang nhìn chăm chăm mình. Quay lại dò xét, đập vào mắt cô là một chàng trai với đầy vẻ khôi ngô, mái tóc đen huyền kèm theo đôi mắt lam băng phủ lên một làn sương huyền ảo, hấn ta mang vẻ đẹp đầy lãnh đạm lại pha chút thị huyết trong đó, hoàn hảo như tạc. Điều đặc biệt là gương mặt lạnh lùng của hấn nhìn cô như đang xem xét món hàng vậy, khiến đầu cô chảy từng giọt mồ hôi lập tức liệt hấn vào sở đen. Nhưng nghĩ lại thì tên nguy hiểm này nhìn đã biết hấn có thể lực, kết giao chỉ có lợi không hại, biết đâu sau này hấn có thể giúp được mình thì sao. Vì thế cô không ngần ngại bước đến làm quen.

“Này tên kia, nhà ngươi cũng trúng đạn giống ta à, xem như chúng ta có duyên vậy, ta tên là Đạm... À! Hàn Ngân Hy”

Giọng nói hờ hững kết thúc, cô gơ bàn tay ra làm quen. Còn hấn thì giật giật khoe miệng nhìn cô 'Chưa từng thấy cô gái nào chào hỏi người khác bá đạo như người trước mắt' Nhưng điều đó lại khiến anh ta nổi lên hứng thú càng đậm. Xem ra phải điều tra về cô nàng này mới được, cô ta không vô hại như mọi người đồn đại chút nào mà còn có dã tâm nữa, loại người như vậy rất hợp với anh. Thấy hấn cứ nhìn mình trầm ngâm như đang suy nghĩ gì đó mà không chú ý đến lời nói của mình, cô cảm thấy khó chịu cộng thêm cánh tay sắp mỏi của mình, cô mất kiên nhẫn nhìn anh nhàn nhạt hỏi

“Mặt tôi có dính cái gì sao? Anh cứ nhìn chăm chăm vậy? Có muốn làm quen không thì bảo, tay tôi mỏi lắm rồi đây” Giọng nói của Hàn Ngân Hy đánh bay dòng suy tính của anh, anh ngược lên nhìn cô gái trước mặt với gương mặt mím mím đôi môi hồng hào, đôi mắt màu xanh lơ đầy ma mị như một thiên thần nhưng tiếu thân hình hơi gầy, anh đưa tay bắt lấy tay cô, giọng đầy trầm lặng trả lời kèm theo nụ cười nhạt

“Chào em! Tên tôi là Tần Phong rất vui làm quen, sau này mong em 'chiếu cố’”

Cô nghe hấn nói xong, hai chân mải cô nhú lại, ý của hấn ta muốn gì không lẽ cô không biết. Cô hồi lại bàn tay của mình. Đây tâm cơ, đó là điều cô nhận định về anh, cô lại giả ngu hỏi lại Tần Phong

“Ý của anh là sao??”

Mất đi đôi tay ấm áp lại còn nghe những lời nói giả ngây thơ của cô khiến anh có một chút hụt hẫng 'chẳng lẽ mị lực của mình giảm rồi sao?' Anh chính là không tin, nhìn thẳng vào mắt cô, nhếch môi nở nụ cười

“Không có gì chỉ muốn bắt chuyện, nếu cô không thích thì thôi”

Nghe nói như vậy cô cũng nhanh chóng đáp lại mà không nghĩ mình sắp rơi vào ổ sói

“Anh nằm ở đây cộng thêm vết thương trên người là biết anh chẳng tốt lành gì cho mấy? Ngực còn ăn luôn cả đạn nữa là người của hắc đạo sao? Yên tâm đi bọn cô nương này chọn bạn không phân biệt tốt xấu đâu chỉ cần thật lòng, cùng biết suy nghĩ cho nhau là được” Nói đến đây cô càng chửi mình mặt dày, rõ ràng là định lợi dụng người ta mà còn nói như vậy nữa 'Từ lúc nào mình trở nên vô sỉ như thế'. Còn anh thì chẳng phải dạng vừa gì

“Tôi thấy cô còn nhiều thương tích hơn tôi nữa đấy, tôi không tốt lành vậy cô là gì đây, hử? Nhưng không bọn thiếu gia đây rất rộng lượng không chấp nhất với dạng người như ngươi” Lời châm chọc mang theo vài tia treo nghẹo trong đó khiến cô hơi đỏ mặt

“Chúng ta điều như nhau cả thôi” cô giận quá thành cười: “Mà này Tần Phong, anh làm nghề gì vậy? Hay là cảnh vệ?”

“Mặt cô có vấn đề à, nhìn tôi như vậy có chỗ nào giống với kẻ làm công cho người khác không?” Anh đường đường ông trùm của giới hắc đạo về vũ khí mà cô lại nghĩ anh là vệ sĩ? Đúng là quá mất mặt mà, nếu để người khác biết được chắc sẽ làm trò cười cho cả bang hội có khi là giới hắc đạo nữa chứ chẳng chơi, mà mặt anh có cái gì giống chứ, nghĩ vậy anh càng muốn bấm thây cái tên to gan dám bắn lên mình. Đúng thật là nhìn Tần Phong không giống một chút nào (~>__

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Đúng thật! Trục giác của cô luôn luôn chính xác, tránh xa chốn 'địa ngục' này là quyết định chính xác. Nhưng tại sao? Chẳng phải hẳn rất ghét cô sao thế sao còn không đề cô đi chứ.

Quay lại 3 ngày trước, lúc Hàn Ngân Hy đang có ý định xuất viện thì đã bị hai tên nào đó nhìn thấu. Chưa kịp mở lời thì Bạch Dật Trạch đã lên tiếng

“Cô nên ở lại đây thêm mấy ngày nữa đợi vết thương trên ngực cô lành lại rồi hẳn về”

Đang định phản bác thì bên kia Tần Phong nhảy vào: “Đứng đó, tiểu Hy em nên ở lại đây đi, lỡ vết thương trên người không khéo lại bị nhiễm trùng đấy...” Bạch Dật Trạch nghe Tần Phong gọi cô thân mật như vậy thì không khỏi nín thở nhưng vẫn nhịn xuống mà hòa theo anh “Hắn nói đúng đó...”.....-_-||

Hai kẻ này ban đầu không hợp nhưng sao bây giờ lại ăn ý đến thế, cô nhất định sẽ trốn được khỏi nơi này, các người hãy đợi đấy. Đạm Đài Thiên Nguyệt ta, à mà bây giờ là Hàn Ngân Hy ta không gì không làm được. Quả nhiên, những ngày cố gắng trong khổ cực cuối cùng cô đã đi khỏi nơi 'phiền phức' này.

Chiếc xe lăn bánh đưa Hàn Ngân Hy rời khỏi nơi đầu tiên cô mở mắt ra lần hai. Không biết những thử thách nào đang chờ cô phía trước. Chiếc xe dừng lại trước ngôi biệt thự màu trắng giống như trong giấc mơ khi cô vừa mới xuyên đến nơi này.

Hàn Ngân Hy bước vào trong, khung cảnh không có gì khác biệt cả vẫn như trước. Hôm nay cô mặc chiếc quần jeans rách màu xanh đậm kết hợp với áo sơ mi màu trắng mang giày thể thao và gương mặt không son phấn, trong hơi khác lạ, nên mọi người có một chút không nhận ra vẫn nhìn cô chăm chăm. Bên trong cô thấy người phụ nữ đó nhưng bà ta mặc bộ trang phục màu đỏ đầy sang trọng đi giày cao gót, khuôn mặt thoa son đánh phấn để che đi dấu vết của thời gian đang ra dáng phu nhân nấng người làm, phải chính là bà ta - Kim Tâm Nhu và là người khiến 'cô ấy' rơi vào cuộc chơi đầy mù mịt, vẫn ánh mắt chán ghét đó nhìn cô

“Chiều về rồi à! Sao mày không chịu đi luôn đi, về đây làm gì...” Vừa nói vừa chỉ thẳng vào mắt cô. Nhưng Hàn Ngân Hy cô là ai - Kẻ đã từng khiến cả thị trường châu Á lay chuyển. Cô ghét nhất là ai chỉ chỏ vào mặt mình vì thế cô không ngần ngại ngừng gạt tay bà ta ra một bên

Thấy thế bà ta tức giận gơ tay lên định tát cô nhưng không thành ngược lại còn bị cô cầm lại với một lực có thể bóp nát cánh tay của bà ta “Mày mày..”

“Mày cái gì mà mày! Bà tưởng mình có đủ khả năng đánh tôi sao? Tôi nói cho bà nghe tôi không phải một kẻ dễ ăn hiếp, muốn đánh là đánh, muốn chửi là chửi. Nếu bà còn dám gây chuyện với tôi nữa thì tôi sẽ khiến bà phải trả một cái giá không nhỏ như thế này đâu” nói xong cô không nương nhand mà tặng cho Kim Tâm Nhu một cái tát thật mạnh, khiến bà ta ngã nhào xuống ghế, trên mặt in mấy rõ bàn tay của cô, trên miệng còn hiện cả vết máu nếu lúc đó cô đeo nhẫn thì bà bị hủy dung là chắc. Những người xung quanh nuốt từng ngụm khí lạnh, cả người mặt mày xanh xao đổ mồ hôi lạnh.

“Sao em có thể đánh di Nhu như thế, di ấy là mẹ của em đó” Giọng nói mềm yếu đầy ủy khuất khiến người ta cảm thấy đầy thương tiếc, rung rinh cần được người khác bảo hộ vang lên ở phía trên cầu thang.

Ngược mặt lên, trước mắt Hàn Ngân Hy là một cô gái mặt chiếc váy màu trắng dài qua đầu gối tôn lên thân hình đầy đặn, bộ ngực cúp D đầy quyền rũ, đôi chân thon thả lúc ẩn lúc hiện trong làn váy lụa mỏng, cô ta cao khoảng 1m7, gì đó? cao hơn cô khoảng nửa cái đầu (vì em chỉ cao khoảng 1m67). Mái tóc màu đen nhánh, gương mặt thanh tú khoẻ mồm mìn chặt điều đáng để xem hơn là đôi mắt màu đen tuyến long lanh kia có thể rung rung nước mắt bất cứ lúc nào, bất kể thời gian, địa điểm, hoàn cảnh kèm theo người xem. Cô ta chính là 'thánh mẫu' Mai Ngữ Linh. Và cô đã đoán đúng, khoẻ mắt rom róm nước mắt, từng giọt từng giọt vừa rơi vừa chạy lại chỗ đỡ người mẹ vô trách nhiệm của cô, bà ta nhìn cô ta với sự ôn nhu và quay sang nhìn cô đầy sát khí, thì bỗng

“Hức...hức sao em làm thế, hức..chị biết là em không thích chị.. hức..và cả di ấy nữa...hức..hức bởi vì di ấy luôn đối xử tốt với chị...hức..mà..hức khô..hức.. không hức...thương em hức..nhưng..”

(Sao em làm thế, chị biết là em không thích chị và cả di ấy nữa. Vì di ấy đối xử tốt với chị mà không thương em nhưng...)

Những lời nói vừa khóc lóc, vừa ấp úm của Mai Ngữ Linh như đang kể tội cô. Khiến cô mất kiên nhẫn

“Thôi đủ rồi! Cô đang nói chuyện cho ai nghe vậy? Không cảm thấy mệt sao? Tôi không có hứng thú đứng xem vở kịch 'bạch liên hoa' của cô, đừng tưởng những gì cô làm tôi không biết, chỉ là tôi không muốn nói ra, chỉ cần vượt quá sự nhẫn nại của tôi thì tôi..” Nói đến đây cô kể người sát vào tai cô ta thì thầm nhưng đủ để xung đột quanh nghe hết

“rất có thể mất kiểm soát và giết cô bất cứ lúc nào” Nói xong cô bỏ mặt những kẻ như đang muốn ăn tươi nuốt sống mình mà quay về phòng, cô còn nhiều chuyện khác phải làm không có thời gian đùa giỡn với những kẻ dở hơi này.

Đi theo trí nhớ, Hàn Ngân Hy bước vào một căn phòng với màu lam nhạt làm chủ đạo. Cô đánh giá xung quanh: cách bày trí khá đơn giản, không gian rất rộng vì các tủ quần áo hay kệ sách đều được xây ở bên trong tường. các loại mỹ phẩm trải đầy trên bàn, kệ tủ thì vô số các đôi giày 'cà kheo', quần

áo hở tảo bạo nhưng chưa đến mức quá đáng. Cô lắc đầu ngán ngẩm, bắt tay chỉnh sửa lại căn phòng, thu dọn lại 'chiến trường' của Hàn Ngân Hy thì bỗng cô phát hiện những thứ thú vị. Một chiếc USB và quyển nhật ký cùng một số tài liệu khác nữa, chúng được giấu rất cẩn thận nếu không soi kỹ sẽ không phát hiện ra. Xem ra Hàn Ngân Hy này không nào tàn như trong kịch bản. Mở USB lên, Hàn Ngân Hy cười một cách đầy hứng thú, đôi mắt sáng lên như bắt được vàng.

Cô đang nhìn thấy gì đây, mớ thông tin về các cuộc đấu thầu của những 'khách hàng'. Tại vị trí cô đang ở là thành phố S – nơi quy tụ giới thượng lưu của nước A cũng như là của thế giới... Kết thúc cuộc dò thám xong, cô quay lại nhìn cuốn nhật ký đã úa vàng theo dòng chảy của thời gian xem ra Ngân Hy cô ấy viết nó đã lâu lắm rồi. Từng chữ từng chữ được viết trong đó khiến cô vừa nín thở mà còn vừa nở nụ cười thích thú.....

Mai Ngữ Linh: Tiền nhiệm nữ chủ - một cô gái ban đầu ngây thơ trong sáng nhưng vì ganh tỵ với vẻ đẹp cùng sự giàu có của những 'cô chiêu' mà trở nên ích kỷ, bụng dạ tâm tối, khinh thường tất cả, luôn ra'dáng tiểu thư' trước những kẻ có địa vị thấp hơn mình nhưng những thứ đó được che đậy bởi gương mặt đáng yêu, yếu đuối của cô ta. Còn trước mặt nam chính thì.....t.i.ê.u.b.ạ.c.h.t.h.ô.... chính cống.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Ngày XX tháng XX năm XX03, hôm nay là ngày đầu mình đi học ở một ngôi trường rất lớn, ban đầu thì rất là vui... Nhưng không hiểu lúc sau, mọi ai cũng xa lánh, hay là mình nhìn nhầm...' Những chữ nghịch ngoặt như mới bắt đầu học viết dù cô ấy đã học lớp 3 rồi, nhưng vẫn không nhìn thấy mạnh mẽ gì...

Ngày XX tháng XX năm XX05, hôm nay mình không may bị té, ở chân máu chảy rất nhiều thì có một chàng trai đến, anh ấy không ngần ngại công mình chạy một vòng đến phòng y tế, anh ấy thật là tốt bụng, là Bạch Mã hoàng tử sao?... 'Người mà 'Hàn Ngân Hy' nói đến chắc là Đường Đăng Minh, ngoài hẳn ra thì còn ai được cô ấy yêu thật lòng chứ.....

Ngày XX tháng XX năm XX08, Minh caca giận mình rồi phải làm sao đây? Tại Mai Ngữ Linh, cô ta giải thích kiểu gì mà cứ áp a áp ún khiến mọi người hiểu lầm, Vũ ca cũng mắng mình còn Minh ca thì tát mình một cái, rồi cả hai người bọn họ bỏ đi an ủi cô ta, để lại mình bị nhằn cây quết trúng, trên vai chảy rất nhiều máu, sâu như vậy chắc sẽ bị lại sẹo sau này nữa. Nhưng nó không đau bằng cái tát của Minh ca ca..... Có ai hiểu được cảm giác của mình – không một ai cả chỉ mình với chính cái bóng làm bạn cùng nhật ký để tâm sự..... Thề lương....

Ngày XX tháng XX năm XX09, mình thật sự không có đánh Ngữ Linh mà tại sao không ai nghe mình giải thích? Tại sao chỉ tin mỗi một mình cô ta? Tại sao mình và cô ta đều là con nuôi. Mà sao chỉ có mỗi cô ta được nuông chiều yêu thương hết mực còn mình thì phải chịu hết tủi nhục, cay đắng. Dù mình đã cố gắng hoàn thiện bản thân để mọi người nhìn mình bằng con mắt khác? Nhưng không ai khen mà còn lại chửi mình giả ngây ngô để được người khác thương hại, tại sao Mai Ngữ Linh cũng làm thế thì mọi người không nói gì cả còn khen cô ta nữa. Mình không phục, nếu mặt tốt không được công nhận thì mặt xấu vậy, dù sao thì danh tiếng của mình cũng tàn rồi – Mai Ngữ Linh tôi sẽ cho cô biết thế nào là ác độc.....Hàn Ngân Hy tôi đã mất đi Minh caca, mất tất cả rồi chẳng còn gì luyến nữa, cho dù bỏ luôn cả cái mạng này tôi cũng phải xé rách mặt nạ của cô và khiến Minh ca chán ghét cô biến cô thành một 'Hàn Ngân Hy' thứ hai. Cảm giác này sao mà đau quá, như thể có ai dùng dao rạch thẳng vào tâm mình vậy..... Từng giọt nước mắt đây chưa xót, bị ai rơi theo hàng má thấm vào trang nhật ký làm lem đi nét chữ...

Ngày XX tháng XX năm XX09, mình sắp bị đuổi ra khỏi nhà rồi.....cũng tại Mai Ngữ Linh. Haha!!! Cô ta là tất cả còn mình chẳng là gì trong mắt họ, cô ta bị gì cũng bảo là mình làm? Giống như mình là thứ không cần thiết trong cuộc sống của họ vậy.....

Ngày XX tháng XX năm XX13, lâu rồi không viết. Hôm nay mình đã thu thập tự được rất nhiều thông tin lớn và còn có cả khách hàng nữa. Mình đã đánh Mai Ngữ Linh thật mạnh và tặng thêm vài cái tát in đầy trên 'mặt nạ' của cô ta, mặt dù bị bọn họ đánh và chửi nữa nhưng mình cảm thấy rất vui vì đã đánh được cô ta, sướng tay làm sao. Mặc bị 'trai dưa' lại nhưng dù thế nào cũng bị thà rằng tự mình đánh ả tiện nhân đó còn hơn nữa để ả ta tựa đánh chính ả rồi đổ lỗi cho mình. Thấy mình làm tốt không? Haha, mình ngốc quá phải không tại sao phải vì một người đàn ông mà bị cả xã hội khinh bỉ, dù rằng muốn buông tay nhưng sao mình không thể làm được, cứ mỗi lần muốn nói là tìm lại thất bại đau lắm. Cả thế giới này không có ai đáng tin cả, ai cũng đeo mặt nạ, chẳng có ai chịu nghe người khác nói nếu không có lợi. Thật giả tạo, chính họ cũng thế mà lại đi phê bình người khác, họ không thấy ghê tởm bản thân của chính mình sao.... Bây giờ mình đã làm ra được tiền thấy mình giỏi không? Tuy rằng không nhiều nhưng sẽ cố gắng, sẽ đến ngày mình ngược lại bọn họ, bắt họ phải trả giá. Hàn Ngân Hy cố lên!!! Rồi mày sẽ đâm đạp lại những kẻ đã xem thường mày.....

Giây phút bị người mình yêu phản bội, thường khiến chúng ta tức tối, tự nhắc nhở mình phải cố gắng thành công, vì thành công là cách trả thù tốt nhất. Quả thật, chúng ta sống tốt hơn họ, lúc đó chúng ta mong muốn vô tình sẽ chạm mặt họ ngoài phố, để cho họ thấy hiện nay ta thành công biết bao, hạnh phúc biết bao, chưa biết chừng còn cười nhạo họ nữa, khiến cho họ khó xử và hối hận.

Nhưng qua một thời gian, bạn sẽ phát hiện ra rằng tư tưởng này thật ấu trĩ. Nếu bạn vẫn còn để ý đến suy nghĩ của họ thì cho dù bạn có thành công cách mấy thì bạn mãi mãi vẫn là kẻ thất bại bại.

Trương Tiểu Nhân

Gấp lại quyển nhật ký cũng như gấp lại qua khứ đầy cay đắng, đầm nước mắt của Hàn Ngân Hy. Bây giờ cô đã hiểu vì sao cô ấy lại chấp mê bất ngộ với Đường Đăng Minh như vậy. Thử hỏi ngay lúc mình cô đơn, khó khăn nhất lại có một người xa lạ đến sẻ chia, lắng nghe và giúp đỡ mình như thế thì không có cảm tình mới là lạ. Nếu là cô trong hoàn cảnh đó thì chắc chắn cô cũng sẽ thích hắn nhưng không đến mức mê muội như cô ấy, nắm chặt không buông dù người đó đang vùng vẫy thậm chí đánh lại mình để tìm lối thoát. 'Hàn Ngân Hy à cô thật ngốc, cô tài giỏi, mạnh mẽ như thế cơ sao phải chọn cách đó để trả thù ngu ngốc đó để đến phút cuối phải nhận một cái chết đầy bi thảm mà hắn có thấu hiểu cho cô đâu ngược lại còn chà đạp cô nữa'.

Nhưng cô yên tâm thôi – Đạm Đài Thiên Nguyệt này đã mượn thân xác của cô thì nhất định sẽ cố gắng hết sức để trả thù cho cô. Mai Ngữ Linh, Kim Tâm Nhu, Mai gia và cả những tên ngu ngốc đó nữa, các người sẵn sàng đón nhận sự trả thù của ta đi. Thế rồi, cô đi giải quyết hết đóng 'hàng' của cô ấy để lại.

Sau khi tiêu thụ hết đóng 'của nợ' kia thu được một số tiền không nhỏ, Hàn Ngân Hy định đi mua một số quần mới thì từ xa cô thấy Mai Ngữ Linh cùng tên nam chủ nhà đó đang lựa quần áo. Vì không muốn gây phiền phức nên cô bỏ đi còn hai kẻ kia thì mãi mê lựa đồ nên không để ý mình đã bị người khác tính kế.

Một bóng dáng cô đơn đang đi lang thang trong Trung tâm thương mại nổi tiếng sầm uất mà không mục đích. Khi bước qua khu trang sức Hàn Ngân Hy chợt khựng người lại ngó vào chiếc dây chuyền hình hoa lưu ly, thế là cô bước vào đó. Nhìn thấy nó thì lòng cô bất chợt đau lên như nhớ lại cái chết của Lưu Ly – người bạn thân nhất của cô, 'bây giờ cậu đang ở đâu? Có vui và hạnh phúc không? Mình đã trả thù được cho cậu rồi đó nhưng tiếc là mình cũng chết theo hắn, cậu có giận mình vì không giữ lời hứa là không được báo thù mà hãy sống cho thật tốt, sống luôn cho phần của cậu nữa nhưng xem ra mình khiến cậu thất vọng, còn để cậu chết vô nghĩa nữa, mình ngốc quá phải không?'. Cô cứ đứng ngắm vuốt nó mãi với đôi mắt phủ đầy tia bi thương.

“Nhìn cô có vẻ rất thích nó? Nó gọi lại kỉ niệm cho cô à?”

Chủ nhân của giọng nói đầy đầm ấm này là một chàng trai với gương mặt điềm tĩnh sảng khoái, đôi mắt màu tím than sâu lắng, mái tóc màu bạch kim từng đường nét hoàn hảo như một tác phẩm của Thượng Đế ban tặng, thân hình cao to vạm vỡ, hần cao trên 1m8 mặc một vest màu đen được may rất cẩn thận trong thật lịch lãm. Nghe như có ai đang hỏi mình, cô thoát ra khỏi nỗi bi thương của qua khứ mà nhú mày nhìn về phía người đối diện.

“Anh là ai? Chuyện của tôi không cần anh quan tâm” Nói xong cô hướng về cô nhân viên: “Gói lại cho tôi cái này”.

Hôm nay, anh đi khảo sát xung quanh thì từ xa anh nhìn thấy một cô gái bơ vơ đi một mình không mục đích, khiến anh hiếu kì vì các cô tiểu thư đến đây đều muốn đem cả khu thương mại của anh về nhà còn cô thì như đang đi dạo hay là nơi đây không có thứ gì ưng ý của cô nên anh mới hiếu kì mới đi theo cô. Nhìn người con gái trước mặt, một gái mang vẻ đẹp mộc mạc nhưng không làm mất đi vẻ thanh khiết vốn có, búi tóc màu hạt dẻ, đôi môi màu đỏ căng mọng, cô mặc chiếc áo trắng cùng cái yếm ngắn tùy tiện khoe cặp chân thon thả không tùy vết.

“Không có gì? Tôi chỉ thấy cô cứ nhìn nó mà gương mặt như đang nghĩ đến thứ gì khác nên hiếu kì hỏi thôi? Xin chào tên tôi là Bắc Thiên Chiến, chúng ta có thể làm bạn không?”.

Bắc Thiên Chiến: Một người ngoài đàm bạc trong lạnh lùng. Chủ tịch của Bắc thị, tập đoàn thương mại lớn nhất nước A còn lão đại của Sky - băng đảng nổi tiếng ' cục thông tin của thế giới' chỉ cần có tiền là muốn tin gì cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Bắc Thiên Chiến, đây chẳng phải nam phụ trong truyền thuyết, hào quang phủ đầy còn được nhiều 'hiệu ứng' hơn cả nam chính sao. Hắn tuy là nam phụ nhưng lại là một kẻ tự lập từ nhỏ đi lên từ đôi bàn tay trắng, nếm hết mùi vị cay đắng của thế gian này giống như cô của qua khứ thậm chí còn vượt xa cô. Không hiểu sao, khi nhìn thấy hắn Hàn Ngân Hy rất có thiện cảm, chắc có lẽ do cùng hoàn cảnh với lại Bắc Thiên Chiến này cũng không si mê Mai Ngữ Linh nên cô cũng yên tâm. Nếu hỏi cô thích ai trong cuốn tiểu thuyết đó thì cô sẽ không ngần ngại mà trả lời là Bắc Thiên Chiến vì anh ta là kẻ sáng suốt có con mắt nhìn đời rất tinh tế nên không bị vẻ yếu đuối giả tạo của Mai Ngữ Linh đánh lừa, ngược lại còn có chút chán ghét cô ta. Con người này rất đáng làm bạn đánh mất thì uổng.

“Tôi là Hàn Ngân Hy rất vui được gặp anh, Bắc chủ tịch”

Anh bắt tay làm quen với cô như một đối tác làm ăn. Hàn Ngân Hy, đây chẳng phải vị tiểu thư trong 'truyền thuyết' sao. Nhưng anh không thấy cô có bộ dáng điệu ngoa, chanh chua chút nào ngược lại thì trong cô vẻ rất lãnh đạm rất giống anh, người đã từng thấu hiểu hết mọi bộ mặt của xã hội, cô gái này không đơn giản vì cô ấy có thể sống trong lớp vỏ bọc nhiều năm trước những kẻ đầy thâm hiểm như vậy mà không bị phát hiện. Quả là gặp người thật khác hẳn với lời đồn đại, miệng lưỡi của thế gian đáng sợ thật nếu không gặp cô ở đây chắc anh cũng sẽ tin luôn cả lời đồn đó rồi.

“Cô có vẻ rất thích hoa lưu ly?” Anh hỏi cô với giọng nói đầy nam tính như sói đang dẫn dụ con mồi còn Hàn Ngân Hy thì vẫn ngây thơ chưa phát hiện ra mình sắp bị sập bẫy mà vẫn lạnh nhạt đáp trả anh.

“Lúc trước thì không hẳn nhưng bây giờ thì có, anh có biết ý nghĩa của hoa lưu ly không?” Anh suy nghĩ một chút rồi cười nhạt mà lắc đầu

“Xin đừng quên tôi. Ngoài ra, nó còn có ý nghĩa khác là 'Dù đi đến bất cứ nơi đâu thì em vẫn yêu anh'“. Nói đến đây cô lại rơi vào cái hồi mức khi này, cô không khóc lóc nhưng sống mũi đã cay cay khoé mắt đã hoe đỏ, vội quay đầu che đi

“Thâu thất lễ, gặp lại anh sau” Nói xong cô lấy cớ dây chuyền rồi xoay người đi.

Nhìn bóng dáng cô mờ dần rồi biến mất như chưa từng tồn tại. Thù vị, Bắc Thiên Chiến nở nụ cười đầy thích thú “Vật nhỏ, em đã khiến tôi thấy hứng thú rồi bỏ đi sao? Đầu có dễ như vậy” Nhưng nghĩ đến câu nói lúc này của cô khiến anh khó chịu 'Xem ra cô nàng này vẫn còn rất yêu Đường Đăng Minh' Anh có cái gì không bằng hẳn chứ. Xem ra sao này muốn rước cô về nhà khó khăn lắm đây **mồ nam đang suy tính cho tương lai* tg vàng quá khó nữa là đăng khác**.

Bên góc cửa hàng, một đạo ánh mắt xa xăm cũng đang nhìn chằm vào bóng dáng của Hàn Ngân Hy, phải hẳn là Bạch Dật Trạch. Hôm nay vốn là ngày nghỉ của anh nhưng do Mai Ngữ Linh lại rủ anh đi mua sắm, ban đầu anh cứ tưởng là cả hai nên mới đồng ý ai dè lại xuất hiện thêm Vệ Thành Vũ. Hai người đó cứ đi sát sát vào nhau, khiến anh như kẻ thừa ba phá đám nên anh định đi nơi khác giải khuây còn họ thì mãi tập trung vào 'chuyên môn' nên đã không đếm xỉa gì đến anh 'Ruột cuộc mình đến đây làm gì'. Lúc đang định bỏ về thì từ xa anh nhìn thấy Hàn Ngân Hy đang đi đến nên mới quyết định đi theo cô. Không ngờ lại nghe được những lời nói bị thương kia của cô, thì biết cô vẫn chưa hết tâm với tên Đường Đăng Minh đó. Nghĩ đến đây anh lại càng bức tức, tên đó có cái gì mà mọi người con gái anh đề ý điều yêu hẳn chứ “Tôi nhất định sẽ xóa hết mọi bóng dáng của Đường Đăng Minh trong tim của em“. Nghĩ vậy, Bạch Dật Trạch đang âm thầm suy tính làm thế nào để khử tên Đường Đăng Minh này..... Còn Hàn Ngân Hy, sau khi bỏ đi thì không biết mình đã vô tình tạo hiệu ứng 'Eliminate Minh'. Ở trong một tòa nhà sang trọng giữa thành phố S, Đường Đăng Minh đang ngồi trước màn hình máy tính cùng mớ giấy tờ hai bên, liên tục hức xì, xem ra kẻ nói xấu hẳn rất nhiều nhưng hẳn lại không hề biết mình đã bị hai mỗ sói toan tính. Hôm nay sẽ một ngày thoải mái mua sắm nếu cô không chạm mắt hai kẻ. Người nữ thì mặc bộ váy màu hồng phấn, mái tóc đen nhánh làm nền cho gương mặt đầy uy khuất của mình. Còn người nam gương mặt nghiêm nghị, chân mày đậm ấn tượng khiến đôi mắt màu xám bạc to tròn của hắn ta trở nên ma mị sâu không thấy đáy, cuốn hút vô cùng nam tính mà còn rất 'chuẩn men' thêm mái tóc màu đỏ rượu dài qua vai tùy tiện cột lại, đúng là một sự kết hợp hoàn hảo, hẳn ta cao hơn Mai Ngữ Linh cả một cái đầu, diện áo sơ mi tay ngắn xanh đậm kết hợp cùng quần đen, đội chiếc nón đen tròn trong hẳn không khác gì là một lăng tử cho mấy.

“Tiểu Hy em sao lại đến đây, em đừng giận dì Nhu nữa, dì chỉ lo cho thôi mà” Giọng nói mềm yếu đó phả ra từ người chị 'cao cả' đó của cô.

“Tôi không được quyền đến đây sao? Chuyện của tôi cần gì cô xía vào, chuyện của mình lo chưa xong mà lo chuyện thiên hạ, cô không có việc gì làm à”

“Chị chỉ muốn tốt cho em thôi hức..hức..đi ấy...hức..nặng..hức...lời..

với..hức..em...hức..không hức..đúng

Huhu”

(Chị chỉ muốn tốt cho em thôi, đi ấy nặng lời với em là không đúng)

Kết thúc từng lời nói mím máo của mình thì Mai Ngữ Linh không ngần ngại quay người vào lòng nam nhân kế bên mình vừa ôm vừa khóc. Còn hẳn thì đứng vờ vánh ả song nhìn cô với ánh mắt đầy sát khí.

“Hàn Ngân Hy, tiểu Linh chỉ muốn tốt cho cô thôi, tại sao cô lại quát em ấy như thế? Không biết lúc trước đầu tôi bị gì nên mới làm bạn với loại người như cô” Vệ Thành Vũ đầy khinh miệt nhìn cô.

“Vệ thiếu, không biết con mắt nào của anh nhìn thấy tôi quát cô đây? Anh nghĩ mình là ai mà xen vào chuyện của tôi” Cô đáp trả lại anh với cái nhìn đầy khiêu khích.

Vệ Thành Vũ nhíu mày quan sát cô gái trước mặt không gọi anh là Vũ caca như mọi lần mà gọi là Vệ thiếu, gương mặt trong trẻo lạnh lùng không son phấn, không lòe loẹt, không đánh đá mà ngược lại rất điềm tĩnh giữ tư thế địch bất động ta bất động, địch động ta giết, anh liền mở miệng khó tin nhìn cô.

“Cô thay đổi?”

“Ồ! Vệ thiếu cũng biết nói đùa tôi và anh quen nhau bao nhiêu năm rồi chẳng lẽ anh không hiểu con người tôi. Tôi chỉ là quay lại với tôi của trước đây mà thôi, một cô gái xa lạ với anh, một cô gái từng đùa giỡn vui chơi hết mình với anh, xem anh như một người anh người bạn mà đối đãi luôn thật lòng không toan tính một điều gì cả, lúc đó chúng ta đã từng làm bạn rất tốt. Nhưng bây giờ thì sao? Tình bạn của chúng ta vỡ nát rồi, anh có hiểu cảm giác của tôi lúc đó không? Bị hai người mình cho là tri kỉ phản bội mình cách tàn nhẫn như vậy. Cho nên tôi – Hàn Ngân Hy này không hề thay đổi mà là chính anh – Vệ Thành Vũ cùng Đường Đăng Minh mới là những kẻ đổi thay, phản bội tình bạn gần hai năm của chúng ta chỉ vì một cô gái. Tôi trở nên như vậy đều tại các người ép tôi mà thôi. Còn cô Mai Ngữ Linh, tôi không biết cô thì như thế nào chứ tôi thì chán vỡ kịch 'tiểu bạch thỏ' của cô lắm rồi, lúc nào tôi cũng làm 'hồ ly' xấu xa bị mọi người xi và cho nên tôi sẽ không diễn cùng cô nữa” Hàn Ngân Hy nâng cằm Mai Ngữ Linh lên thì thắm đủ để kẻ bên nghe được.

“Nếu cô vẫn muốn diễn thì tôi sẽ xem gương mặt cô đầy đến mức nào có thể chịu được những cú tát của cô”

Cô bung ra hết nhưng lời của Hàn Ngân Hy giấu trong nhật ký rồi quay người bỏ đi quơ tay xem như chào tạm biệt. Còn hai người kia, một người thì mặt từ trắng chuyển qua xanh rồi quay lại như ban đầu, còn hiện lên vài tia độc ác, đôi bàn tay vô thức dùng sức bóp chặt bắp tay người bên cạnh. Người kia, vẫn còn thần thờ trước câu nói của cô ' Liệu hần đã sai hay là cô phủ nhận sự thật rồi chuyển cho hần' Nhưng suy nghĩ ấy đã bị đôi tay búp măng của người trong lòng dùng lực như muốn bóp nát hần mà bùng tình nhìn xuống thì mọi biểu cảm của cô ả thu hết vào mắt anh. Khiến Vệ Thành Vũ tin lời của Hàn Ngân Hy hơn nữa, xem ra phải điều tra lại tất cả mới được nghĩ xong anh quay người đi bỏ lại Mai Ngữ Linh với gương mặt vụn vỡ không thể xấu hơn nữa được nữa, móng tay cắm sâu vào da thịt sắp rí máu ' Hàn Ngân Hy mày phải chết'.

Sau 'cuộc chiến' Hàn Ngân Hy cũng về đến nhà, nhưng cô thấy hơi lạ tại sao Mai Ngữ Linh lại không cáo trạng thái cô chẳng lẽ có âm mưu gì? Xem ra cô phải cần thân hình mới được... Hàn Ngân Hy tiếp tục nghiêng cứu đông thông tin thị trường để đầu tư....đêm còn rất dài nếu cô không mau cố gắng gây dựng thế lực thì cô sẽ sống trong cảnh được ở hiện tại và qua khứ còn tương lai thì mù mịt....

_____ (๑ • v • ๑) _____

Vệ Thành Vũ: thiếu gia của Vệ thị, 'ngốc' vô đối là bản hiệu của hần còn bộ mặt kia thì phúc hắc âm hiểm, nghi ngạo. Là người của hoàng gia nước C, ông hoàng của Bạch đạo vì thế xem cần thận, đề phòng người xung quanh là bản năng

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Bên trong căn phòng trầm tĩnh phủ đầy màu lam nhạt, thỉnh thoảng có một vài tia nắng theo làn gió nhẹ lướt qua tấm màn cửa sổ chiếu vào phòng. Bóng dáng của một thiếu nữ với mái tóc hạt dẻ phát phối trong làn gió, cô ấy mặc áo sơ mi màu bạc thắt caravat đen phủ bên ngoài là chiếc áo vest trắng viền vàng kết hợp cùng váy tím than sọc đen mang phong cách sang trọng của hoàng gia lại thêm sự tươi tắn của giới trẻ. Nó gọi lên được thân hình mảnh mai của cô gái, cô ấy là Hàn Ngân Hy hôm nay là ngày cô phải vật vả lại với mớ kiến thức tưởng chừng sẽ không gặp lại nữa nhưng đầu gối lại có ngày mình phải học lại nó từ A – Z như vậy. Cô đã bỏ nó suốt mười mấy năm rồi không biết có còn nhớ không nữa, hãy đứng là khổ thân mà, ai bảo trọng sinh là sướng nào?

Khi bước xuống nhà, Hàn Ngân Hy thấy trước mắt là một nhà ba người đang nói chuyện vui vẻ, người đàn ông trung niên rất nghiêm nghị, người phụ nữ thì mặt đầy lớp trang điểm còn cô gái thì gương mặt 'bạch liên'. Phải ba người đó là Mai Hùng, Kim Tâm Nhu và Mai Ngữ Linh. Khi thấy cô thì ba người liền mất hứng, chán ghét nhìn cô còn Hàn Ngân Hy thì vẫn thần nhiên lướt qua họ. Vốn định ăn gì đó nhưng thấy bản mặt đó của họ là cô nuốt không trôi thức ăn đành để bụng đói đi thôi chứ sao.

Bây giờ Hàn Ngân Hy thực sự chỉ chờ cho thật to. Sớm biết trước là trường học xa như vậy thì cô đã mặt dày đi ké xe đến trường rồi 'Trên đời này có bán thuốc hồi hận không? Nếu có tôi mua hết' Ôi!!! cái chân của tôi. Sau một hồi vừa đi vừa rửa quặt quại với con đường, Hàn Ngân Hy cũng đứng trước cổng trường.

Trường cô học là Tư thực L lavish, ngôi trường Đại học đa ngành quyền quý và có qui mô lớn nhất nước A, tọa lạc ở phía Tây thành phố S. Nơi quy tụ mọi tầng lớp thượng lưu, những người nổi tiếng trên khắp thế giới đến đây, tuy nhiên cũng có một số tầng lớp bình lưu vào được trường nhờ học bổng, có sức học tốt và có sự sáng tạo đầy tài năng. Ngôi trường này không phí phạm nhân tài chút nào, xem ra nếu tốt nghiệp ở đây thì cô sẽ một tương lai rộng mở phía trước – phải nắm bắt thời cơ ngay khi có thể. Phải thế chứ, Hàn Ngân Hy không ngần ngại bước vào trường, xung quanh nổi lên những lời bàn tán xì xào.

“Ồ! Xem ai đến kia, không ngờ trên đời này còn có loại người mặt dày đến như thế....”

“Thật không ngờ cô ta còn dám đến trường đúng là đồ không biết xấu hổ”

“Cứ nghĩ rửa trôi hết lớp trang điểm thì mọi người sẽ nhìn cô tốt hơn nữa sao, nằm mơ đi...ta phỉ”

“Biến đi....”

.....

Hàn Ngân Hy không mấy bận tâm đến những lời chỉ chỏ xung quanh mà cứ tiếp tục bước đến lớp. Cô học khu II, nơi dành cho những học sinh thượng lưu bình thường. Khu I dành cho giới quý tộc, những thiên tài trẻ tuổi, dĩ nhiên nam chủ cùng nữ chủ đại nhân điều học ở đây, còn khu III thì dành cho tầng lớp bình lưu, các học sinh vào trường bằng học bổng. Tuy cách biệt như thế nhưng cả trường chỉ lấy cùng một loại đồng phục như muốn khẳng định không có sự phân biệt với nhau vậy. Nghĩ xong cô đẩy cửa bước vào, một lọ phấn không biết từ đâu rơi xuống cũng may cô phản xạ kịp mà né tránh nhưng váy vẫn bám bụi.

“Là ai?” Gương mặt cô bỗng nổi lên đầy đặc sát khí khiến xung đột quanh một mảnh yên lặng.”Dám làm không dám nhận sao, đây là cách mà cha mẹ truyền thụ cho các quý cô quý cậu sao? Hừ”

Hàn Ngân Hy càng nói sự thị huyết trong cô càng nổi dậy, cô ghét nhất là bị người khác chơi khăm mình, trong giây phút lặng im thì bỗng có kẻ không biết sống chết lên tiếng.

“Là tao làm đó thì sao? Hạng người như mày bị như thế là đáng, chỉ là con kế mà dám ra đáng tiểu thư ở đây à, đồ lẳng lơ suốt ngày chỉ biết trêu chọc nam nhân“. Cô ta chính là Trình Mẫn Tâm, nữ phụ số 3 sau Hàn Ngân Hy và Độc Cô Nhi, dù là số 3 nhưng số phận của cô ta chỉ có hơn nữa chứ không kém nguyên chủ cho mấy. Hàn Ngân Hy trước khi chết là xử nữ còn cô ta thì tra tấn tình dục cho đến chết, nghĩ đến cảnh tượng trước khi chết của Trình Mẫn Tâm mà cô sồn hết gai óc, gia đình thì bị phá sản, tận mắt nhìn thấy cha mẹ bị chôn thân trong biển lửa chỉ biết đứng đó vừa khóc vừa gào thét mà nhìn không thể làm gì được còn bản thân cùng tuổi xuân thì bị chôn vùi ở nơi không có ngày mai như một món hàng, ngày nào cũng phải đối mặt với những tra tấn dã man, chết dần chết mòn chết trong đau đớn tuyệt vọng có thể nói 'vừa lên được thiên đàng thì một bước xuống tận cùng của địa ngục không lối thoát, vùng vẫy vô ích' Vì cô ta đã chạm phải kẻ không nên chạm là kẻ được bàn tay vàng bảo hộ Mai Ngũ Linh, chính xác hơn nữa là Cố Nguyên Lân cùng Tân Phong hai tên nam chủ mà hai chữ tình người không nằm trong từ điển, thủ đoạn tàn nhẫn không chút nương tay. Còn Hàn Ngân Hy thì may mắn hơn vì người khứ cô là Vệ Thành Vũ, Đường Đăng Minh cùng Bạch Dật Trạch, hai tên kia còn nể tình xưa nên nhẹ tay với cô ấy nhưng Bạch Dật Trạch thì không như vậy nhưng ít nhất hẳn không giờ những trò khiếp đảm đó chỉ xem cô như vậy thí nghiệm. Ngưng hồi tưởng về số phận bi thảm đó đi, cô nhất định sẽ thay đổi nó bằng bất cứ giá nào mà sao nó cứ hiện lên hoài vậy, làm cô hụt hẫng ý chí trả thù giùm nguyên chủ mất.

“Thì ra Trình tiểu thư, cha mẹ cô cũng biết cách dạy có gái thật đấy? Ra đường thấy ai không vừa mắt là cứ việc kinh bị chửi xối xả cho nhiều vì chúng chi là rác thối, đây mới chính là phong cách của những kẻ sau này là bà hoàng nơi này, tôi nói có đúng không Trình tiểu thư à không Trình 'Bà hoàng' mới đúng?”.

Khi nghe Hàn Ngân Hy nói thế thì mặt Trình Mẫn Tâm phút chốc trắng bệch nói thế chẳng phải cô tự xưng mình là giàu có còn những người xung quanh chi là những kẻ hạ đẳng thôi sao? Cô ta liền chỉ tay vào Hàn Ngân Hy nói giọng lấp lửng.

“Cô... Đồ ngậm máu phun người, đồ vô liêm sỉ”

“Tôi với si vậy cô là gì nào? Kẻ hai lưng, háo sắc đến cả thầy giáo cũng không tha huống chi những kẻ lớn tuổi thậm chí chỉ nhỏ tuổi hơn cô đúng không “

Thắc mắt vì sao cô biết? Đơn giản là gì một phần trong nguyên tác đã đề cập đến kết cục của cô ta trong tương đối lai còn bao nhiêu thì do cô chém thêm về quá khứ cùng hiện tại của cô ta. Khi Trình gia chưa có danh tiếng, cô ta đã từng vào quán bar mua vui dần trở thành khách quen ở khắp các quán nổi tiếng nơi đây. Trình Mẫn Tâm nghe Hàn Ngân Hy nói thế thì tức giận tác cô một cái nhưng bản thân lại bị ngã nhào xuống đồng phần lúc này. Haha gây ông đập lưng ông.

“Ấy chà Trình tiểu thư sao cô lại vô ý đến thế? Cho dù mình có làm thật thì cũng không nên giờ trò đáng thương để mọi người thương cảm như ai kia chứ vì cô chưa đủ trình độ đó đâu?”

Nói xong Hàn Ngân Hy quăng Trình Mẫn Tâm xuống đất, còn bản thân thì đi đến vị trí của mình gác ngủ, mọi người thì im lặng vì chưa hết bàng hoàng, đồng thời liệt cô vào danh sách không nên chọc còn Trình Mẫn Tâm thì chạy ở cái ngõ nào để bớt xấu hổ. Sau những tiết học buồn chán, cô bước xuống canteen, để giải tỏa cho chiếc bao tử tội nghiệp từ sáng đến giờ chưa có gì. Canteen nằm ở tầng trệt phía Bắc ngôi trường, rất rộng rãi, đầy đủ các loại thức ăn thức uống, những dãy bàn ghế sắp xếp ngay ngắn trên trần gắn những bóng đèn năng lượng mặt trời ở các vách tường cùng hành lang trải đầy các cây cảnh tạo nên không gian thoáng mát, êm ả cho thực khách. Khi Hàn Ngân Hy bước vào thì bỗng phút chốc trở nên náo nhiệt.

“Đó là Hàn Ngân Hy sao?”

“Nghe nói cô ta thay đổi quả nhiên lời đồn là thật”

“Hừ Trĩ vẫn là Trĩ mà thôi không thể trở thành Phượng Hoàng được đâu đừng đóng kịch nữa”

“Xem cô ta cố gắng được bao lâu...”

.....

Hôm nay cô ra đường không xem lịch sao, một ngày mà bị chửi đến hai lần đúng là phiền phức mà. Lúc này Hàn Ngân Hy chỉ muốn lấy thức ăn và nhanh chóng rời khỏi nơi 'náo nhiệt' này vì ở lại lâu cô có thể mất lí trí mà đánh bọn họ mất. Tâm trạng đang rất bức tức thì không biết từ đâu một khuây com hất vào người cô.

“Hức hức.....

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

“Hức...hức...”

Âm thanh đủ lớn để mọi người ở đây nghe thấy. Ngay lập tức mọi ánh mắt đều tập trung vào hai cô gái cả người dính đầy com

“Hức...hức.. chị..hức..không cố ý..hức..đâu..em hức...đừng...làm như..hức..thế...hức....”

(Chị không cố ý đâu, em đừng làm như thế...)

Hàn Ngân Hy bắt chéo tay ngang ngực đứng nhìn Mai Ngữ Linh đang khóc lóc kể lể với mọi người. Quả đúng là diễn xuất cao thâm, điện ảnh mất đi một người như cô ta, chắc chắn đáng tiếc thật. Cô cười trừ lắc đầu cảm thán nhìn màn diễn phải có sự góp phần của mình mới có thể hạ màn.

“Thấy chưa cô ta vẫn không thay đổi chút nào cả, đúng là đồ chanh chua mà”

“Cứ nghĩ cô ta sẽ khác ai dè....”

“Đúng thật con người ai cũng thế.....”

.....

“Hàn Ngân Hy cô lại khi dễ Linh nhi, có phải cô chê mình sống quá lâu rồi đúng không?”

Giọng nói đầy phẫn nộ đó xuất phát từ một chàng trai với mái tóc màu vàng nhạt được chải chuốt kỹ càng, vầng trán cao thông minh, lam mầu xanh như cả một đại dương mênh mông vô tận vừa mạnh mẽ vừa ấm áp lại giàu tình cảm có thể nói nếu ai đã vướng vào thì không thể nào thoát ra được, gương mặt rạng ngời xương quai hàm rõ ràng, hân sơ hữu chiều cao lý tưởng cùng thân hình săn chắc được ẩn dấu dưới lớp đồng phục sang trọng trong rất lịch thiệp có thể nói hân ta đẹp từng centimet. Nhìn thấy hân thì tim Hàn Ngân Hy thắt chặt lại cảm giác đau đớn cùng thống hận ập đến, chỉ là không biết bên nào đang chiếm ưu thế? Hân chính là Đường Đăng Minh, người mà nguyên chủ dùng cả tâm lòng để yêu thương đến chết cũng không oán hận, nhờ hân mà cô ấy có được 'tiếng tăm' lừng lẫy như hôm nay. Cô có nên cảm ơn hân đây không ta?

“Cô muốn gì nữa đây, chẳng phải tôi đã cảnh cáo cô rồi sao, tôi không rảnh để diễn cùng cô đâu, còn anh nữa Đường tổng mang cô gái này tránh xa tôi ra”.

Hàn Ngân Hy không mấy để ý đến Đường Đăng Minh mà chỉ quay lại xỉ vả Mai Ngữ Linh. Hiện tại cô tuy nhỏ tuổi hơn cô ta nhưng dù sao kiếp trước cũng hơn lũ nhóc này cả chục tuổi chứ chẳng chơi vậy mà lại bị một con nhóc tính kế, một lũ hùa theo chửi bới như thế đúng là quá mất mặt mà. Cô không vùng lên tưởng rằng cô hiền à 'Nếu cũng muốn chơi thì chị sẽ tiếp cung'. Nghĩ vậy cô càng khinh bỉ nhìn cặp nam nữ kia đang đóng phim tình cảm chôn đông người này mà không biết ngược này.

“Hức sao. em...lại..hức..nói..thế...hức.. chị...hức chị biết.....là..... là..hức..em..hức..khô...không..... thích...hức..chị...hức..nhưng...hức..em không..hức..nên..hức..làm thế..”

(Sao em lại nói thế, chị biết là em không thích chị, nhưng em không nên làm thế...)

“Thôi đủ rồi Mai Ngữ Linh, những lời nói đó của cô đang cố giải thích cho Hàn Ngân Hy hay là ÁM CHỈ CÔ ẤY ĐANG KHI DỄ CÔ ĐÂY. Hả? Từ nãy giờ chúng tôi ngồi đây và nhìn thấy tất cả đấy. Cô không nên giờ trò ở đây”

Người đang minh oan cho Hàn Ngân Hy không ai khác đó chính là Độc Cô Nhi – nữ phụ số 2, một người thẳng thắn nhưng lại nóng tính chính vì thế mới bị Mai Ngữ Linh tính kế, cô nàng này rất ghét sự giả tạo, cổ tở ra mình thanh cao nhu nhược của Mai Ngữ Linh nên đã không ít lần làm ả ta phải điều đúng. Khiến bàn tay vàng phải cứu vớt ả bằng h văn để câu truyện trở nên êm ả. Độc Cô Nhi là kẻ biết dừng lại đúng lúc nên cô ta không xấu số như các nữ phụ khác. Chính Hàn Ngân Hy cũng không biết kết cục của Độc Cô Nhi là như thế nào nữa? Chỉ biết là cô ta ra nước ngoài sống thôi sau đó biến mất khỏi nguyên tác.

Lời nói khó chịu pha lẫn khinh thường vừa vang lên của Độc Cô Nhi khiến xung quanh đã hiểu chuyện gì xảy ra.”Thì ra là 'thánh mẫu' Mai Ngữ Linh của chúng ta ganh tị nên giờ trò để mọi người ta thương hại...”

“Xem cô ta còn giữ lớp mặt nạ đó bao lâu...”

“Hừ đồ giả tạo không biết cô ta có cái gì mà bọn con trai lại mê luyến như thế....”***Có bàn tay vàng làm hậu thuẫn vững chắc đó mấy đứa***

“Ồ, xem người ta yếu đuối mỏng manh...đụng gió thì bay..đụng nước thì trôi ngay.....là thứ phải được nâng niu đó, mọi người không nên làm như vậy tâm hồn của người ta 'đơn thuần' lắm đó”

“Haha....”

.....

“Hức hức” Mai Ngữ Linh thì đứng có rút vào ngực của ai đó mà khóc lóc.

Bây giờ Đường Đăng Minh không hiểu sao cảm thấy hơi khó chịu, đơn giản vì cô ta cứ khóc lóc mãi mà không biện hộ cho bản thân chẳng khác gì là tự thừa nhận mình làm. Ban đầu anh cũng thích là do sự mềm yếu trong sáng của cô ta nhưng sau anh lại thấy nó rất phiền phức, hay là anh nghĩ nhiều. Đường Đăng Minh đánh giá người con gái trước mắt, gương mặt búng ra sữa, đôi mắt xanh lơ trong trẻo mái tóc hạt dẻ xả dài ngang vai cả người giản dị nhưng không dung tục lại rất nhã nhặn giống hệt như lần đầu anh gặp cô. Không lẽ Vệ Thành Vũ nói đúng Hàn Ngân Hy đã thay đổi, chịu buông tha tất

cả? Anh có chút không tin nhìn cô.

“Mai tiểu thư, cô xem xung quanh mọi người đều bắt đầu chán ngảm vờ kịch mà lúc nào cũng dùng đến nước mắt của cô rồi kia, kịch bản đã cũ cô nên đổi cái mới đi nếu không để mọi người xem hoài sẽ nhàm lăm đó, sau này cô sẽ mất khán giả đấy” Hàn Ngân Hy giờ giọng chăm chọc nói. Hiệu ứng xung quanh đồ xô nhau nổi tiếp, vì đơn giản họ đều là những nạn nhân của Mai Ngữ Linh cùng những người không ưu cô ta. Bây giờ mọi người đều hướng về Hàn Ngân Hy vì nghĩ cô ấy đã khác lúc trước mà còn mắng người khác rất thâm..

“Hừ không lên tiếng, vậy là thừa nhận rồi”

“Nước mắt cá sấu sắp hết hiệu quả rồi”

“Giả tạo suốt ngày chỉ biết nhờ cậy vào nam nhân”

“Xem cô còn diễn được bao lâu...”

“Quả là một trận cãi và giữa hai kẻ mặt dày đáng để xem đây...” Sao lại kéo cô vào trong nữa....

Từng lời chỉ trích xô nhau ủa tới, Mai Ngữ Linh khóc ngày càng lợi hại chỉ muốn những người xung quanh mình yếu đuối để nhận sự thương cảm đặc biệt là người trước mặt nhưng nội tâm đã cơ hồ muốn xé xác từng người ra, làm cho Đường Đăng Minh cảm thấy chán ghét mà bỏ đi. Hàn Ngân Hy bước đến gang hàng lấy một hộp sữa cùng ổ bánh mì chào cảm ơn Độc Cô Nhi rồi bỏ đi sau khi tạo ra một mớ lộn xộn. Quen thêm một người bạn mới cũng không sao, huống hồ gì cô ấy có cả một gia tộc chống lưng mà còn công khai đối kháng với Mai Ngữ Linh. Có người này làm bạn không tệ.

Vệ Thành Vũ từ nãy đến giờ chỉ đứng đó xem kịch vui, phượng mâu xám tro chỉ hướng về mỗi Hàn Ngân Hy. Anh không muốn qua lại với con người giả tạo như Mai Ngữ Linh một chút nào nữa, nghĩ đến cô ta thì một cổ khí giận trong người lại sôi sục lên. Cô ta hiện ngang lừa gạt anh suốt mười mấy năm khiến anh mất đi người bạn tốt như Ngân Hy mất luôn cả sự tính nhiệm của em ấy. Bây giờ anh muốn hàn gắn lại cũng không được nữa nhìn đến Mai Ngữ Linh đang mặt dày dối theo Đường Minh làm anh càng thêm khinh bỉ cô ta hơn. Không biết có nên nói với tên bạn thân này về bản chất thật của ả không đây hay là để cậu ta tự tìm hiểu sẽ thú vị hơn? Anh liền đuổi theo Hàn Ngân Hy xem ra con đường sau này sẽ khó khăn lăm đây.

“Không biết Vệ thiếu có chuyện gì muốn nói đây? Hay là đến để trả thù cho Mai Ngữ Linh, theo tôi được biết con người anh đâu có hẹp hòi như vậy, hừm”

Cô đi được một lúc đến khuôn viên phía sau trường thì phát hiện có kẻ theo mình, quan sát một hồi thì cô mới biết đó là Vệ Thành Vũ, không lẽ hần đến để khử cô? What! Cô chẳng qua là làm thế để bảo vệ chút danh dự còn sót lại thôi mà không lẽ là sai. Ở đây không có một bóng người, hần mà xử cô chắc có đường chết, không được phải mạnh mẽ lên.

“Anh chỉ muốn.....”

____(>__

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Vì sao chúng ta không thể ở cạnh bên nhau?

Em không cần có câu trả lời phức tạp đâu.

Những giọt nước xen kẽ cùng nụ cười là đủ.

Cảm giác đơn giản nhưng thật sự rất đáng giá.

----- Vào truyện thôi-----(*~*~*)-----

“Anh chỉ muốn nói xin lỗi, chúng ta có thể làm lại từ đầu được không?” Giọng nói ảm áp tình cảm mang chút hối lỗi đầy chân thật của Vệ Thành Vũ khiến trái tim của Hàn Ngân Hy phút chốc như có dòng nước ấm chảy ngang qua. Có lẽ đã lâu lắm rồi mới có người nói với ‘cô ấy’ như thế? Nếu là Hàn Ngân Hy lúc ấy thì cô thể sẽ động lòng mà tha thứ cho anh nhưng thực đáng tiếc người nghe lại là cô.

“Anh vừa nói gì? Đây Vệ Thành Vũ, anh có bị gì không vậy?”

Hàn Ngân Hy rất bất ngờ và có chút khó tiếp thu trước lời nói của Vệ Thành Vũ. Chẳng lẽ hần hôm nay uống lộn thuốc hay là hần cảm thấy nhàm chán nên định chơi khăm cô đây? Đúng là đồ đáng ghét. Còn Vệ Thành Vũ thì đang luống cuống không biết phải trả lời thế nào với.

“Anh đã biết bộ thật của Mai Ngừ Linh rồi nên tiểu Hy chúng ta có thể quay lại như trước được không?” Vệ Thành Vũ nói giọng đầy hối cải lại có sự tức là giận xen lẫn bên trong.

“Thì ra là anh đã biết được con người thật của Mai Ngừ Linh...haha” Hàn Ngân Hy cười châm biếm thì bất chợt nước mắt lãnh dài trên má

“Nếu tôi không buông tay, trở về với trước kia thì có lẽ thì bây giờ anh đang xỉ và tôi vì Mai Ngừ Linh đúng không?” Cô nuốt từng giọt nước mắt mặn đắng nhìn anh.

“Bị tôi đoán trúng rồi phải không, tôi nói cho anh biết có những thứ anh đang có, nó vốn dĩ là của anh nhưng chính anh lại vứt bỏ nó không thương tiếc đến lúc anh cần lại nó thì nó đã không còn như trước nữa, sự tính nhiệm cùng tình cảm của Hàn Ngân Hy này đối với anh cũng như vậy đó. Có không biết trân trọng đến lúc nhận ra sự thật thì mới biết hối tiếc sao? Cuộc đời này luôn là thế đó không chờ đợi ai điều gì cả mọi thứ chỉ một lần đối với tôi đã là quá đủ. Tôi cùng anh, sau này gặp lại hãy xem như chúng ta là người xa lạ đi, trái tim của tôi đau lắm rồi không chịu được những thú vui 'tặng người khác sự đồng cảm rồi thẳng tay chà đạp họ' của anh đâu. Nên Vệ Thành Vũ anh đừng giờ trò đó với tôi nữa vì tôi đã khác lúc trước rồi nên không bị anh gạt thêm một lần nào nữa đâu”

Giọng nói không chút cảm xúc gì ngoài sự bi khổng trên gương mặt lãnh đạm của Hàn Ngân Hy khiến Vệ Thành Vũ cảm nín chỉ biết lặng yên đứng nhìn cô bỏ đi. Anh biết có lẽ những lời anh nói đã quá muộn màng phải không? Nhưng anh lại không ngờ cô lại thay đổi đến mức đáng sợ như thế không còn chút vương vấn gì với anh cả. Nghĩ đến Hàn Ngân Hy, Vệ Thành Vũ lại càng hận Mai Ngừ Linh. Hừ, Mai Ngừ Linh tôi sẽ khiến cô phải nếm trải những mà tiểu Hy đã phải chịu đựng thậm chí gấp trăm lần như thế, không có kẻ nào được sống yên ổn khi dám qua mặt Vệ Thành Vũ này. Anh xoay người bỏ đi

“Vệ Thành Vũ người tương người là ai? Xúc phạm người khác xong rồi nói câu xin lỗi là xong sao? Mơ tưởng đi cho người chết hử”

Hàn Ngân Hy vừa đi vừa chửi rủa Vệ Thành Vũ rút giận lên đám cỏ xung quanh. Mọi hành động cùng đoạn đối thoại của cô cùng Vệ Thành Vũ đều bị kẻ không mời nghe lén hết thấy. Chính xác hơn là hán phát câu khi có kẻ không biết sống chết phá giấc ngủ của hán nhưng lại nghe được những thứ vô cùng thú vị.

“Vệ Thành Vũ sao anh còn chưa biến đi “ cô quay người lại tặng kẻ phía sau một cước không kịp phòng bị mà ngã xuống đất.

“Cô định giết người à, con gái gì mà hung dữ quá vậy” Hần ngồi dậy xoa phần cổ bị đá trúng rồi ngược mặt lên oai oán nhìn người trước mặt. Còn Hàn Ngân Hy thì bị hổ khi đá nhầm người nên nhanh chóng đi đến đỡ anh ta. ' Xem ra mình quá ảo tưởng rồi Vệ Thành Vũ làm sao có thể như thế..'

“ Xin lỗi, anh có sau không hay là đến phòng đi, tôi đưa anh đi” Nói xong cô kéo anh đến phòng y tế

Bên trong căn phòng yên tĩnh có hai bóng người đang ngồi nhìn nhau. Cả hai đều không nói gì chỉ lặng lẽ nhìn đối phương. Chàng trai thì mái tóc đen huyền như màn đêm che đi một bên mắt, đôi huyết mâu đầy nam tính và long lanh không kém những nhân vật anime lại thêm nốt ruồi nhỏ dưới mí mắt tạo cho người khác một sự uy mị khó cưỡng ' mắt đẹp mà tâm', sóng mũi cao, đôi môi mỏng, diện mạo đẹp đẽ, bộ dáng tuấn tú thân hình cao ráo khỏe khoắn rất cuốn hút khiến phái nam lẫn phái cô phải phát cuồng. Diện mạo tươi sáng như thế không biết nội tâm thì như thế nào đây? Hàn Ngân Hy cảm thán 'sao thế giới này toàn người đẹp nhưng lại dùng nó để so sánh với nội tâm không vậy'.

Lúc Hàn Ngân Hy đang xâm soi hán thì chính hán cũng đang đánh giá lại cô. Cô gái này với tóc hạt dẻ xoa ngang vai để mái tằm qua một bên chạm đến đôi lông mày làm nổi bật lục mâu to tròn cặp môi hồng hào căng mọng, chiếc cằm thanh tú thân hình mảnh mai tao nhã không kém phần lạnh nhạt, cô ấy đẹp trong từng đường nét trên cơ thể. Không khí xung quanh một mảnh âm trầm thì bỗng có một giọng nói vang lên phá tan sự yên tĩnh.

“Anh thấy đỡ hơn nữa chưa, nếu không có gì thì tôi đi trước đây “ Nói xong cô đứng dậy cất bước định rời đi làm hán thoát ra khỏi những suy nghĩ của mình.

“Này cô đánh tôi xong rồi định bỏ chạy sao? Ít nhất cô phải cho tôi biết tên cùng số điện thoại cả địa chỉ nữa chứ ờ có gì tôi biết tìm ai để tính sổ đây”

Rõ ràng là hán biết cô là ai mà còn có ý hỏi, đúng là đồ trợ trên mà. Hàn Ngân Hy nhếch miệng hù theo anh.

“Nếu muốn hỏi tên người khác trước hết là phải giới thiệu tên mình trước đó, cả điều này anh cũng không biết sao hử? Nhưng bốn thư này không trách anh, tên tôi là Hàn Ngân Hy còn anh?”

“Lam Triệt...”

~~~~~ ♪(*'▽`*)~~~~~

Lam Triệt: phúc hắc, âm hiểm.....

Thiên tài trên thương trường, còn lại là bí ẩn.....

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Có lẽ do anh bước đi trong màn đêm quá lâu.

Nên không nhìn thấy hình bóng của em theo phía sau.

Luôn lắng nghe âm thầm cất từng bước theo anh.

Nhưng anh lại vô tình tước bỏ đi tình cảm ấy.

Có lẽ hai chữ hối hận đến quá trễ phải không.

Bước ra ánh sáng không thấy hình dáng thân thuộc đâu.

Nếu có thể anh muốn quay lại màn đêm khi ấy.

Để được nắm thật chắc lấy đôi bàn tay của em.

¥¥ ¥¥

_____ (◉ ◉) _____

Ω

“Lam Triệt là tên tôi, cô định đi đâu? tôi còn chưa biết số điện thoại của cô nữa định trốn à”

“Nếu tôi muốn ruồng bỏ trách nhiệm thì có vác xác anh đến đây không? “

“Biết đâu....”

“Ruột cuộc anh muốn sao?”

“Tôi chỉ muốn làm quen với cô”

Lam Triệt nở nụ cười phong tình vạn chủng với cô. Tiết thay Hàn Ngân Hy lúc này không có cảm hứng tán ngẫu.

“Chẳng phải tôi và anh đang trong trạng thái có thể là quen biết nhau sao?”

“Nếu là đã là bạn thì...” Hừhahaha Lam Triệt cười nham hiểm “Tối thứ năm tuần sau cô đến nhà tôi được không” những lời hằn vừa thốt ra khiến Hàn Ngân Hy nổi hết da gà

“Anh...tôi cùng anh hình như chưa thân đến mức đó thì phải”

“Cô đang nghĩ bậy gì vậy? Đầu óc cô cũng đen phết, nếu cô muốn chúng ta có thể...ở tại nơi này cũng được“. Lam Triệt liếc nhìn cái giường mình đang ngồi rồi quay qua nháy mắt cười tinh nghịch với cô.

Hàn Ngân Hy lúc này thật muốn đập đầu vào gối tự sát. 'Thật nhục nhã' hôm nay mình hơi ảo tưởng sức mạnh quá thì phải Hàn Ngân Hy ơi Hàn Ngân Hy từ khi nào mà mày trở nên như thế. Cô đau đầu nhìn anh

“Tôi không phải có ý đó “

Lam Triệt vẫn giữ nguyên nụ cười đáp trả “Tôi biết...cô không có 'ý đó', tôi muốn mời cô đến bữa tiệc kỉ niệm 60 năm thành lập Lam gia “

“Tôi sẽ đến, không còn chuyện gì nữa vậy thôi tôi đi trước đây”

Hàn Ngân Hy nhanh chóng rời khỏi nơi 'u ám' này nếu còn ở đó lâu chắc cô tăng song máu chết quá. Lam Triệt thích thú nhìn cô còn không quên trêu ghẹo, khi cô đi khỏi không khí xung quanh được làm lạnh nhanh chóng bởi gương mặt thay đổi 180° của ai đó.

“Điều tra về quá khứ của Hàn Ngân Hy cho tôi, tôi muốn có kết quả nhanh nhất có thể” nói xong Lam Triệt bật dậy rời khỏi phòng 'Một cô gái thú vị, em không trốn khỏi tay tôi đâu'

Quanh khu vườn phủ đầy màu xanh, các tia nắng mưa chói chang khẽ đi qua từng tán lá chiếu rọi lung linh lên lối đi lát đá, khung cảnh tĩnh lặng thỉnh nghe vài tiếng chim ríu rít, tiếng gió lướt qua, nhưng tâm điểm không gian này là bốn con mắt đang nhìn nhau không nói lên lời. Hàn Ngân Hy sau khi bỏ đi được một đoạn 'Đúng là một ngày xui xẻo tránh được âm binh thì gặp mặt dày, bây giờ lại là chướng khí, hầy! đúng là 'hào quang' nữ phụ có khác' Cô thờ dài nhìn kẻ đối diện. Hôm nay Đường Đăng Minh cảm thấy vô cùng bức bối muốn đi dạo một chút nhưng không ngờ lại gặp cô ở đây.

“Đường tổng nếu không có chuyện gì thì phiền anh nhường đường” Vừa dứt lời Hàn Ngân Hy không khách khí lướt qua anh đi tiếp

“Em không muốn nói gì sao?” Đường Đăng Minh quay lại nhìn cô với giọng nói ấm áp. Từng câu nói ấy khiến Hàn Ngân Hy dừng bước không phải vì cô cảm động mà là vì trái tim cô chợt nhói lên, là dư âm còn sót lại trong người cô sao dù thế nào thì đây cũng là người mà thân chủ mê luyến cả một đời.

“Giữa chúng ta còn gì để nói sao?” Con gió thổi bất chợt làm tóc Hàn Ngân Hy tung bay che đi gương mặt u thương cùng một nụ cười bi ai, Đường Đăng Minh vẫn lặng lẽ nhìn cô. Nhìn lại những ngày mà anh từng xem hạnh phúc nhất, lúc đó anh không tin muốn tin nhưng cũng phải tin rằng cô đã đổi thay không còn là một cô bé hồn nhiên thanh khiết như lần đầu anh gặp cô mà thay vào đó là sự chanh chua, lằng lợ, đánh đá khiến anh chán ghét mà tránh xa cô. Ngay từ giây phút cô nói chấm dứt hết mọi quan hệ với anh, không hiểu sao tim anh lại cảm thấy trống trải. Phải, anh thừa nhận rằng trong tim anh luôn có chỗ của cô nhưng lại bị cô làm cho lờ mờ đến không còn một mảnh gì vương vấn trong đấy cả.... Có phải anh đã sai khi lúc đó không chọn tin tưởng cô hay không? Hay là anh đã sai khi tin lời một cô gái khác mà bỏ qua tình bạn được chất chứa một cách chân thành.....

-----đây ngăn cách-----

Hàn Ngân Hy mang theo tâm trạng bức bối quay về nhà, vừa vào trong thì đã thấy Kim Tâm Nhu cả người đầy sát khí nhìn cô còn Mai Ngữ Linh thì úy khúi đứng đằng sau. Thì cô đã biết đây là 'chuyện tốt' của cô ta rồi

“Ngân Hy....chị.....hức..”

“Cô không cần phải giờ trò đầu vì những kẻ ở đây đều là người của cô nên cô dẫn cho xem đây và đương nhiên tôi biết chuyện gì đang xảy ra” Cả ngày hôm nay bị hổ liên tiếp chứ bây giờ thì chắc chắn là không rồi. Mai Hùng đi công tác vài ngày thì đương nhiên hai kẻ này không cần phải kiêng dè ai cả, ở đây có ai đáng để xem kỹ thuật của bà ta ngoài ông ta chứ. Rất hợp đôi với Mai Ngữ Linh, hai người này không là mẹ con là lỗi của ADN

“Hừ biết thế thì mày còn không mau thu dọn đồ đạc bỏ đi mau” Kim Tâm Nhu giọng đầy khinh thường chỉ thẳng vào mặt cô và mắng nhưng khi thấy Hàn Ngân Hy nhìn bà ta đầy sắc lạnh thì run sợ mà rút ta về, cú tát lúc trước của cô khiến bà ta vẫn còn rung sợ, nên không dám làm bừa. Cô không nói gì, thản nhiên đi lên phòng thu dọn tất cả rồi bước xuống nhìn hai khuôn mặt đắc ý mà khinh miệt nhìn họ

“Tôi đi rồi thì chắc chắn kẻ tiếp theo sẽ bà và kẻ đó là cô đó Mai Ngữ Linh”

“Mày nói như thế là ý gì? Hay là muốn ở lại nên giờ trò, hừ tao nói cho mày biết không có cửa đâu, biến”

“Chẳng phải các người hiểu rõ điều đó hơn nữa tôi sao? Cố gắng giữ lớp mặt nạ đi, tốt nhất là nên gắn thêm một chút vì các người sẽ phải cần mặt dày để sống tiếp đây, tạm biệt không cần 'tiền'” Hàn Ngân Hy vỗ vào má hai người, rồi quay người bỏ đi

Vì sao Hàn Ngân Hy không ở lại? Đơn giản là vì cô phát ngán khi ngày nào cũng phải đấu khẩu với Kim Tâm Nhu và nhìn gương mặt 'bach liên' chuyên đâm sau lưng người khác của Mai Ngữ Linh. Dù sao sớm muộn gì cũng sẽ bị đuổi đi theo như nguyên tắc, chỉ là bây giờ cô đi sớm hơn có vài chục chương mà thôi, khỏi phải vướng víu không cần ngày nào cũng phải che giấu, khỏi sợ bị phát hiện trước khi kẻ hoạch diễn ra tránh gây ra những đáng tiếc sau này. Trò chơi sắp bắt đầu rồi, các người sẵn sàng nhận 'quả' của tôi đi

*****

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11

Trên đoạn đường đêm phủ từng đợt mưa, từng cơn gió lướt vèo qua một cách vô tình, trong mùa thu giá lạnh ấy. Một hình bóng cô gái bước đi từng nhịp theo tiếng mưa rơi, cô ấy cất bước trong sự cô độc, cả người đắm chìm trong cơn mưa tay kéo theo chiếc vali đã ướt đầm

Hàn Ngân Hy đi một cách lặng lẽ cứ đi mãi khi nhìn lại chỉ còn từng hàng mưa dài phía sau kèm theo tiếng gió thổi rì rào quanh quần áo đó bên tai, chiếc đèn đường lúc này như những tia sáng dẫn đường cho người lạc lối như cô. Hành trình tưởng chừng như vô định, đến khi cô đứng trước một khu nhà trọ đã xuống cấp, biển tên sơn lên bức tường rào đã cũ kỹ, từng dòng chữ theo vết tích của thời gian đã dần trôi đi, cô không ngần ngại vào trong làm thủ tục thuê nhà, Hàn Ngân Hy bước đến nhà thì đập vào mắt cô là các sợi dây điện nối chằng chịt xung quanh các căn hộ, các căn này có diện tích khoảng 10m2 chỉ trọn vẹn toàn một phòng là phòng tắm kiêm nhà vệ sinh, phía trên còn có cái gác mái nhỏ các vết sơn trên tường đã bạc màu, những lát gạch trên nền thì không nhìn thấy họa tiết đâu cả, còn cái cầu thang thì không biết có nên cho người xem lại không nữa 'Cũng không đến mức quá thảm hại cho lắm'. Đánh giá xong Hàn Ngân Hy đi vào nơi mình sẽ ở vô thời hạn, tâm trạng lúc này của cô không được tốt cho lắm, quảng đại cái vali qua một góc nào đó để đi giải quyết cả người ướt sũng do cơn mưa đến không đúng lúc, khiến cả người cô trông rất thảm hại như một kẻ bị đuổi khỏi nhà nhưng đó là do cô tự nguyện đi mà thôi cũng đúng. Trong lúc đi bộ đến trường, cô tình cờ phát hiện ra nơi này - đây có thể gọi 'Nơi tưởng chừng như không tồn tại trong thành phố S' vì chỗ này toàn là những người lao động nghèo

Sở dĩ Hàn Ngân Hy chọn nơi này, thứ nhất là nó khá gần với trường, đi lại rất thuận tiện không sợ trễ giờ tốn calo, thứ hai là vì 'Hàn Ngân Hy' là một người ăn chơi có tiếng, đầy 'tình sử' và với tình cảnh của cô hiện tại mà chọn một khách sạn tốt sẽ khiến người khác nghi ngờ, không nên vì chỗ ở tốt mà hồng kế hoạch của thân chủ bỏ nhiều năm, bỏ cả danh tiếng của mình ra để thực hiện và điều thiết yếu là số tiền của Hàn Ngân Hy bây giờ có hạn, cô cũng chưa có việc làm không có cả một phi vụ làm ăn nào trên mạng không thể dùng lung tung được. Chọn nơi này cũng là một quyết định tốt. Nhưng

Hàn Ngân Hy nào hay mọi chuyện của cô tốn công che giấu đã bị một vài người biết đến.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng âm trầm chất đầy tư liệu, súng đạn. Một người con gái với mái tóc dài màu lam che đi vầng trán đội chiếc mũ hải quân làm nên gương mặt xinh đẹp sắc sảo, đôi mắt đuôi cá hút hồn khiến người khác bị cuốn theo một cách trầm luân mà không muốn thoát ra, ngồi quyền bất chéo gọi lên được đường cong trên cơ thể, băng mâu khẽ nheo lại trước sắp thông tin trên tay.

“Không điều tra ra được à? Từ khi nào mà Backe lại nuôi một lũ vô dụng đến thế” cô ta quăng đồng tài liệu xuống trước mặt những kẻ đang cúi đầu co rúm phía dưới

“Chúng tôi đang theo dõi nhưng đột nhiên liệu bị mất dấu”

“Cho nên...”

“Chúng tôi đã cho người điều tra nhất định sẽ có kết quả sớm thôi xin ngài bớt giận”

“Tốt, nếu như không thì các người tự hiểu... Đi ra ngoài hết đi”

“Mất dấu của cô ấy rồi à? Cậu cũng không nên trách bọn chúng, dù sao Hàn Ngân Hy cũng không phải là người đơn giản” Một cô gái bước vào từ phía sau cánh cửa đi đến một cái ghế gần đó rồi thản nhiên ngồi xuống, cô ấy diện bộ váy Tây Âu cổ, mái tóc sáng bạc uốn xoắn đuôi dài qua lưng, cặp mắt mèo hồng ngọc làm nổi bật gương mặt thanh tú trong trẻo rất tinh tế, bạc môi ửng đỏ phía trong, chúng góp phần giúp cô toát lên sự huyền bí khiến người khác tò mò muốn khám phá. Nếu cô gái lúc này là hoa mai cao ngạo trong tuyết thì cô gái này là đoá tuyết liên giữ trời đông thoát nhìn yếu ớt nhưng ẩn dấu phía trong lại là sự cứng cỏi, khiến cường bên bị trước những thăng trầm của cuộc sống Theo sau cô là một chàng trai cao ráo, gương mặt giàu hoạt, sóng mũi cao đôi mắt lam tuyến sắc lạnh, mái tóc bob màu denim kết hợp giữa gam màu tím bạc cùng xanh đậm tạo cảm giác mát mẻ cho người đối diện nhưng không kém phần lạnh khí, bạc môi khẽ cong lên

“Uyen ty nói đúng đó bà chị cũng nên tịnh tâm lại cho buổi tập kích ngày mai đi”

“Hai người làm sao hiểu được cảm giác của tôi....”

Cô ấy thờ dài rồi cảm tấm hình lên nhìn một cách bi thương

“Nguyệt chúng ta sẽ sớm gặp lại....”

“Vật nhỏ à em có nhiều gương mặt như thế thì cái nào mới là thật đây...” Hấn ta thích thú nhìn bản điều tra trong tay

“Tần tổng, sắp tới Lam gia sẽ tổ chức tiệc nên Lam gia chủ mời ngài đến dự”

“Khi nào”

“Tối thứ năm tuần sau, địa điểm tại Lam gia”

“Ta sẽ đến.... người ra ngoài trước đi” Gương mặt thị huyết của hấn dần bị cánh cửa thu hẹp lại đến khi không còn nhìn thấy, bầu không khí âm u bắt đầu được đẩy lên

---

“Ây “hôm nay quả thật là đẹp trời khi không nhìn thấy bọn 'ôn thần' đó, nếu sớm biết cảnh cáo bọn chúng sẽ mang lại kết quả tốt như thế thì mình nên làm từ sớm mới phải

Hàn Ngân Hy đang trên đường về nhà thì nhìn thấy bên góc công viên có cuộc ẩu đả, cô không quan tâm tiếp tục đi nhưng chợt nhìn lại thấy cô gái bị đám con trai bao quanh đó là Độc Cô Nhi, dù sao cô ấy đã giúp mình bây giờ bỏ mặt thì không có nghĩa khí chút nào.

“Một đám con trai mà đi bắt nạt một đứa con gái không đáng mặt đàn ông chút nào?” Hàn Ngân Hy bước đến gần bọn chúng khinh thường nói

Chúng nghe được những lời phỉ báng mình thì hơi tức giận nhìn về phía của Hàn Ngân Hy nghĩ được gì đó rồi giờ giọng bíp bốp nhìn cô

“Cô em đi chơi với bọn anh đi”

“Ngân Hy à cậu thấy đây bọn chúng có phải đàn ông đâu...”

“Thế thì chúng là gì nhi....”

“Rác rưởi... “

Bọn chúng nhìn hai cô gái đang liên tiếp chửi rửa mình thì tức đến đỏ mặt quát thẳng vào hai cô

“Hai con nhỏ khôn khéo, tao sẽ cho tụi bây biết thế nào là không nên chọc giận bọn tao, tụi bây lên”

Tên cầm đầu vừa nói xong thì cả bọn kéo về phía hai cô. Thấy tình hình này chắc phải dùng đến vũ lực để giải quyết. Hàn Ngân Hy bước đến tặng cho mỗi thằng một cước ngã lẳng ra đất nếu dễ dàng bị đánh bại như vậy thì cô không Đạm Đài Thiên Nguyệt kẻ từng hô gió trong Hắc đạo lẫn Bạch đạo rồi đối với họ thì chúng chỉ là tép riu thôi. Nhưng bên kia Độc Cô Nhi còn tàn nhẫn hơn cô, Hàn Ngân Hy chỉ đá vào cổ hay bụng của đối phương thôi còn cô ấy thì canh ngay hạ bộ mà thẳng tiến phát nào phát nấy đều chất lượng như nhau khẳng định không phé cũng bị trọng thương.

“Nói ai sai khiến các người làm chuyện này...” vì Hàn Ngân Hy tin chắc Mai Ngữ Linh sau chuyện lần trước chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng cho cô cũng như Độc Cô Nhi đâu

“Không ai sai khiến chúng tôi cả.... Cô thấy chỗ chúng tôi đi”

“Ngân Hy cậu tránh ra “ Độc Cô Nhi tiến đến giờ chân lên định đá khiến chúng xanh mặt

“Là một vị tiểu thư đưa tiền cho chúng tôi bảo chúng tôi làm chuyện đòi nợ với cô gái này sau đó là cô nhưng không ngờ cô lại xuất hiện ở đây”

Hàn Ngân Hy cùng Độc Cô Nhi đồng thời nhú mày nhìn nhau. Bỗng Độc Cô Nhi móc điện thoại ra bấm gì đó rồi đưa cho hấn

“Phải cô gái này không “ hấn nhìn một hồi rồi gật đầu lia lịa

“Đúng là cô gái này chính cô ấy tôi nhớ rất rõ trên tay cô ta có đeo chiếc nhẫn hình hoa mai mạ vàng còn đính thêm viên huyết phách không sai vào đâu được “

“Vậy sao.... Mai Ngữ Linh xem ra món nợ giữa chúng ta cần phải tính toán nhanh rồi”

=====

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Từng tán lá rơi lên lồi đầu đó trong tim tôi

Cảm giác ấy khiến chúng trở nên chân thực đôi chút

Dẫu cho đau đớn chờ đợi, trái tim bị tổn thương

Nhưng sao tôi vẫn muốn đi vào cánh cửa đã đóng

----- ('_>') -----

Bọn chúng thấy hai cô đang trầm tư suy nghĩ gì đó thì nhanh chóng bắt lấy cơ hội bỏ chạy nhưng không thành vì bị Hàn Ngân Hy gạt chân té ngã

“Ai cho các người đi..”

“ Có chuyện gì chúng tôi đã nói hết cho các cô rồi, các cô còn muốn gì nữa”

“Tôi cần các người làm chút chuyện, yên tâm đi ta sẽ không làm hại các người đâu.....khi cô ta hỏi bọn người về chuyện này cứ nói là không thành công đừng cho cô ta biết là bọn ta cũng biết.....”

“Vâng vâng chúng tôi sẽ giữ kín.”

“ Các người đi được rồi”

“ Tại sao cậu lại thả chúng dễ dàng như vậy”

“ Không phải tớ chỉ cần bọn chúng cho chuyện lần tới nên không thể xử được”

“ Tại sao một tiểu thư cậu lại đến chỗ này để bị chúng trêu chọc”

“ Tôi đến đây đợi anh tôi, lâu lắm mới có dịp anh ấy đưa tôi đi chơi”

Hàn Ngân Hy ừ một tiếng rồi định rời đi nhưng Độc Cô Nhi thấy thế thì vội cản cô lại

“Nếu cậu đã đến đây thì đi với mình luôn đi dù sao chúng ta cũng là đồng minh với nhau mà có cơ hội thì cứ tìm hiểu lẫn nhau” Bị Độc Cô Nhi lôi kéo một hồi Hàn Ngân Hy cũng bó tay đầu hàng

“Nhi Nhi! xin lỗi anh có chút chuyện nên đến trễ em không giận chứ “ Từ xa một chàng trai với mái tóc lam sẫm, gương mặt sắc nét kèm theo nụ cười chói nắng khiến tim của các cô gái lỡ một nhịp, đôi mắt xanh thủy tinh giá lạnh của hắn giống hệt Độc Cô Nhi luôn khiến người xung quanh ấn tượng bởi sự cuốn hút bí ẩn. Hàn nhìn Hàn Ngân Hy một lúc sau rồi lên tiếng

“Nhi Nhi cô gái này là....”

“Đây là bạn em Ngân Hy còn đây là anh tớ”

“Chào anh tên tôi là Hàn Ngân Hy”

“Chào em tôi là Độc Cô Hạo Kỳ, rất vui làm quen mong em sau này chiều cổ con bé cứng đầu này”

“Anh...”

“Tôi sẽ làm thế nên anh cứ yên tâm”

“Các người...hehe..” Độc Cô Nhi nhìn họ rồi bất chợt nghĩ ra cái gì đó cười một cách âm hiểm. Hàn Ngân Hy cùng Độc Cô Hạo Kỳ nhìn nụ cười nham nhở của Độc Cô Nhi thì biết không phải chuyện tốt lành gì

“Kỳ ca à chúng ta đi dạo quanh thành phố đi dù sao đã mấy năm rồi anh mới quay lại nước A..... Đi em dẫn anh đi cả cậu nữa tiểu Hy “ hai người bắt ngờ bị Độc Cô Nhi lôi đi một cách không phòng bị. Hàn Ngân Hy nhớ không lầm thì cô và Độc Cô Nhi chỉ gặp nhau vài lần sau bây giờ lại thân thiết thế, dù sao cô ấy cũng giống với Lưu Ly lúc nào cũng giao hoạt, hơi khác một chút vì Lưu Ly là một sắc nữ chính hăng đầu óc đen tối đến mức không thể đen hơn được nữa còn Độc Cô Nhi là hơi trẻ con nhưng không kém phần nghiêm nghị thần thánh, mãi sau này Hàn Ngân Hy mới biết mình đã lầm vì Độc Cô Nhi không chỉ phúc hắc mà còn là một hủ nữ lâu năm vốn đã 'đắc đạo' rồi "Lên tôi chờ hai người" Độc Cô Nhi đẩy họ ra hàng ghế phía sau còn bản thân lên xe nhả ga chạy với vận tốc tên lửa liên bộ của lướt như gió trên xa lộ, khiến Hàn Ngân Hy và Độc Cô Hạo Kỳ chưa kịp thắt dây an toàn nên cứ 'ôm' nhau xác góc này qua góc nọ hai người không hẹn mà âm thầm rủa "Nhi Nhi đáng chết rõ ràng cố ý mà ngấm cảnh mà chạy kiểu này à, muốn trả thù vụ lúc nãy chứ gì lát nữa sẽ cho cậu/ em biết tay' tội nghiệp Độc Cô Nhi vẫn thản nhiên xả stress mà không biết địa ngục đang mở cửa chờ mình.

Trét...” Đến nơi rồi “ chiếc Mercedes-AMG E43 đậu trước khu thương mại Bắc thị thu hút rất nhiều ánh nhìn. Bước ra khỏi xe là hai cô gái mặc đồng phục của Lavish một người thì thanh thoát lãnh đạm người kia thì sắc sảo đậm âm, đi phía sau là chàng trai mặc bộ âu phục đen vừa lịch lãm vừa lạnh lùng, ba người cùng nhau đi vào trong. Hàn Ngân Hy nhìn xung quanh đã hơn một tháng rồi cô chưa đến đây, vốn định gặp Bắc Thiên Chiến để hợp tác cùng hắn nhưng lâu quá rồi chắc hắn ta cũng quên rồi. Bên kia Độc Cô Hạo Kỳ nhìn thấy vẻ thất thần của cô thì buột miệng

“Đang suy nghĩ gì vậy, nhìn em có vẻ thần thờ quá vậy”

“Không có gì “

“Ngân Hy cậu xem bộ này đẹp không, anh hai mau đến đây “

“Cái này hợp hơn hay là cái này....”

Lây hoay một hồi cuối cùng Hàn Ngân Hy cũng bỏ trốn thành công

“Em định đâu” đôi từ mâu ôn nhu nhìn cô

“Bác chủ tịch không ngờ lại gặp anh ở đây, đang lúc tôi có chuyện muốn nhờ anh “

“Chuyện gì nếu trong phạm vi cho phép tôi sẽ giúp”

“Không biết chúng ta có thể hợp tác với nhau được không”

“Về thứ gì? “

“Tôi muốn giao dịch với anh về thị trường trong năm tiếp không biết anh có nhã hứng muốn kiếm tiền không”

“Đương nhiên muốn, không biết đối tượng là ai? “

“Tôi sẽ gửi thông tin qua cho anh, hợp tác vui vẻ”

“Hợp tác vui vẻ”

Hai người đang bắt tay xả giao thì đằng xa Độc Cô Nhi nhìn thấy cảnh đó cứ tưởng hai người có tình cảm đặc biệt thì thở dài cho anh mình, xem ra phải tăng tốc cho anh ấy nhanh hơn mới được, chứ không sẽ mất đi niềm vui sau này mất.

“Tiểu Hy à cậu đang làm gì vậy? Nhanh lên Kỳ ca chờ cậu này giờ”

Độc Cô Nhi có ý nhấn mạnh câu phía sau để Bắc Thiên Chiến biết Hàn Ngân Hy đã có chủ. Quả nhiên bình giấm của ai đó vỡ nhanh ra với tốc độ ánh sáng, một mùi chua nồng nặc bốc lên. Độc Cô Nhi bỏ mặc ánh mắt không chút thiện cảm của ai kia mà thần thiên đi đến ôm chăm lấy Hàn Ngân Hy hôn lên má cô, nhìn Bắc Thiên Chiến đầy khiêu khích

“Hy Nhi à! Vị thụ nam này là ai đây nếu tìm thêm một mỹ nam nữa thì..... Chắc chắc “

Mặt Hàn Ngân Hy cháy đầy hắc tuyến, tuyệt phẩm! Đây có phải một Độc Cô Nhi ngay thẳng trong nguyên tác không? Rốt cuộc còn bao nhiêu đều bắt ngờ chờ mình nữa đây. Cô chăm chú nhìn gương mặt cười gian của Độc Cô Nhi mà tiếc thương cho Bắc Thiên Chiến gặp phải một nữ ma đầu. Còn mặt Bắc Thiên Chiến lúc này đã đen như đít nồi, bộ nhìn anh có chỗ nào thụ lắm sau anh tề trong suốt hai tám năm qua anh chưa hề bị mất mặt như hôm nay, cảm xúc bây giờ thật muốn giết người nếu không phải Hàn Ngân Hy còn đứng đây thì anh thật muốn giết Độc Cô Nhi này. Độc Cô Hạo Kỳ không biết đến từ lúc nào nhưng sau khi nhìn thấy cử chỉ cùng lời nói của đứa em trời đánh, thì tâm trạng không tốt hơn Bắc Thiên Chiến là bao

“Nhi Nhi! Máu hủ của em lại nổi lên nữa à”

“Ồ...Kỳ ca à người ta nào dám “

Độc Cô Nhi nghe được giọng nói quen thuộc thì bất chợt chân chó lên tiếng khiến Hàn Ngân Hy đứng bên cạnh nổi hết da gà, hủ nữ! Chẳng lẽ mắt nhìn người của cô ngày càng kém chất lượng. Không phải là 'thị lực' của Hàn Ngân Hy giảm mà do Độc Cô Nhi đã đạt đến trình độ ' xuất quỷ nhập thần'...

Chương này có vẻ hơi nhạt!!!

Mọi người đọc vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Những cuộc gặp gỡ rồi cũng phải chia tay. Giống như những vì sao trên bầu trời

Tất cả mọi thứ đó tôi đều không muốn mất đi. Giờ đây tôi không còn muốn gì nữa

Chỉ muốn được nhìn thấy bạn bên cạnh tôi cùng với niềm vui và cả những nỗi buồn

Như lần đầu chúng ta gặp nhau dù ở bất cứ nơi đâu tôi cũng không quan tâm

----- (σ`▽`)σ dzô -----

“Thế chẳng lẽ anh nghe nhầm”

“Anh già rồi đó cá tai cũng lằng nhanh chóng rước chị dâu về đi, địch luôn ở quanh ta”

“Này Độc Cô Nhi.....”

Độc Cô Hạo Kỳ á khẩu trước lời phản bác của Độc Cô Nhi vừa giận lại vừa vui sau đó liếc nhìn Hàn Ngân Hy thấy vẻ mặt bình thản trên mặt cô thì không khỏi thất vọng, chẳng lẽ mị lực của anh chưa đủ để chinh phục cô gái này, không được phải gia tăng thêm tình cảm mới được. Còn bên kia Bắc Thiên Chiến cơ hồ đã tức hộc máu cô ấy dám kiếm người đàn ông khác mà không phải anh 'Hàn Ngân Hy em được lắm tôi sẽ khiến em biết là em của ai' Bắc Thiên Chiến càng lúc càng không hiểu chính mình, số lần anh gặp cô không nhiều làm sao anh có thể động tâm được chứ, chắc là do ngẫu nhiên thôi anh sao có thể như thế được.

Độc Cô Nhi nhìn thấy hai người đó đang nhìn nhau 'say đắm' nhưng thật ra là nhìn Hàn Ngân Hy, thì cứ ngỡ mình nói chơi thành thật nên vội vàng kéo người bên cạnh ra để hai người có bầu không khí 'ấm áp'

“Ngân Hy à! Chúng ta đi thôi..”

Một lần nữa Hàn Ngân Hy được Độc Cô Nhi cho chạy bèn khắp khu thương mại, vơ vét một hồi cả hai dắt nhau đi ăn. Đến nhà hàng, cô mới chợt nhớ

ra mình đã bỏ quên 'túi tiền' Độc Cô Hạo Kỳ, chắc bây giờ hắn đang vung đáp tình cảm với tên kia rồi, hầy...nhà có mình hắn là 'quả' duy nhất thể mà hạt lại bị lép 'gia môn bất hạnh', không biết có nên nói ba mẹ biết không ta để họ chuẩn bị tâm lý trước, tuy rằng cô rất thích chuyện này nhưng anh cô thì có lẽ hơn người ngạo một chút nhưng miễn là nỡ nam thì OK hết. Hai người kia mà biết được suy nghĩ hiện tại của Độc Cô Nhi chắc cơ hồ có thể tăng xông máu chết tại chỗ. Hàn Ngân Hy thì đang nhìn về mặt chán chường của Độc Cô Nhi mà cảm thấy buồn cười, bộ tất cả biểu cảm đều tập trung vào gương mặt của cô gái này hay sao?

“Độc Cô Nhi, cậu đến đây để ngắm cảnh à”

“Tiểu Hy à, sao này cậu gọi mình là Nhi Nhi là được rồi gọi như thế mới thân thiết hehe. Á mà cậu ăn gì?...Phục vụ”

“Cho tôi hai phần bít tết bảy phần sống ba phần chín, hai đĩa salads trái cây cùng một chai rượu vang đỏ, cảm ơn”

Sau khi phục vụ mang thức ăn đến. Hàn Ngân Hy nhìn bàn ăn sao đó ngước lên nhìn Độc Cô Nhi đang thông thả ăn thì nhàn nhạt lên tiếng

“Vì sao cô lại quyết định làm bạn với kẻ như tôi?”

“Sao cậu nghĩ thế, chẳng lẽ cô không muốn làm bạn với tôi sao?” Độc Cô Nhi chột khựng người lại, buông dao nĩa trên tay xuống bàn, hai tay chống cằm nhìn Hàn Ngân Hy một cách nghiêm túc khác hẳn so với lúc này

“Chỉ là do tôi cảm thấy tình bạn của chúng ta hình như đến quá sớm thì phải”

“Không hẳn...” “Ý của cô là....”

“Sở dĩ tôi quyết định làm bạn với cô là vì tôi biết rõ con người của cô. Tôi và cô đều giống nhau, đều là nạn nhân của Mai Ngữ Linh trong trò chơi chiếm lòng thương hại của nam nhân. Khi ấy tôi thật rất muốn làm bạn với cô để cùng nhau xé rách mặt nạ của ả ta nhưng cô lại rất khó gần và không muốn kết giao với bất cứ ai, cái vỏ bọc mà cô đang tạo ra cũng là thứ mà tôi đã từng làm. Khi bị cả thế giới quay lưng, bị luôn cả người mình tin tưởng đâm một nhát ngay trước mặt thì không còn gì đau đớn hơn lúc đó cả, vì thế cô luôn muốn tạo ra cho mình một thế giới nơi đó cô là bàn tay vàng muốn làm gì cũng được ngay cả việc đánh đổ nhân vật chính để nhân vật phụ lên ngôi, thế giới ảo luôn tốt hơn thế giới thực vì không cần phải đeo chiếc mặt nạ nào cả, cô hiểu đúng không?”

Độc Cô Nhi cười bi ai nhìn Hàn Ngân Hy, không hiểu sao cô lúc này thật sự rất thấu hiểu tâm trạng của Độc Cô Nhi vì chính cô cũng đã từng ném trái cái mùi vị đó một sự chua sót đan xen cái cảm xúc tức giận, một người luôn bình tĩnh như cô có thể đánh mất luôn cả lý trí. Phải, điều đó hoàn toàn chính xác suy nghĩ bao giờ cũng tốt hơn thực tế nhưng có điều nó không thể cho nhìn hết bộ mặt của thế gian, không cho cô hết kinh nghiệm của cuộc đời

“Có lẽ cô nói đúng nó đau thật, thống hận thật nhưng không hiểu tại sao tôi lại không muốn buông có lẽ do tôi đã từng đặt niềm tin quá lớn”

“Có những thứ trọng mất thiên hạ là thứ vô nghĩa nhưng nó lại là thứ mang lại niềm vui nhỏ nhoi cho những người đã trải qua quá nhiều hiện thực như chúng ta. Thế tại sao cô lại chấp nhận buông bỏ một thứ mà cô đã hy sinh rất nhiều cho nó”

“Vì lúc đó tôi chợt nhận ra, tại sao mình cứ phải đuổi theo một thứ tình cảm vốn đã hư ảo mà bỏ lỡ vô vàng niềm hạnh phúc ngay trước mắt, những điều đó vốn đáng thuộc về mình thế nhưng lại vô tình trao cho người khác, nó không đáng phải không?”

“Vậy là trực giác của tôi đã đúng khi quyết định chọn cô là đồng minh, cô chấp nhận mở cái vỏ bọc đó để chứa thêm Độc Cô Nhi này không?”

“Có rất nhiều người cũng đáp ứng yêu cầu đó, vì sao cô phải là tôi”

“Vì cô khác họ, không vì tiền và quyền thế của gia đình tôi mà đối xử tốt với tôi, người ta thường nói tình bạn cùng tình yêu như một món hàng, thứ có giá trị được nâng niu bảo quản hay thứ chỉ sử dụng một lần rồi vứt bỏ không thương tiếc đều thông qua ma lực của đồng tiền và thế giới này cũng không ngoại lệ, ai cũng như nhau đều bị nó thao túng”

“Chúng ta có thể làm bạn tốt với nhau, nếu cô không phản bội tôi thì tôi sẽ không vứt bỏ cô”

“Chắc chắn việc đó sẽ không xảy ra, đơn giản vì tôi không phải Mai Ngữ Linh. Sao chúng ta lại cứ phải nói về cô ta trong bữa tối lãng mạn này chứ, thức ăn sắp lạnh hết rồi đây.... Ngang ly cho tình bạn...”

“....Được”

Hai người cùng nhau ăn tối nói chuyện vui vẻ sau khi kết thúc cuộc 'tâm tình' với nhau. Cả hai dắt nhau đi dạo một hồi thì Độc Cô Nhi lên tiếng phá vỡ không gian im ắng giữa hai người

“Tiểu Hy, tối mai cậu có đến bữa tiệc của Lam gia không?”

“Tất nhiên là phải đến để tìm khách hàng nhân tiện xem màn 'tiểu bạch thỏ' của Mai Ngữ Linh bỏ lỡ thì rất tiếc, cậu cũng đến chứ”

“Màn kịch hay như thế không xem thì tiếc lắm, cậu bây giờ ở đâu mình đưa cậu về”

“Không cần đâu, mình tự về được bye”

“Như thế sao được chứ....”

“Cậu đi một mình coi chừng bọn khác đến quấy rối giống hồi nãy nữa là....”

“Có tớ theo sẽ bảo hộ cậu...”

Sự thật chứng minh Độc Cô Nhi luôn thắng, Hàn Ngân Hy đang thắc mắc liệu Độc Cô Nhi có phải là tái bản của Lưu Ly không vì trong lúc tranh chấp cô không có lực phản kháng. Lúc trước thì có Lưu Ly bây giờ là Độc Cô Nhi ông trời cũng 'thương' cô quá chứ hai người này mà tụ hợp lại một chỗ chắc cô có nước trốn đi thật xa cũng may điều đó không xảy ra 'Lưu Ly lúc này mình sống rất tốt cậu cũng phải sống thật tốt vào đó'. Nhưng Hàn Ngân Hy đâu ngờ những ngày trầm lặng của mình sắp hết để nhường chỗ cho năm tháng quay cuồng....

Mọi người đọc vui về!!!

Chương này có vẽ cầu huyết, chương sau mình sẽ cố gắng...

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

“Cậu đang suy nghĩ gì mà thất thần vậy?”

Độc Cô Nhi nhìn thấy Hàn Ngân Hy cứ mãi mê suy nghĩ chuyện gì đó mà không để tâm đến mình nên cảm thấy hơi tò mò điều gì khiến kẻ vô tâm vô phể này phải trầm tư. Nghe như có ai đó đang hỏi mình Hàn Ngân Hy giật mình vụt ra khỏi suy nghĩ

“Không có gì...”

“Không nói thì thôi, cái tên Hạo Kỳ chết bầm đó làm gì mà lâu thế không biết...hừ hừ đến tớ sẽ cho hán biết tay”

“Đến rồi đây, em sẽ cho anh biết gì hử em gái 'thân thương’ “

Độc Cô Hạo Kỳ cố ý nhấn mạnh hai chữ sau vừa nói vừa nghiêng rặng, xem ra đứa em gái này cần được dạy dỗ một phen, nuông chiều quá nên không xem ai ra gì. Giọng nói không lạnh không nóng của Độc Cô Hạo Kỳ vừa vang lên khiến hai cô gái đang nói xấu hán giật mình, tên này có phải là người không mà lúc nào cũng canh ngay khúc đang nói về hán mà xuất hiện một cách vô thanh.

“hơ...hừ chết em, anh đến lúc nào vậy”

“Đến lúc nào thì không cần biết nhưng đủ nghe rõ đoạn nói xấu tôi của hai người”

“Ày.. anh không cần phải nói như thế, người ta đứng đợi anh cả hai chân muốn rã rồi luôn đó cả đồng đồ này nữa nặng muốn chết”

“Biết thế tại sao lại mua nhiều như vậy...”

“người ta thích... phải không tiểu Hy “

“Nhi Nhi nói đúng nếu thích thì cứ mua, xách hộ hay không thì tùy anh tôi không nói gì chỉ là thiên hạ đánh giá anh thôi còn lại tôi không quan tâm”

Độc Cô Hạo Kỳ không nói gì chỉ lẳng lặng xách 'chiến lợi phẩm' của hai cô nàng, đúng là khổ thân mà vừa nói chuyện làm ăn với Bắc Thiên Chiến xong là anh nhanh chóng chạy đến đây mà còn làm cu li cho hai người này nữa chứ. Lên xe chạy một đoạn Độc Cô Hạo Kỳ, mới chợt nhớ ra một điều là mình không biết nhà của Hàn Ngân Hy ở đâu nên chợt dạ ngó xuống hàng ghế sau

“Ngân Hy, em nhà ở đâu anh đưa em về”

“Chạy thẳng một đoạn nữa, anh cho tôi xuống là được rồi..”

“Anh hai tối nay em ở với tiểu Hy, anh về trước đi mình ở cùng cậu được không? đi mà”

“hả..cậu chắc chứ, không hối hận nhà mình rất nhỏ”

“Minh rất chắc”

“Được thôi”

“Mình biết cậu rất tốt với mình hehe” Phù, may quá hôm nay chơi ở ngó mậy vô như thế nào cũng trả đũa mình tránh được lúc nào hay lúc đó

Khi Độc Cô Hạo Kỳ thả hai cô xuống, đi một hồi đến nơi thì nụ cười trên môi Độc Cô Nhi chợt tắt. Hàn Ngân Hy quay qua nhìn gương mặt méo mó của Độc Cô Nhi thì tưởng cô ấy chê chỗ ở của cô quá xá là xuống cấp cũng đúng thôi vì nàng ấy từ bé đến lớn sống trong là 'chăn êm nệm ấm' nhưng khi nhìn về phía trước, mặt cô không khác Độc Cô Nhi là bao mà có phần lạnh lùng hơn

“ Anh đến đây làm gì? “

“ Anh đến thăm em, à mà em đi đâu mà lâu thế anh đợi em gần hai tiếng rồi đấy”” Anh đến để xem tôi khốn khổ đến chừng nào à? Đừng quên cuộc sống hiện tại của tôi đều là các người ban cho và còn điều nữa là tôi không bắt anh chờ tôi, anh than vãn cho ai xem để người ta biết tôi hẹp hòi à”

“Tiểu Hy! Anh không có ý đó..”

“ Dù sao thì tôi và anh cũng chấm hết rồi, anh tìm tôi muốn nói cái gì?”

“ Xin lỗi, chúng ta có thể làm lại được không trở về như trước kia”

“ Như trước? Là lúc anh phũ phàn kinh bỉ tôi hay là lúc cười nhạo đánh tôi đây tôi thật muốn biết”

“ Không ngờ Vệ thiếu là con người như thế đúng là mở rộng tầm mắt”

Làm sao cô lại quên mất một Độc Cô Nhi bá đạo đang ở ngay bên cạnh chứ, cô gái này không sợ thiên hạ loạn hay sao mà lúc nào cũng như thế. Vệ Thành Vũ này giờ lo 'hàn huyền' với Hàn Ngân Hy mà quên không để ý xung quanh

“ Chào Độc Cô tiểu thư, không ngờ người như cô cũng đến đây “

“ Chỗ Hy Nhi ở được thì đương nhiên tôi cũng ở được, không cần Vệ thiếu nhắc nhở”

“ Vậy hai người cứ tiếp tục tôi đi đây, tiểu Hy chuyện anh vừa nói em suy nghĩ lại đi anh luôn sẵn sàng chờ câu trả lời của em dù là gì đi chăng nữa thì anh đều muốn nghe, Độc Cô tiểu thư nhờ cô chăm sóc cho tiểu Hy”

Vệ Thành Vũ buồn bã đi từng bước như lùi, lúc này anh thật muốn cho tiểu Hy biết anh đã thấy đôi lần này dù cho cô làm gì anh cũng ủng hộ cô cả nhưng hình như cô không hiểu được tâm lòng của anh, cứ tranh cãi mãi thì anh cũng vẫn là người thua vì anh đã mất quyền lên tiếng trong cuộc đời cô, chỉ còn cách chờ thời gian trả lời hộ cho anh. Điều anh không ngờ là cô lại ở một nơi như thế này, anh thật rất muốn biết những ngày qua cô sống thế nào? Nhìn cô lúc này rất gầy, muốn hỏi cô rất nhiều nhưng chợt nhận ra anh có tư cách gì? Người quen chưa đạt đến mức đó, phải anh với cô không còn gì cả. Khi Vệ Thành Vũ bỏ đi thì hai mắt Độc Cô Nhi sáng lên như đèn laze..

“ Đi, không tiễn....tiểu Hy à cậu còn qua lại với hắn sao? Nhưng nhìn hắn rất thật lòng, không tệ..”

“ Đây Độc Cô Nhi..”

“ Đã nói gọi là Nhi Nhi mà còn gọi sai nữa là biết tay tôi. Mai gia đó cũng thật quá nhẫn tâm khi để một cô tiểu thư như cậu phải ở nơi này..”

“ Nếu họ có tâm thì không tạo ra danh tiếng cho Hàn Ngân Hy này đâu”

“ Cậu định 'tặng' cho họ cái gì đây? Bắt đầu là ai? ừm....”

“ Cậu nghĩ trong buổi tiệc của Lam gia thì ai là nhân vật chính..hử..”

“ Thú vị đây...cậu muốn trợ giúp cậu không”

“ Còn tùy thuộc vào hoàn cảnh cái đã”

“ Hehé....tôi nay mình ngủ cùng cậu phải không..”

Chắc có ngày cô yếu tim với nụ cười bán nước của Độc Cô Nhi quá. Bất chấp mọi hoàn cảnh không cần biết đối phương là ai, đây mới chính là nữ phụ không thể đánh bại trong nguyên tác lúc nào cũng toả ra vô hại nhưng thật ra là quả bom cảm ứng vừa chạm là nổ. Sao số cô lúc nào cũng dính vào những kẻ có lối sống 'đặc biệt' chứ...

“ Cậu vào đi, bên trong tuy nhỏ nhưng vừa đủ xài..”

“ Mình nói thật cậu đừng buồn, nhà cậu nhỏ hơn cái phòng tắm của mình”

“ Đó là điều hiển nhiên rồi tiểu thư, nơi đây là phòng trọ nhà cô là Vila quá khác biệt... Còn nói nữa là lên gác ngủ với 'những người bạn' đang lên lúc cư ngụ ở đây đó”

“ Cậu không nhẫn tâm đến thế “

“ Nhìn mặt mình, cậu nghĩ mình dám không “

“ Dám...”

“ Ngoan, xếp đồ lại rồi tâm sự trong mơ... Để ngày mai khỏi leo tường”

“ Minh cắt công đến đây mà cậu định trốn tránh như thế sao....”

“ Này tiểu Hy, mình nói thật nha cậu là 419 đầu tiên của mình đấy, cậu nên hạnh diện vì điều đó”

“ Nhưng đáng tiếc cậu không lần đầu của tó “

“ Ai dám bồng tay trên của lão nương”

“ Cậu ta giống hệt như cậu vậy, chắc cậu không có dịp gặp cậu ta đâu vì cậu ấy đang ở một nơi rất xa”

“ Vậy sao người tri kỉ của cậu à”

“ Đúng thế..”

“ Nè sâu lười dậy đi!! Sắp trễ học rồi đấy..”

“ Sao cậu không kêu người ta dậy...”

“ Tôi gọi bao nhiêu lần rồi mà cô có chịu nghe đâu mà thân thờ..”

“ Chờ người ta nữa...”

Hàn Ngân Hy nhìn Độc Cô Nhi đang vụng về chạy theo thì thở dài chắc trễ nữa quá kiểu này cái ngày vào sổ đen của giám thị không còn xa nữa. Hai người vừa đến trường thì xung quanh nhốn nháo lên, cho cô xin đi, chỉ được mấy ngày bình yên mà bây giờ lại như trước nữa sao....

“ Sao cô ta lại đi với Độc Cô tiểu thư vậy?”

“ Nhìn hai người rất thân, chắc là giờ trò gì nên mới làm bạn với nữ thần chứ gì”

“ Suyt, để Độc Cô Nhi nghe là tiêu đó”

“ Hức....

----- (°Δ") ----- hết -----

Đừng ném gạch nhá!!!!

20/10 tặng các bạn 2 chương hihi!!

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Lời hứa vốn dĩ là một sự so tài giữa đàn ông và phụ nữ, có khi đôi bên đều thấy vui vẻ, nhưng đa phần kết quả là thất bại cả hai.

Tuyển tập tản văn hay

_ Trương Tiểu Nhân _

_____ (× _ ×) { ..... } _____

“ Huhu...tiểu Hy em giải thích với Vũ ca và Minh ca đi hức....rần..g chị không có hức hức chị thật hức hức khô....ng hức c....ố ý hức đ..uồi...hức.. em r.a

khô..i nh...á óá hức hức”

(Tiểu Hy em giải thích với Vũ ca và Minh ca đi. Rằng chị không cố ý đuổi em ra khỏi nhà)

“Ô! Bạch liên của chúng ta lại khóc nữa rồi...”

“Hình như là bị mất vài nam thần nên chiêu mộ thêm 'vệ sĩ' đó mà..”

“Không biết các vị 'tiểu thư' sẽ có màn gì đặc sắc nữa đây...”

....

“Hình như mấy ngày nay tôi không gặp cô và những tên kia thì phải, nếu có thì cũng chỉ chạm mặt, cô nói như thế có nghĩa là gì? Nói tôi vu quan cô sao. Hình như tôi bị đuổi khỏi nhà là chuyện của năm ngày trước thì phải, bây giờ cô mới đem ra chiêu cáo cho cả thế giới biết cô không cảm thấy hơi trễ sao, hử? Mai đại tiểu thư”

“Thì ra khóc lóc thảm thương xin tha thứ là phụ chiêu mộ nam nhân mới là chính...”

“Bản chất của những cô tiểu thư mới nổi là thế...luôn muốn mình toả sáng nhưng thật ra là trò cười cho thiên hạ”

“Mọi người đừng nên nói quá, người ta luôn xem mình là 'cái rốn của vũ trụ', bạch liên trong mắt thiên hạ nhưng nào hay một vở kịch diễn hoài đến mức khán giả cũng thuộc kịch bản... hử đâu còn gì thú vị nữa đúng không?”

“Độc Cô bạn học nói đúng đây chỉ có thể thôi sao chiêu đó chỉ dùng cho nam nhân 'thương hoa' mà thôi”

“Hức hức...” Mai Ngữ Linh lúc này không ngờ mình lại rơi vào tình cảnh bế tắc như thế này, bên ngoài thì có rặng nước mắt để mọi người xung quanh thương hại còn bên trong thì cơ hồ muốn xé rách gương mặt của tất cả nhưng chờ mãi cũng không ai ra đành tự mình xuất chiêu cuối. Hàn Ngân Hy chán ghét nhìn gương mặt không thể giả tạo hơn nữa của Mai Ngữ Linh mà chế nhạo. Cô không ngờ mình lại bị một con nhỏ mọc chưa đủ lông cánh tính kế hết lần này đến lần khác đúng là mất mặt.

“Mọi người....hức tôi đã...hức gì đâu..hức hức sao lại...hức bảo tôi..như thế...oa.hức”

(Mọi người tôi đã làm gì đâu, sao lại bảo tôi như thế)

“Đang chờ người khác bỏ thì lòng thương hại cho mình sao? Từ khi nào mà đối thủ của Hàn Ngân Hy tôi lại xuống cấp đến mức này”

“tiểu Hy à! Những kẻ như thế mặt dày đạn bắn không thùng này thì không nên bận tâm làm gì, dù có làm bằng bất cứ chất liệu nào thì cũng phải 'mục' theo thời gian, chúng ta đi thôi”

“Trò chơi kết thúc rồi sao...”

“Mất hứng thật....tưởng sẽ màn anh hùng cứu mỹ nhân..”

“Cậu không nghe à... cái bản chất bị lộ rồi! nên đâu còn ai đến cứu đâu...”

“Đáng đời...” “Hức hức” Mai Ngữ Linh không biết phải làm sao chỉ đành vừa chạy vừa khóc nhằm tăng thêm hiệu ứng còn Hàn Ngân Hy và Độc Cô Nhi thì khoát tay nhau đến lớp. Từ trên sân thượng một ánh mắt u thương nhìn vào thiếu nữ lãnh đạm kia, cô vẫn chưa tha thứ cho anh sao, tiểu Hy em nói anh phải làm sao đây....

_____

Buổi tối tại đại sảnh Lam gia

Một thiếu nữ một cô gái với mái tóc hạt dẻ được búi gọn gàng, mặc một chiếc váy xẻ cao màu trắng đục tôn lên nước da trắng ngần cùng gương mặt hoàn hảo mọi khía cạnh, lục mô quan sát xung quanh nhìn vào cô gái tóc trắng bạc đang cười nói với những nam nhân xung quanh thì lắc đầu chán nản, cậu ta quên mất mục đích chính luôn rồi sao

“Cô đến rồi sao? Cứ tưởng là trốn luôn rồi đấy”

“Anh nghĩ tôi là hạng người đó sao?”

“Chắc là không..”

“Ôi! Lam thiếu chúc mừng anh lên chức Tổng giám đốc của Lam thị, à không bây giờ phải gọi là Lam tổng mới đúng”

Độc Cô Nhi từ xa nhìn thấy một mối nguy hại cho anh mình nên bỏ mặt nam nhân bên cạnh mà chạy đến ôm chầm Hàn Ngân Hy công khai chủ quyền nhìn Lam Triệt đầy lãnh khí như thú săn mồi đang dò xét đối phương và sẵn sàng bày tới đón nhau. Lam Triệt nhìn thấy kẻ phá đám thì cảm thấy rất chướng mắt nhưng phải mỉm cười đầy âm hiểm nhìn Độc Cô Nhi

“Độc Cô tiểu thư nói quá chẳng qua là chút bản lĩnh, không biết khi nào cô nhận chức tại Độc Cô gia đây, tôi rất mong chờ”

“Lam tổng nói quá, chẳng qua tôi không thích những công việc gò bó bản thân mà thôi...”

Độc Cô Nhi vừa nói vừa nghiêng rãnh, rõ ràng là nói cô hơn hai mươi rồi mà còn ăn bám cha mẹ, tên đáng ghét! Định dụ dỗ tiểu Hy của bà à. Xin lỗi trong lòng bà, cũng đã có một dấu X thật lớn rồi, cũng không thể đưa cậu ấy về dinh đâu. hé hé. Lam Triệt nhủ mày nhìn Độc Cô Nhi rồi cuộc cô ta đang suy nghĩ gì mà nham nhở thế còn Hàn Ngân Hy cảm nhận được cảm giác quen thuộc, nội tâm gào thét là phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này nên từ từ lết ra khỏi ma trận của Độc Cô Nhi, chẳng lẽ bệnh cũ lại tái phát sau

“Lam tổng, không biết anh có nhã hứng nhảy không?”

“Đương nhiên là có..”

“Tiểu Hy à! mình cũng muốn nhảy...”

“Được nếu cả hai đều muốn vậy hai người cùng nhau nhảy đi, tôi xin phép..”

Nói xong Hàn Ngân Hy bỏ chạy thật xa để lại hai kẻ đang muốn ăn tươi nuốt sống đối phương 'tại người nên báo hại ta mất đi cơ hội ngàn năm này'. Cô đi đến một góc của buổi tiệc thân nhiên cầm ly rượu lên thưởng thức và ngắm nhìn con mồi ' cho tôi xem bản lĩnh của cô đi, đừng làm tôi thất vọng' Cô không hiểu, tại sao thân chủ lại rảnh rỗi nghĩ ra một kế hoạch phức tạp như thế chứ, chỉ cần một phát súng kết thúc cô ta là được mà dù sao danh tiếng cũng đã tàn, lũ nam nhân đó cũng không còn chút thứ gì là mặn mà với cô ấy nữa, với lại dựa vào quy luật của thế giới Ngầm, cô không tin nguyên chủ không thoát tội được vì không ai là không có bí mật cả. Đây là sức mạnh của 'Bàn tay vàng' sao bề cong cả trí thức của con người, một tay che trời trong cái thế giới do mình tạo ra. Nếu thật cô cũng muốn sống trong cái thế giới của mình, không sợ bất cứ điều gì.

“Em đang suy nghĩ gì thế”

“Ồ! anh đến khi nào thế Bắc chủ tịch, mới thông tin đó anh thấy sao? “

“Đúng như tôi nghĩ cô đơn giản..chúng ta có thể làm đối tác lâu dài”

“Được”

“Nhưng tôi không hiểu, tại sao cô lại chọn Đường gia đầu tiên mà không phải Mai gia”

Điều này thật khiến cho Bắc Thiên Chiến tò mò, chẳng phải cô hận Mai Ngữ Linh và cả người mẹ kia của cô sao và với tình cảm cô dành cho Đường Đăng Minh nói thật cả anh cũng ganh tỵ. Vì sao cô ấy lại muốn hạ bệ Đường thị chẳng lẽ yêu quá thành hận? Hàn Ngân Hy nhìn thấy khuôn mặt đầy dấu chấm hỏi của Bắc Thiên Chiến thì cũng đoán được phần nào, cô không ngần ngại trả lời thắc mắc của hắn

“anh không nghe nói trong thương trường không có chỗ dành cho tình yêu đích thực sao? Nếu dành được dự án lần này trong tay Đường thị thì chẳng phải Bắc thị sẽ chiếm lĩnh thị trường trong năm nay và cả năm sau sao? Còn có thể hạ được Mai gia tiện cả đôi đường, đại gì không làm. Đây chẳng phải là cách mà anh đã từng đánh cược trong quá khứ để có được hôm nay sao?”

Bắc Thiên Chiến không khỏi tìm tòi nhìn Hàn Ngân Hy, những gì cô nói cùng phân tích cứ như cô là người từng trải qua hết thảy mọi thứ, cô nói đúng hơn 30% cổ phần của Mai thị đều nằm trong tay Đường thị còn 20% còn lại thì sắp bị Vệ gia rút khỏi nếu thật đánh mất dự án lần này có thể khiến Mai thị chao đảo thậm chí phá sản vì Mai Hùng là kẻ tiếp nhận dự án thay Đường Đăng Minh và dĩ nhiên anh tin hắn sẽ không tin vì tình yêu dành cho Mai Ngữ Linh mà hắn tiếp nhận một người không có khả năng kinh tế để gây hại cho tâm huyết của hắn... Chuyện cô biết quá khứ của anh thì anh có thể tin nhưng điều này...anh hơi khó tin vì mọi thông tin điều tra về cô đều không đề cập gì đến vấn đề này cả hay do anh quá đa nghi, chắc là do cảm giác cũng như lần đó gặp cô tại khu Thương mại – một người có quá khứ giống anh, thấu hiểu được những gì anh làm...nếu có.. chắc là không đâu..

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

“Có những chuyện không nên biết sẽ tốt hơn..”

Hàn Ngân Hy nhìn về mặt đó thì biết hắn đang nghĩ gì. Bắc Thiên Chiến nghe thế thì vội dập tắt suy nghĩ lạch lạch đó của bản thân, cầm ly rượu về phía cô

“Tôi mời cô một ly”

Hàn Ngân Hy cười nhạt đáp trả lại lời mời. Đang đưa ly rượu lên đến miệng thì cô chợt khựng người lại vài giây, hành động ấy rơi vào mắt của Bắc Thiên Chiến không sót một chi tiết, theo bản năng anh quay người lại. Anh và cả cô đồng thời nhúm mày nhìn người đối diện.... Một nam nhân với bộ vest đen đầy nam tính đang đi về phía hai người. Gương mặt hoàn mỹ sắc lạnh, mái tóc nâu titan cùng đôi nâu nhạt làm tăng thêm phần lãnh khí cao ngạo. Theo sau hắn là chàng trai mặc bộ âu phục màu trắng đục cứ như đồ cặp với Hàn Ngân Hy, nhưng thứ đó chỉ làm nền cho mái tóc đỏ scarlet trên khuôn mặt tuyệt mỹ trầm tĩnh như nước, đôi mắt hổ phách trong trẻo ấy đang nhìn chăm chăm vào cô và cả cô cũng đang nhìn hắn. Trầm Dương, kẻ đã khiến cho Nhi Nhi biến mất khỏi nguyên tác, tuy cô không biết hắn đã làm gì nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt vì với bản chất đầy biến thái cùng cái tôi lớn hơn cả Đại dương của Độc Cô Nhi mà nói thì không dễ gì chịu buông mỗi nhục đó, phải cận thận tên này mới được. Do mãi đắm chiều nhìn Trầm Dương mà Hàn Ngân Hy đã bỏ qua một nhân vật nguy hiểm khác, Cố Nguyên Lãnh nhìn cô đầy vẻ thích thú muốn khám phá 'đây là cô gái đã giúp Bắc Thiên Chiến trong vụ đầu thầu lần trước sau?'

“Bác chủ tịch không ngờ anh lại gặp anh ở đây, chúc mừng anh thắng dự án ở khu A... vị tiểu thư này là?”

“Chào Cố tổng, đây là Hàn tiểu thư - Hàn Ngân Hy”

“À..”

Cố Nguyên Lãnh hơi bất ngờ một chút nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh nhạt vốn có. Hắn thật không ngờ cô là vị tiểu thư 'nổi danh', dư luận đúng thật quá đáng sợ, còn Trầm Dương từ đầu đến cuối vẫn không nhúm mày một cái cứ như không phải chuyện của mình. Hàn Ngân Hy bắt đầu cảm thấy mình thật quá 'nổi' trong nguyên tác này vì các nam chủ từ hôm nay mới bắt đầu tụ họp đầy đủ và biết đến nữ chủ còn riêng cô thì ai cũng biết cả mà ấn tượng không hề nhạt, có thể nói đây là lã-xê con ghê trước để làm bàn đạp cho con ruot với những hình ảnh đẹp nhất chỉ cả thế giới biết đến. Hay! Kiếp nữ phụ đúng là thảm mà, nhưng không sao các người muốn hạ ta thì nhất định ta cũng sẽ khiến các người phải thốn đốn không ít vì ta không phải Hàn Ngân Hy hiền lành trong nguyên tác. Trước hết là phải trốn cái đã, chứ không sẽ lỡ mất rất nhiều màn hay của Mai Ngữ Linh mà còn mang tội là cướp nam nhân của ả nữa

“Bác chủ tịch, Cố tổng, Trầm gia chủ các người cứ việc trò chuyện tiếp, tôi xin thất lễ, chúng ta gặp lại sau...”

“Hàn tiểu thư đây là muốn nói chung tôi dè dặt cô phải đi ra chỗ khác sao?”

“Cố tổng nói quá, chẳng qua tôi thấy các anh đang bàn 'chính sự' nên không làm phiền”

“Thế sao?...”

“Chúng tôi đang 'xã giao' nên cô muốn nói gì thì cứ tự nhiên” Trầm Dương kia tôi chưa đụng chạm gì tới anh, hà có gì anh lại kéo tôi vào? Hàn Ngân Hy ním cười thân thiện nhưng trong lòng đã âm thầm nguyên rửa hắn. Ba tên kia nhìn cô, bắt đầu nghĩ hoặc 'Chẳng lẽ mị lực của mình chưa đủ để lôi cuốn cô gái này?' Nếu gặp người khác dù thẳng mặt đuổi thì sẽ còn mặt dày nói vài câu mới buông còn cô thì chưa nói gì đã bỏ chạy. Nhưng nào hay những kẻ có phong thái như các anh, lúc trước cô gặp thường ngày như cơm bữa có khi còn qua tay cô, mà mấy ngày nay còn bị Độc Cô Nhi đầu độc mấy thứ đam mê kia nên không còn cảm giác là chuyện đương nhiên. Bị bí thế, Hàn Ngân Hy đành ở lại và thao thao bất tuyệt mấy chuyện kinh doanh khiến bọn họ trở tay không kịp vốn nghĩ cô sẽ nói về những thứ khác nào ngờ trong mắt cô chỉ có công việc cùng tiền. Đang nói chuyện vui vẻ với họ thì cô đã cảm giác có ai đang đến, chưa kịp quay lại nhìn

“Tiểu Hy à! Thì ra này giờ em ở đây làm chị tìm một quá, phải không Minh ca “

Mai Ngữ Linh vừa đá lông nheo vừa nụ cười thánh thiện nhìn Hàn Ngân Hy nhưng thật ra là cho những kẻ xung quanh cô. Trước hoàn cảnh như thế khoe môi cô chỉ biết giật liên tục, đúng là cao siêu không một chút ngượng ngạo nhưng ánh mắt đã bán đứng cô rồi sao cứ nhìn chăm chăm họ thế. Thấy các mục tiêu đã sắp đổ hai mắt Mai Ngữ Linh sáng lên, mặt mày e thẹn nhìn bọn họ

“Xin chào các anh! Em là chị của tiểu Hy, tên em là Mai Ngữ Linh làm phiền các anh chăm sóc em gái em, em ấy hơi nóng tính chút thôi nhưng 'tốt lắm' mong các anh có gì đừng giận”

Ba người và cả Đường Đăng Minh bên cạnh cũng bắt đầu có chút ngửa mặt nhìn Mai Ngữ Linh 'giả tạo' vừa nhìn vào nét mặt là biết ngay cô ta đang nói ngượng mà còn có ra vẻ hoạt bát đáng yêu, riêng Đường Đăng Minh thì chắc chắn chuyện đó là đúng vì này giờ cô ta cứ bám theo anh vừa thấy tiểu Hy và bọn họ thì vội kéo anh đến, lấy đầu ra đi tìm cô khắp nơi đến mệt cả hơi. Anh không hiểu lúc trước vì sao lại chọn cô gái này để rồi bỏ lỡ một người yêu mình hơn tất cả như Hàn Ngân Hy, trước đó thì còn đáng đo nhưng bây giờ thì anh đã hối hận thật rồi, cô ta không thuần khiết như những gì anh nghĩ. Hàn Ngân Hy vẫn âm thầm nhìn Mai Ngữ Linh diễn, quả là 'thiên phú' cứ như nói cô tệ lắm không bằng, đảo mắt qua xem các nam chính phản ứng thế nào nhưng kết quả làm cô bất ngờ 'What? Chẳng phải lúc này các người sẽ thương hại cô ta rồi quay sang phi bán tôi sao? Tại sao lại nhìn cô ta bằng ánh mắt đó? Nữ chính đừng diễn nữa kịch kịch bản rồi, tua... Tua lại, mau đổi phương thức khác đi chứ không mất nam nhân thì đừng trách ta không nhắc nhở'. Mai Ngữ Linh cứ lo cho diễn xuất của mình mà quên ngược lên xem bọn họ đã chán ghét hết mức khi nhìn cô ta cứ đồ mặt thẹn thùng cầm chân vẩy không dám ngẩng mặt lên.

“Em gái? Tôi nhớ không lầm thì tôi và cô không có một chút máu mủ, ngay cả họ cũng không giống và các người hình như đã đuổi kẻ không cần thiết như tôi ra ngoài đường thì phải? Ngay cả một câu cũng không nói giúp, sao bây giờ lại thân thiết đến mức đó, hừm”

“Hừ hừ tiểu Hy sao...em lại... hừ...nói thế...hừ hừ chị óá...chị không thể...hừ phản kháng được...hừ em...đừng như...hừ thế...á...óá hừ...”

(Tiểu Hy, sao em lại nói thế, chị chỉ không thể phản kháng được, em đừng như thế, á...)

Tiếng khóc của cô ta nhanh chóng trở thành tâm điểm của buổi tiệc. Trong mắt của những người xung quanh thì Hàn Ngân Hy như một cô tiểu thư đánh đá điêu ngoa ức hiếp cô gái yếu đuối – Mai Ngữ Linh trở thành đóa bạch liên. Bọn hắn nhúm mày ngày càng đậm một chút thiện cảm dành cho cô ta cũng

không. Trước khi để những lời bàn tán nổi lên thì cô đã nhanh chóng giễu cợt Mai Ngữ Linh, 'cô nghĩ tôi sẽ diễn cùng cô nữa sao? làm rồi'

“Tôi chưa làm gì cô mà? Những gì tôi nói chẳng qua đều đúng sự thật, ai có mặt ở đó đều có thể làm chứng, cô cần gì khóc lóc như thế vừa mất thể diện khi đến dự tiệc nhà người khác, mà còn làm như tôi đang khi dễ cô không bằng, oan ức cho tôi lắm đây! Mai đại tiểu thư à! Coi chừng trôi hết son phấn trên mặt thì không hay đâu”

“Thì ra là khóc lóc lớn tiếng ầm ĩ là muốn tạo ấn tượng cho mọi người xung quanh, để được thương hại”

“Hâyyy... Bọn trẻ thời nay...đúng là chuyện gì cũng làm được..”

“Đúng thật...”

“Aha, mình bỏ lỡ nhiều thứ hay quá vậy, hết kịch rồi à chán thật “

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Cái đầu lòng nhất không phải sống trong sống cho cuộc đời không có ai cần, không có ai hiểu mình. Mà là có sống hết cả đời vẫn không biết ai là người thật sự cần mình, ai thật sự hiểu mình...

lanvila.tumblr

Độc Cô Nhi từ phía trong đám đông xông ra, tay còn kéo theo một nam nhân trích tiên với từng chi tiết nhỏ bé trên gương mặt làm nên sự nho nhã dịu dàng lại không đơn điệu, nhìn hẳn có 7 phần giống Bạch Dật Trạch nhưng của Bạch Dật Trạch là có vẻ đẹp của sự lạnh lùng đan xen một chút ôn nhu vốn có của những lương y còn hẳn thì hiền lành ấm áp như những tia ban mai chiếu xuyên qua từng tầng sương giá lạnh, cả người ôn nhuận như nước đừng nói với cô đây là kẻ đã bị Độc Cô Nhi bẻ cong nhá? Giống lắm.chắc chắn, tiếc cho các cô gái... Thôi kệ miễn sao hẳn không làm hại Nhi Nhi và cả cô là được

“Tiểu Hy! Nãy giờ cậu đi đâu thế? Sao lại nỡ bỏ mình ở lại với cái tên đáng ghét đó!!!”

“Nhưng tớ thấy trước mắt, người đi cùng cậu không phải Lam Triệt thì phải...”

“Hi.. đây là bạn mình Dịch Dương Du Tường, anh ấy ở nước C mới về nên mình chưa kịp giới thiệu với cậu”

“Àa...thì ra là bạn..”

Dịch Dương Du Tường, tên này không có trong nguyên tác. Ok xài được, bỏ qua thì quá phí phạm của trời cho

“Chào anh! Tên tôi là Hàn Ngân Hy”

“.....Hân hạnh được làm quen”

Bỗng đèn vụt tắt, từ trên sân khấu một người đàn ông già dặn mặc đồ trang nghiêm, ông ta bước theo ánh đèn tay cầm micro.

“Cảm ơn các vị đã đến dự buổi tiệc của Lam gia tôi, hơn 50 mươi năm thành lập nếu không có sự giúp đỡ của mọi người thì sẽ không có một Lam thị như hôm nay.....#0/###.....và cuối cùng chúc mọi người tham gia buổi tiệc vui vẻ”

“bóp bóp...”

Từng tiếng vỗ tay vang lên sau khi kết thúc phần phát biểu, âm thanh êm ái của dàn giao hưởng làm tăng thêm không khí lãng mạn của buổi tiệc. Nhìn ai cũng có cặp để nhảy còn cô thì vẫn lẻ loi đứng một mình, tay bạn thường thức ly rượu, mắt thì đảo dáo quan sát xung quanh

Chát...chát..” Cô làm cái gì vậy? Bắn hết đồ của tôi”

“Tôi... hức..không..có ý hức huhu”

“Cô có biết nó là do mẹ tôi tặng tôi không hả”

“Tôi...hức hức”

“Hức hức... Tôi biết nói sao với mẹ tôi đây!”

Nói xong cô gái ấy khẽ mặt lại sát lỗ tai của Mai Ngữ Linh lắm lắm đầy khiêu khích

“Cô muốn chơi tôi lần nữa sao? Nếu muốn diễn tôi sẽ diễn cho cô xem, hừ”

Những câu nói nhỏ nhẹ đó khiến cho Mai Ngữ Linh run rẩy và khóc dữ dội hơn. Hàn Ngân Hy nhếch môi đứng đằng xa quan sát 'Trình Mẫn Tâm, sao cô lại quên mất cô ta chứ, không hổ danh là một trong những kẻ góp phần làm nên tác phẩm'. Trò chơi này càng chơi càng thú vị đấy

“Ôi! Một ngày bạch liên đóng kịch là quá đủ rồi bây giờ lại còn thêm một kẻ nữa sao? Cái nghề này coi bộ không nào giờ ế nhỉ” “Cậu...hức hức...”

“Độc Cô bạn học cậu nói như thế có nghĩa là gì?”

“Tôi nói như thế ai hiểu ra sao thì tùy”

....

Từng câu nói kinh miệt đó của Độc Cô Nhi làm cho mọi người xung quanh hiểu ra vấn đề và khiến hai kẻ kia đỏ mặt xấu hổ một người một ngã mà đi xem như không có chuyện gì xảy ra

“Hừ, đến buổi tiệc như thế này mà không làm ăn được cái gì hết là sao? Còn bị mất kẻ thích diễn này phá hết mọi thứ”

“Tiểu Hy, anh mình ở đằng kia tại mình đến đó đi chắc giờ anh ấy bàn xong chuyện làm ăn với tên Lam tổng đó rồi”

Hàn Ngân Hy bị kéo đi chỉ biết cười trừ 'Cô à! bây giờ cô là tâm điểm của nơi này rồi đấy', đang bị đưa đi thì nhìn thấy một kẻ đang mỉm cười nhìn mình cô cũng bất chợt cười lại một cái, người này cô một chút ấn tượng hay chỉ là nhân vật qua đường muốn làm nổi lên vào đây diễn cho vui. Nếu là thế thì tên này cũng rảnh rồi thật người ta né còn không còn hấn lại tự chui đầu vào, mãi sau Hàn Ngân Hy mới biết hắn là một người bạn tuyệt vời luôn giúp cô tránh nạn nhưng chuyện sau thì cứ để lúc sau hãy nói. Quay về hiện tại, những đạo ánh mắt huyền hoặc đang chăm chú nhìn vào cô, Hàn Ngân Hy bị đưa đi một lúc thì cô đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, thấy Độc Cô Hạo Kỳ đang bàn chuyện với đối tác và tên đó không ai khác chính là Lam Triệt, cả hai dừng lại một chút mỉm cười nhìn cô. Độc Cô Nhi khẽ bên thấy không vui chút nào, bất mãn kêu lên

“Anh xong chưa, lại đây nhảy với Hy Hy đi, đừng để người của mình chạy loạn như thế chứ... Du Tường chúng ta đi thôi”

Cả ba con người đều ngơ ngác nhìn Độc Cô Nhi đang nhàn nhã ôm Dịch Dương Du Tường mà khiêu vũ theo làn nhạc êm ả. Hàn Ngân Hy lúc này mới hiểu chuyện gì đã xảy ra, vừa thẹn lại vừa tức là giận 'Nhi Nhi chết bầm đáng cả gan tính kẻ bà, đợi chút nữa thì biết tay ta, hừ'. Độc Cô Hạo Kỳ cười thầm trong lòng nhưng gương mặt lại không chút biểu cảm, Nhi Nhi càng lúc càng giáo hoạt không nên dung túng quá tuy rằng đã làm được chuyện tốt, nhưng trước mắt phải giải quyết vấn đề cái đã. Nghĩ thế anh không ngần ngại bước đến bên cạnh Hàn Ngân Hy vươn tay mời gọi

“Mời tiểu thư...”

“Rất sẵn lòng..”

Nhận thấy Hàn Ngân Hy không một chút bài xích mà nhận lời nhảy với anh, những kẻ xung quanh cơ hồ đã tức hộc máu, lúc này mặt dày diện đủ lý do để mời cô nhảy còn cô thì vô số câu từ chối, bây giờ hấn ta không làm gì hết cô liền chấp nhận, mị lực của bọn hấn khi nào thấp như thế chứ.... Buổi tiệc cứ thế trôi qua êm ả, Hàn Ngân Hy nhanh chóng rời khỏi vòng tay của Độc Cô Hạo Kỳ, Hàn Ngân Hy không hiểu định lực của hấn ta rốt cuộc tốt đến chừng nào mà có thể thông thả khiêu vũ trong khi có rất nhiều vệ tinh đang tỏa lửa nhìn hấn và cả cô. Bỏ đi một hồi Hàn Ngân Hy cảm nhận như có nhân theo phía sau

“Ra đây đi, không ngờ cô lại rảnh rồi đến mức như thế?”

“Hàn Ngân Hy tao cảnh cáo mày Minh, Vũ, Trạch, Phong.....tất cả đều là của tao, cái thứ giẻ rách như mày không có cửa giành với tao đâu, tốt nhất là nên tránh xa họ ra bằng không thì đừng trách tao không cảnh báo mày”

Hàn Ngân Hy nhếch môi cười đậm nhìn vẻ mặt vênh váo của Mai Ngữ Linh mà kinh bi. Sao tác giả có thể tạo ra một con người được cho toàn diện mà quên tặng cho cô ta hai chữ liêm sỉ thế này? Nếu có thể thì cho thêm cái đầu biết suy nghĩ trước khi phát ngôn. Giành nam nhân? Đáng tiếc những kẻ đó cô không cần với lại bọn chúng vốn là người của cô ta những thứ vốn không là của mình thì sao cô phải tốn đầu óc phí thời gian để đoạt chứ, sau này biết đâu họ có thể vì ả mà phản bội thậm chí là giết cô để tranh sủng với những tên khác thì sao? Cái dạng như thế thì không nên vướng vào. Nhưng cô thật muốn xem nữ chủ này có bao nhiêu bản lĩnh mà mọi thứ tốt trên đời đều dồn vào cô ta

“Bằng không cái gì..”

“Mày...tiện nhân”

Chát!!! Một cơn đau rất truyền từ má lên đến đại não. Hàn Ngân Hy lúc này cơ hồ đã ngất ngẫn, cô ta dám ra tay khi cô không kịp phòng bị thật đáng giận. Cô lấy tay sờ vào một bên má đang sưng đỏ bóng rât của mình neho mắt nhìn khuôn đang đắc ý của Mai Ngữ Linh, lúc này định đùa với cô ta

nhưng xem ra phải chơi thật rồi

“ Cô tưởng tôi là tôi của trước kia sao? Có thể dễ dàng để cô muốn làm gì thì làm sao? Cô làm rồi “

Vừa nói xong Hàn Ngân Hy hưng hăm đi đến tặng cho Mai Ngữ Linh một cái tát trời giáng không thua gì cô ta khi nãy.....

Mình cảm thấy truyện có một chút cầu huyết rồi thì phải!!!

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Chát!!!

“Cô bảo tôi là giẻ rách vậy cô là gì? Rác rưởi. Tệ nhân? Nhưng thật ra cô tiện hơn tôi nhiều”

Gương mặt Mai Ngữ Linh vặn vẹo đầy hận ý nhìn Hàn Ngân Hy, bây giờ mà có ai nhìn thấy chắc không nhận ra đây là cô tiểu thư yếu đuối dịu dàng nhà Mai gia mà là một cô ả đánh đá điêu ngoa không xem ai ra gì.

“Mày nghĩ mày là ai dám đánh trả lại hả? Còn dám chửi lại tao, mày phải chết”

“Ồ! Vậy khi tôi hay tất cả mọi người không có cái quyền được phản kháng lại cô à! Mai đại tiểu thư “

“Đúng thế thì sao? Trên đời này ai cũng phải là tầm đệp của tao, chỉ được làm nền cho tao mà thôi “

“Mai Ngữ Linh cô quá cao ngạo rồi đó, cô không sợ có cái ngày cô vạch trần sao? Lúc đó kết cuộc của cô sẽ không mấy là tươi sáng đâu, rồi cô sẽ là 'tôi' thứ hai “

Hàn Ngân Hy vừa nói vừa hồi tưởng lại những tui nhục cay đắng của nguyên chủ mà bất bình thay cô ấy. Cô yên tâm đi tôi sẽ khiến cô ta trả lại những thứ mà cô ta đã cướp đi thậm chí gấp trăm ngàn lần như thế. Nghe thấy Hàn Ngân Hy khiêu khích mình Mai Ngữ Linh tràn ngập tức là giận, hùng hổ bước tới tát vào mặt cô

Chát...chát!!!

“Chẳng phải tao đã nói rồi sao, mày đồ con oan thối nát, chẳng qua mẹ mày lên giường quyến rũ ba tao nên mày mới có hôm nay bằng không bây giờ mày đã phanh thây ở cái bãi rác nào lâu rồi còn dám lên mặt với tao, cái thứ bản thù như mày chỉ đáng là kẻ phụ họa và sẵn sàng thể thân cho tao nếu tao cần, còn bọn họ chẳng qua là những kẻ ngu ngốc nên mới bị tao tính kế”

Chát chát chát!!!!

“Đừng quên cô cũng như tôi cũng chỉ là thứ nhạc được trên đường đem về nuôi mà thôi, chẳng qua là do khác người nhạc được, cô nghĩ mình con ruột của Mai Hùng đó sao? Cô bảo tôi tiện vậy cô cũng nên xem lại mình đi, biết đâu cô cũng là do một ả đàn bà lơ đãng nào đó giống như bà ta sinh ra rồi vứt bỏ thì sao?”

Hàn Ngân Hy thật sự rất giận, khốn khiếp lúc trước chỉ cần cô nói một câu không dám phản kháng bây giờ bị một con nhỏ nào chứa toàn bã đậu đè đầu thật nhục nhã. Mai Ngữ Linh không tin vào tai của mình, mặt cô ta ngơ ngác nhìn Hàn Ngân Hy miệng lắp bắp

“Không... Không phải? Tao rõ ràng là con ruột của ông ấy... Là mày, định dùng cách đó để làm phân tâm tao sao, con nhỏ đề tiện thứ như mày mà đòi so sánh với tao à “

Mai Ngữ Linh bước đến định tát Hàn Ngân Hy nữa, nhưng cô là ai chứ có thể bị người khác muốn đánh là đánh sao, theo phản xạ Hàn Ngân Hy chụp lấy cổ tay tiện thể quẹt ngã cô ta xuống đất đây coi thường nhìn Mai Ngữ Linh

“ Cô tưởng mình có giá cùng cao quý lắm sao? Cô tưởng tôi ganh tỵ với cô vì cái gì? Nam nhân? Cô làm rồi bọn chúng chẳng qua cũng chỉ lợi dụng tình cảm của người khác vì mục đích cá nhân rồi cũng sẽ rũ bỏ khi không còn giá trị mà thôi, những gì họ làm với tôi không đáng để tôi phải tranh giành đến mức bỏ mạng, lãng phí một cuộc đời...cô không cảm thấy quá nhục cười sao?”” Tao không tin.....mày nói dối... Aa!!! “

“Nếu không tin thì hỏi người cha đáng kính của cô đi, ông ta sẽ rất sẵn sàng giải đáp cho cô nghe, hừ”

“Mày...”

Mai Ngữ Linh từ phía dưới sàn định bỏ nhào vào người Hàn Ngân Hy nhưng đột nhiên khựng người lại.

Chát!!!

Cô tro mắt nhìn cô ta tự tát chính mình một cái thật mạnh thì biết ngay có người đến, trò cũ rích nhưng lúc nào cũng thành công đó sao

Hức hức

“Tiểu Hy à huhu sao em có thể...hức hức.. nói như thế... chứ hức chị biết là em không thích chị nhưng em...không nên làm thế”

(Tiểu Hy à! Sao em có thể nói như thêm chứ, chị biết là em không thích chị... Nhưng em không nên làm thế)

“Người đó là nhị tiểu thư nhà Mai gia thì phải sao cô ta lại đánh chị mình như thế”

“Tội đại tiểu thư thật luôn bị ức hiếp”

“Cô à! Nhầm rồi, cô à ta cũng chẳng tốt lành gì đâu, không cần tội nghiệp”

“Đúng vậy, cảnh này tôi đã thấy cả chục lần rồi, con người này không biết chai mặt là gì mà”

“Thôi đến lúc nên dừng ca ngợi cô ta mà nên thương cảm cho cô gái này thì hơn...”

“Đúng thế biết đâu đây cũng là vở kịch rẻ tiền lúc này thì sao”

Hàn Ngân Hy vẫn như cũ không cảm xúc vì sâu trong tận trái tim này đã gần như đã chai sạn cả rồi, trong đấy chứa đầy những đầy những lời phi bán của thế gian cả những điều uất ức không thể nói với ai chỉ đành nén lại tất cả, không còn chỗ cho sự xấu hổ trước làn sóng của dư luận hay sự đau khổ vì không ai tin mình.

Bốp bốp!!!

“Quả là một màn trình diễn đầy ngoạn mục, cô gái nếu cô có hứng thú thì cứ đến Lạc thị, đây là danh thiếp của tôi”

“Vây là chính xác rồi lại là kịch cô thích diễn đến mức này à”

“Tôi hức hức....cô ấy chỉ hức”

“Còn chối...”

Lạc thị, đây chẳng phải là công ty giải trí hàng đầu thế giới sao. Mai Ngữ Linh à tôi không biết nên chúc mừng hay thương hại cô đây. Hàn Ngân Hy đánh giá người đối diện một cô gái với mái tóc màu khói xoắn nhẹ phần đuôi, đôi mắt hồng sắc lạnh nhạt đầy khinh thường nhìn Mai Ngữ Linh, cô khẽ nhủ mày cô ta hình như rất chán ghét Mai Ngữ Linh nhưng theo nguyên tắc thì cô ấy không xuất hiện, chẳng lẽ cô lại làm lệch hướng của kịch bản rồi sao... Đang trầm tư suy nghĩ thì cô gái ấy nhìn cô mỉm cười một cách thân thiện

“Cô chắc là Hàn Ngân Hy phải không... À, xin chào tôi là Lạc Tịch Uyên có một vị cổ nhân đang tìm cô”

Hàn Ngân Hy không hiểu cho lắm bởi câu nói của Lạc Tịch Uyên, cổ nhân? Là người quen của thân chủ hay là của cô, nếu là của cô thì chỉ có một người... Chắc là không đâu, ông trời không thể đối với tốt như thế. Độc Cô Nhi nhìn đám hỗn độn trước mắt cùng gương mặt sung đỏ của Hàn Ngân Hy mà bất giác nẩy lên sát ý nhưng vẫn còn thua xa những nam nhân phía sau mình

“Mai Ngữ Linh, cô dám cả gan đánh tiểu Hy, cô chán sống rồi phải không”

“Hức hức là...em ấy hức hức... Em ấy.. khiêu khích tôi trước...hức hức tôi không cố ý đâu..hức hức..em ấy cũng đánh tôi nữa mà....hức hức sao...hức cô lại nói thế...hức hức”

(Là em ấy, em ấy khiêu khích tôi trước, tôi không cố ý đâu, em ấy cũng đánh tôi nữa mà... Sao cô lại nói thế)

Mai Ngữ Linh nghe được có người 'điểm danh' bất giác ra vẻ ủy khuất đáng thương để mọi người thương cảm và tất nhiên luôn thành công khiến khá nhiều người đồng tình, nhưng những người cô ta muốn họ thương cảm lại nhìn lại cô ta bằng ánh mắt chán ghét, Độc Cô Nhi bắt đầu mất kiên nhẫn định tiến lên tát Mai Ngữ Linh nhưng bị Hàn Ngân Hy đứng kể bên chặn lại. Nhi Nhi đúng là nóng tính thật không nhận ra bọn nam nhân có chút hiệu ứng với à ta rồi à! Chúng ta không nên quá mạnh động. Lạc Tịch Uyên thấy thế đứng ra giải vây nhưng bộ dáng rất không tình nguyện

“Mai tiểu thư, cô đây là muốn nói Hàn tiểu thư ức hiếp cô à”

“Tôi không có hức hức...sao cô lại nói thế....hức hức”

“Nếu không có thì chuyện này xem như kết thúc ở đây, nhưng cô lại ra cái bộ dáng mà tôi rất không thích... Cô định kéo tôi vào cuộc chơi này sao nhưng tôi không hứng thú....”

Hàn Ngân Hy nhìn Lạc Tịch Uyên, cô ta muốn xem kịch vui, con người này không đơn giản mỏng manh như vẻ ngoài. Bỏ qua như thế sao? Còn lâu lúc này cô ta dám cả gan chửi rủa cô bây giờ cho qua, xin lỗi cô không làm được đủ cho cô ta có bàn tay vàng phò trợ đi nữa. Đang định lên tiếng để nói tiếp cái kết thúc mở của Lạc Tịch Uyên, thì phía sau một giọng nói trong trẻo đầy ảm áp vang lên. Đứng! Đây là cảm giác mà cô khi biết đang trong mơ đến cũng muốn ở đó thật lâu, lâu đến nỗi không muốn thức dậy vì nơi đó có một người cho cô lý tưởng sống trong cuộc đời đầy bặt bẽ này....

“Có cái gan dám bắt nạt người của tôi mà có thể an nhàn rồi khỏi nơi đây sao? Tịch Uyên khi nào cậu trở nên nhân từ như thế?”

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Người con gái ấy với mái tóc xanh đậm tung bay trong gió phấp phất dưới ánh trăng, người khiến kẻ vô tâm vô phế như Hàn Ngân Hy phải rơi nước mắt, khiến cho cô biết hai từ hối hận viết ra sao. Dung nhan tuyệt sắc ấy vẫn là một đôi thiên thanh màu sắc bén lạnh lùng nhưng lại ảm áp khi nhìn Hàn Ngân Hy

“Nguyệt, tớ không phải là kẻ thất hứa, cậu thấy đây bây giờ tớ đang đứng trước mặt cậu”

“Ly nhi là cậu...cậu còn sống...”

“Có thể nói như thế... Thời gian trôi nhanh thật. Chúng ta hàn huyên sau đi bây giờ phải giải quyết vấn đề trước mắt”

“Cô nói là tiểu Hy đánh cô trước còn khiêu khích nên cô mới đánh trả... Nhưng hình như tôi thấy tiểu Hy bị đánh nặng hơn cô nhiều nhỉ?”

“Tôi nghe nói đại tiểu thư Mai gia nổi tiếng ngoan ngoãn yếu đuối nhưng trước mắt thì không phải”

“Nghe thấy chưa....kẻ dối trá mãi mãi là cô ta”

“Hức hức tôi không...hức không thù..hức không oán với cô...hức hức..vậy sao...cô lại...vu oan tôi như thế...hức hức”

(Tôi không.. Không thù không oán với cô, vậy sao cô lại vu oan tôi như thế)

“Ấy chà... Nhưng vật chứng trước mắt tôi đã tố cáo cô rồi, cô nói như thế oan cho tôi lắm”

“Vật chứng? hức hức...”

Mai Ngữ Linh khóc lóc đáng thương nhưng trong lòng đã cười thầm, vật chứng? Haha lúc này khi đến đây cô đã quan sát tất cả làm gì có cái camera hay một người nào hết lấy đầu ra vật chứng định hù tôi sao? Hàn Ngân Hy và Lưu Ly nhìn gương mặt tự đắc của Mai Ngữ Linh mà khinh miệt, cô ta quá tự cao rồi, không đợi Lưu Ly lên tiếng Hàn Ngân Hy đã nhàn nhạt nói trước

“Hoa mai nhẵn của cô trong rất đẹp nhỉ”

“hức..cám... Cảm ơn”

Mai Ngữ Linh lúc này nội tâm đã đắc ý đến cực điểm. Haha, quả nhiên là dọa người, các người không tìm được lí lẽ nên định khen cho qua sao... Đọc Cô Nhi như đã hiểu ra cái gì đó vội đi ra khinh bỉ nhìn Mai Ngữ Linh. Còn những tên kia thì ở đâu chứ? Bọn hắn vừa đến nhìn thấy hai má cô sưng tấy thì cơ hồ muốn đã không cần phân biệt đúng sai muốn đi lên định bắt lấy cô ta ra, nhưng nghĩ lại ở đây còn nhiều sẵn sàng khừ Mai Ngữ Linh nên không cần phải vội thời gian còn nhiều từ từ tính sổ cô ta còn chưa muộn với lại còn một điều quan trọng bọn hắn là gì của cô đâu mà có lấy cái quyền chen chân vào....

“Đồ nói dối không biết xấu hổ, cô nói tiểu Hy gây sự trước nhưng nhìn mặt cậu ấy xem bị tát nhiều hơn cả cô”

“Hức hức....tôi..tôi chỉ...hức đánh em..hức hức..có hai cái...hức hức”

(Tôi chỉ đánh em ấy có hai cái)

Chát!!!

“Đúng là đồ vô liêm sỉ, cô đánh cậu ấy không dưới ba cái mà còn bày đặt ra vẻ đáng thương”

“Không phải...hức hức...cô vu oan tôi...hức hức...”

“Cái dấu nhấn là bằng chứng, mọi người xem rõ ràng là mặt của tiểu Hy có bao nhiêu vết xước....”

“Tưởng mình là nữ chính ngôn tình phát ngôn cái gì thì ai cũng tin à, muốn làm tiểu bạch thủ để câu dẫn nam nhân sao, cô còn non lắm...” “Hức hức....”

Mai Ngữ Linh bị nói trúng tim đen chỉ biết khóc lóc dừ dừ hơn trước mọi ánh mắt chán ghét dồn phía cô ta, riêng Hàn Ngân Hy thì kinh ngạc nhìn Lư Ly, cô à! À ta là nữ chính thật đó không chỉ là ngôn tình hiện đại lãng mạn mà còn phi thực tế nữa vì cô ta không phải có một nam nhân cường hãn mà cả một dàn hậu cung hùng hậu kẻ nào cũng khó xoi... Độc Cô Nhi thấy mình bị bơ thì không tiếp nhận hoàn cảnh trước mắt lên tiếng nổi tiếp Lư Ly

“Không biết lúc trước có một vài kẻ không biết mặt bị hồng mà tai cũng không xài được nên luôn tôn cô ta là nữ thần, luôn sẵn sàng đứng về phía cô ta mà phản bội những người thân cận của mình...”

“Bây giờ mà nhìn thấy bộ mặt thật muốn hỏi hận thì muộn màn rồi...vì hoa Quỳnh chỉ nở một lần rồi tàn phai cũng như sự tin tưởng của con người, họ chỉ tin một lần nhưng lại bị dối trá không có lần thứ hai, họ không ngốc như thế...”

Nói đến đây ai cũng đã hiểu ra vấn đề chính của câu chuyện và dĩ nhiên mọi thiện cảm trước đây dành cho Mai Ngữ Linh hoàn toàn tan biến còn cô ta không còn biết cái gì sẽ xảy ra ra tiếp theo chỉ biết mình phải nhanh chóng chạy khỏi nơi này trong sự khinh miệt của giới thượng lưu. Những kẻ từng qua tay Mai Ngữ Linh lúc này cảm xúc thật sự muốn bóp chết cô ta vì đơn giản ả ta dám cả gan lừa gạt, xem họ như con rối suốt nhiều năm như vậy, không biết lúc trước bị gì mà lại tin kẻ dối trá này, lại thêm Độc Cô Nhi dùng từ ngữ đã kích thì máu giận tăng thêm gấp bội đang trong trạng thái bị tất nghẹn không có chỗ phát tiết. Hàn Ngân Hy nhìn Mai Ngữ Linh cầm chân váy lên mà chạy bị vấy ngã mà cũng không quay đầu lại, ngu ngốc nếu ban đầu biết kiểm chế một chút thì giờ đâu có mất mặt như thế nhưng đó là chuyện của cô ta còn cô thì có một chuyện trước mắt đây. Hàn Ngân Hy nhìn kẻ đang mình cười không thấy tổ quốc ở đâu

“Háyyyy... Lư Ly, mấy năm nay cậu khỏe không...haha”

“Hừm, tớ rất tốt....nhưng...cậu dám thất hứa với tớ...”

“Haha, không phải bây giờ cả tớ và cậu đang ở bên nhau sao?”

“Tôi không cần biết...”

“Đội đã...”

Mọi người trừng mắt nhìn bộ dáng chân chó của Hàn Ngân Hy. Đúng là không thể tin được, đơn giản vì đây là lần đầu tiên nhìn thấy cô có cử chỉ nài nỉ vang xin người khác như bây giờ, kể cả lúc trước khi bị Đường Đăng Minh cự tuyệt hay bản thân bị ngược đãi đến đâu thì cô cũng không có điệu bộ như thế nên có một chút khó tiếp thu. Độc Cô Nhi nhìn Lư Ly một cách ngưỡng mộ đây là chính vị thần thánh khiến cho tiểu Hy chạy theo nằng nệ bất chấp si diện sao, ấy khoan nếu thế thì bà mất đi bảo bối rồi... Không được....

“Tiểu Hy chờ tớ với, người cũ quay về bỏ người mới sau, đâu dễ như thế”

“Người mới? Giỏi lắm....hừ”

“Hai người...”

Lạc Tịch Uyên nhìn cảnh trước mắt, đôi bích mâu nhìn những kẻ đáng thương yêu nhầm người

“Cứ tưởng mình là nam chính trong ngôn tình à thật ra chỉ là nam phụ khiêm vật hi sinh trong bách thảo”

“Này Lạc Tịch Uyên tôi nghe tất cả đó”

=====

“Cái gì!!!! cậu nói sao..”

“Thật đấy, thế giới này chính là cái cuốn tiểu thuyết tâm phào mà tớ cho cậu xem”

“Khoan đã vậy cậu là...”

“Chính xác nữ phụ đáng nguyên rủa nhất năm.. “

“Đừng nói với tớ con nhỏ ghê tởm lúc này là nữ chính bạch liên hoa”

“Vâng! và còn cô gái đi theo tớ và cậu là Độc Cô Nhi nữ phụ quyền lực...”

“Vậy những hoa mỹ nam đó là nam chính sao?... Tiếc thật”

“Tiếc cái gì mà tiếc... À mà tại sao cậu lại biết tớ trọng sinh vậy”

“Là do cách đây khoảng ba tháng tớ đã mơ thấy một giấc mơ rất lạ. Trong đó có một cô gái giống hệt như thân chủ của cậu, cô ấy nói với tớ rằng bạn của cô đang ở đây, cô ấy trọng sinh thành tôi, xin hai người hãy giúp tôi báo thù... Vì vậy tớ mới cho người điều tra nhưng lại bị mất dấu của cậu”

“Thì ra là thế..”

“Vậy sao không đến tìm bà..” Hàn Ngân Hy xúc động bay đến nhéo hai bên má của Luru Ly

“Hai người làm gì thế...oa tiểu Hy đáng ghét, cậu đã hứa sẽ không bỏ rơi tớ mà bây giờ... Uống công người ta mua đồ ăn cho cậu..”

Độc Cô Nhi ra về rất ủy khuất nhưng thật ra lại mặt dày đi đến tách hai người ra, Luru Ly ra về không vui trước hành động của Độc Cô Nhi, đáng thương nhìn Hàn Ngân Hy. Cô lúc này thật không biết nói sao cho đúng nữa, hai người này lúc này thì kinh bị Mai Ngữ Linh nhưng bộ dáng bây giờ chẳng khác cô ta là bao. Hay, chuyện Luru Ly quay về thì cô rất vui nhưng nếu sống với hai người thì... Ôi! Tinh thần của tôi đang bị tra tấn dữ dội..

“Hai người ăn đi đừng nhìn nhau như thế... À phải rồi Ly, người lúc này là sao?”

“Tịch Uyên đó à! Cô ấy là bạn thân của tớ trong cái khu đặc công toàn nam nhân..”

“Nguyệt có điều tớ thắc mắc mất này giờ”

“Chuyện gì?”

“Tại sao cậu lại ở chỗ như thế này?”

Chuyện này Luru Ly thật sự không hiểu, một người luôn có cái tôi mạnh mẽ như Thiên Nguyệt mà nói sao lại ở một chỗ như thế này chứ, hay là chán cái thế giới 'thượng lưu' rồi nên muốn trở lại như trước kia... Độc Cô Nhi không đợi Hàn Ngân Hy trả lời đã lên tiếng giải đáp khuất mắt cho Luru Ly

“Vi cậu ta không muốn chuốc lấy phiền phức, cô cũng hiểu hoàn cảnh hiện giờ của cậu ấy mà..”

“Vậy cậu ở với tớ đi chúng ta có nhiều thời gian hơn..”

“Không được nếu muốn ở thì cũng phải ở với tôi..”

“Thôi nào hai người..”

Hàn Ngân Hy bội phục nhìn hai cô gái này, thật là hai kẻ cộng lại cũng gần năm mươi rồi mà cứ như trẻ con. Nhưng như vậy cũng tốt cuộc sống của cô sau này sẽ có thêm nhiều nụ cười...ba người cứ như thế trải qua buổi tối vui vẻ...

Tiện thể ta muốn hỏi một câu: Các nàng thấy đôi chưa???

Nếu đôi nhớ báo ta biết!!!!

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Đường Đăng Minh nhìn bản điều tra trên tay với đạo lực rất lớn, nộ khí kiềm hãm bùng phát quăng nó xuống đất

“Được lắm Mai Ngữ Linh, tôi sẽ cho cô biết cô đã lừa dối một người cô không nên chạm vào”

“Tiểu Hy! Anh biết lỗi thật rồi, nếu có thể, em sẽ tha thứ cho anh được không?”

Đường Đăng Minh cầm trên tay cây viết mà Hàn Ngân Hy tặng anh lúc trước, nó có thể xem như một minh chứng cho mối quan của anh và cô, từng nét chữ trên cây viết do một tay cô tỉ mỉ khắc lên, Hàn Ngân Hy còn nói nếu có một ngày cô muốn dùng cây bút này để ghi vào bản đăng ký kết hôn của cô và anh, nhưng bây giờ chỉ còn là phù phiếm, tình yêu của cô dành cho anh đã sớm tan biến theo tháng năm mất rồi... Lúc trước anh cắt nó vào ngăn tủ nên không bị vứt bỏ như các món đồ khác, bây giờ càng nhìn nó thì không hiểu sao cõi lòng anh lại đau rất thế này... Một hỗn tạp cảm xúc đan xen nhau khiến khoé mắt đã có chút cay cay. Thứ cảm giác này không chỉ Đường Đăng Minh mới có mà cả Vệ Thành Vũ cũng đang lạc vào nó, sự hối hận trong tuyệt vọng. Nghĩ đến đây họ càng thêm hận Mai Ngữ Linh nhưng hận thì có được gì đâu chứ? Ai bảo mình quá ngu ngốc tin cô ta cứ nghĩ cô ta thuần khiết trong sáng..

“Hàn Ngân Hy rút cuộc cô có quá khứ như thế nào?”

Trầm Dương nhủ mảy mìn thông tin như không này. Hắn cảm thấy rất lạ khi một người như Hàn Ngân Hy làm sao có thể liên hệ quan đến BacIke, điều này khiến anh nghĩ mãi cũng không ra....

“Vật nhỏ à! Em nói anh phải làm sao đây?”

“Tiểu Hy! Xem ra anh phải hành động nhanh rồi, em quá nhiều đào hoa...”

“Hàn Ngân Hy! Tao thề sẽ cho mày chết không toàn thây cả mày nữa Độc Cô Nhi cả những kẻ kia nữa các người sẽ phải chết dưới tay tôi...”

Mỗi người một suy nghĩ khác nhau... một đêm tối tĩnh lặng, mọi thứ đều trôi qua trong êm đềm như một dự báo cho cơn bão mạnh mẽ sắp kéo vào thế giới ngầm, mọi tổ chức bắt đầu rục rịch sao nhiều năm im hơi lặng tiếng...

“Cậu nghe nói gì chưa hôm qua...”

“Á! Mai Ngữ Linh đó sao! Nguy bạch liên ba lần bị vạch trần, ôi! Nghe sao mà mát tai thế....”

“Hừ, cái đồ gài tạo đó bị vạch trần là đáng “

“Đúng thế... Hôm nay hình như là mất tích rồi “

“Cứ tưởng cô ta sẽ lết bản mặt đến đây để bọn con trai thương hại chứ”

“Tiểu Hy, à ta hình như biến mất dạng rồi không còn gì vui nữa”

Hàn Ngân Hy vẫn chưa thật sự an tâm cho lắm vì hôm qua hầu như tất cả nam chủ đều xuất hiện nhưng vẫn còn hấn – Tên có quyền lực ngang ngửa Bắc Thiên Chiến mà hai người này lại còn có quan hệ mật thiết với nhau, đây cũng là một nguyên nhân khiến Bắc Thiên Chiến không bị hạ trong nguyên tác chính vì thế không thể lơ là được. Đặc biệt là còn một tên sát thủ lãnh khốc vô tình chuyên sống trong bóng tối khác và tình cảm của hắn đối với Mai Ngữ Linh cũng chẳng qua là dây dưa không rõ sau tình một đêm, tại sao hai nhân vật quan trọng này hôm qua không xuất hiện cho cô nhờ, để còn biết mặt mà né nữa chứ....’Nhi Nhi à! Sao cậu chưa về lớp nữa hình như sắp trễ rồi đó..”

“Thôi chết...tạm biệt cậu”

Hàn Ngân Hy thông thả đi đến lớp... Trà qua nhiều tiết học nhàm chán vì những thứ này lúc trước cô đã từng viết bản thảo cho nhiều trường Đại học, lúc đó những lời cô nói đều được qui thành tiền ai cũng muốn nghe cô nói còn bây giờ cô nói miễn phí mà chẳng ai thèm nghe, ôi ngày tháng hoàng kim của tôi... Hàn Ngân Hy định đi về nhà vì hôm nay Độc Cô Nhi đi về nhà còn Lưu Ly thì bận công việc nên không ai làm phiền cô cả nhưng vấn đề nan giải là tối nay cô ăn gì? Cả tháng nay đều là Nhi Nhi mua đồ ăn cho cô, chắc phải ăn món cũ vừa nhanh vừa tiện lợi nữa quá...đi đến trước khu nhà trọ thì cô đã thấy một hình bóng cao khỏe với mái tóc đỏ rực pha lẫn với ánh hoàng hôn rục rờ như một tuyệt tác, anh nhìn cô mỉm cười còn cô thì vẫn thờ ơ

“Anh đến đây làm gì nữa?”

“Nhìn em có vẻ như không quan tâm anh..”

“Đã biết thì tôi không cần tiền”

“Tiểu Hy em muốn anh phải làm như thế nào thì em mới chịu tha thứ cho anh “

“Chỉ một cách..”

“Cách gì?”

“Đừng để tôi nhìn thấy anh và anh cũng đừng chạm mặt tôi thì vết thương lòng đó sẽ nhanh tan biến thôi”

“Anh không làm được, em còn cách khác không?”

“Hết rồi... Nếu không còn gì nữa thì cho tôi qua”

Hàn Ngân Hy lướt qua Vệ Thành Vũ nhưng hắn phản xạ nhanh nắm chắc lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Nhìn người con gái gầy yếu gió thổi có thể bay mà bất giác đau lòng mảy mìn nay cô ăn uống có tử tế không. Hắn gấn lại? Buồn cười làm sao, với bao nhiêu cay đắng hắn ta gây ra trong quá khứ nói một câu cũng gương mặt hối lỗi là xong à, nhưng 'thứ' đã mất đó ai bồi thường lại cho cô đây? Hắn ta có đủ khả năng chẳng.... Không biết Vệ Thành Vũ nghĩ sao chứ Hàn Ngân Hy cảm thấy rất phiền phức và muốn nhanh chóng rời khỏi con người này...

“Vệ Thành Vũ buông..”

“Tiểu Hy, hay chúng ta đi ăn chút gì đó đi chắc em cũng đói phải không”

“Không”

Qìt ột. Âm thanh khiến Hàn Ngân Hy đỏ mặt khốn khiếp sao cái bao tử không có tiền đồ này nghe đến có đồ ăn ngon là lên tiếng mà không cần biết mình đi với bạn hay thù... Vệ Thành Vũ nhìn biểu cảm ngại ngùng của cô mà cười khẽ

“Còn cố ngược rõ ràng bụng em lên tiếng phản đối rồi kìa”

“Được rồi tôi đi”

“Đi thôi”

Vệ Thành Vũ vui vẻ vì cô chịu chấp nhận anh, vội vàng kéo Hàn Ngân Hy lên xe thắt dây an toàn cẩn thận rồi phóng xe chạy một mạch đến nhà hàng. Chiếc Lamborghini xanh đồ sộ bán tại nhà hàng sang trọng, bước xuống là một chàng trai lịch thiệp và một cô gái lạnh đậm cả hai con người xuất thần ấy xảy bước cùng nhau vào trong, thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn ngưỡng mộ có gan tị có... Hàn Ngân Hy thân nhiên chọn một bàn gần cửa kính, Vệ Thành Vũ thấy vậy cũng bắt gác ôn nhu nhìn cô bước đến ngồi đối diện Hàn Ngân Hy

“Tiểu Hy à! Em ăn gì?”

“Ồ...cho tôi cái này, cảm ơn”

“Tôi cũng vậy...”

“Sao em không ăn nhiều một chút trong em rất gầy đó”

“Vậy sao? Nhưng tôi thể nào cũng không phải là chuyện của anh”

“Tiểu Hy...”

“...”

Hàn Ngân Hy cứ thủy chung nhìn về phía cửa kính lâu lắm rồi cô mới ngấm lại cảnh đường phố tấp nập phồn hoa, từng tia sáng màu vàng xẹt qua trong sự huyền ảo của màn đêm khiến khung cảnh trở nên lãng mạn thêm một tách cà phê xoa đi những phiền muộn thì không gì bằng.... Vệ Thành Vũ nhìn Hàn Ngân Hy này giờ vẫn chưa liếc anh một cái mà thờ dãi "Tiểu Hy em nói anh phải làm thế nào mới đúng đây?"

“Vệ thiếu, thật trùng hợp”

“À, Có tổng đúng là trùng hợp thật”

“Chào Hàn tiểu thư”

“Có tổng chào”

“Không phiền hai người chứ”

“Không..”

Hàn Ngân Hy nhìn nam nhân trước mặt thân nhiên phán một câu khiến Vệ Thành Vũ thất vọng trước câu trả lời của cô, hần cứ ngỡ cô sẽ từ chối Cố Nguyên Lãnh nhưng sự thật thì không. Cả ba người nói chuyện một lúc thật lâu nhưng buổi gặp mặt nào thì cũng đến lúc tàn, hai tên đó có thể không chán nhưng cô thì chán trước cảnh người nói một câu ta phản một câu không ai nhường ai của hai nam nhân này... Giải quyết xong con đối Hàn Ngân Hy không khách khí muốn rời khỏi nơi đây

“Vệ thiếu bây giờ không còn sớm nữa, có lẽ Lưu Ly đang đợi tôi ở nhà nên tôi xin phép đi trước, Có tổng thất lễ “

“Không sao...chúng ta còn rất nhiều dịp khác”

“Hi vọng là thế”

Cố Nguyên Lãnh nhếch môi nhìn hai người "Hàn Ngân Hy, tôi có nên rút ngắn lại khoảng cách của chúng ta không", nghĩ đến đây tên cáo già nào đó âm thầm tính kế cho tương lai... Còn lúc này Vệ Thành Vũ đang hồi hã đuổi theo Hàn Ngân Hy

“Tiểu Hy anh biết em thích thể thao nhưng bây giờ khuya rồi để anh đưa em về..”

“Chuyện của tôi không cần anh quan tâm chẳng phải đã thỏa thuận rồi sao”

Vệ Thành Vũ thấy chuyện không ổn nên cứ đi theo Hàn Ngân Hy trong lòng âm thầm trách chính mình nếu sớm biết mọi chuyện sẽ như vậy thì hần đã chở cô đến thành phố khác để xem cô còn diện cơ được không..

Các nàng ơi! Thịch đọc thêm vài chương nữa nha, ta đang luyện viết(*^o^*)

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Hàn Ngân Hy cảm thấy vô cùng bức bối khi tên mặt dày phía sau vẫn cứ đi theo cô...

“Này Vệ Thành Vũ anh không biết chán? Nếu tôi nhớ không lầm thì đáng lẽ giờ này anh đang vui vẻ với 'người chị đáng kính' của tôi sao lại đi theo tôi làm gì?”

“Anh không muốn nghe những chuyện về cô ta trong lúc này”

“Vậy sao?”

Nhắc đến Mai Ngữ Linh thì máu giận của anh lại sôi lên nếu không phải tại cô ta thì cô không đối xử với anh như thế còn Hàn Ngân Hy thì kinh ngạc nhìn Vệ Thành Vũ. Nếu cô không xuyên vào thân chủ thì có lẽ bây giờ hắn còn đang tôn cô ta làm nữ thần chứ không phải thái độ bây giờ, con người này không nên dây dưa quá lâu vì hắn không tốt đẹp gì lắm cho mấy, những kẻ sinh ra trong hoàng gia đều phải sống trong vỏ bọc giả tạo chứ không phải 'hình hài' thật của họ và Vệ Thành Vũ cũng không ngoại lệ.... Muốn nói cô cố chấp hay trẻ con gì cũng được nhưng cô luôn tin tưởng ở cái trực giác cùng phán xét của bản thân mình vì chính nó là thứ làm nên 'cô' của hôm nay... Hai người đi khoảng mười phút thì đã đến ngôi nhà trọ xuống cấp trong sự phủ phàng của cơn mưa... Hừ, lại là mưa sao đòi cô lại đen như thế? Nghĩ xong Hàn Ngân Hy nhìn lại gương mặt cười tươi có gì gian xảo của Vệ Thành Vũ

“Ồ! Mưa thế này xem ra phải đến sáng mai mới tạnh nhi..”

“Ừ có lẽ vậy”

“Thế em không phiền cho anh tá túc nhờ một đêm?”

“Khi nào Vệ thiếu anh trở nên như vậy..”

Hắn đang đùa với cô à, chỉ cần gọi một cuộc thì lập tức là có người đón hắn về căn gì ở chỗ chật hẹp của cô chứ, rõ ràng là cố ý... Vệ Thành Vũ vẫn gương mặt một nửa vô lại nửa nghiêm túc hạ nhìn Hàn Ngân Hy cả trời cũng tạo cơ hội không biết tận dụng thì đúng là kẻ ngốc

“Quần áo của chúng ta đều bị ướt cả rồi...em không nhẫn tâm đến mức..”

“Được thôi nếu anh không sợ bẩn”

“Em không chê thì anh rất sẵn lòng”

Hàn Ngân Hy chịu tiếp nhận Vệ Thành Vũ đơn giản vì không muốn ngày mai trở thành nhân vật nổi trội thay cho Mai Ngữ Linh làm cho hội phó Lavish bị cảm khi đứng dưới mưa đợi mình....nếu hắn muốn chơi thì cô sẵn sàng tiếp miễn sao hắn giữ trò ti tiện là được. Vào trong Hàn Ngân Hy không khiên dè vào nhà tắm giải quyết nhu cầu cá nhân bỏ mặc Vệ Thành Vũ muốn làm gì trong nhà của mình vì chỗ của cô có gì đáng để hắn khao khát muốn lấy... Vệ Thành Vũ đánh giá xung quanh chỉ đơn giản là một căn nhà còn nhỏ hơn phòng quần áo của anh, hơn nữa một tháng nay cô sống ở một nơi như thế này sao không được phải nhanh chóng tìm một chỗ tốt khác cho cô

“Tôi xong rồi đó”

Hàn Ngân Hy từ trong phòng tắm bước ra chỉ một tấm khăn quấn quanh người chỉ đủ che đi những

thứ cần che còn những cái khác thì phơi bày trước mắt Vệ Thành Vũ là một thân hình đầy đặn chỉ hơi gầy cùng làn da trắng ngần mái tóc xả dài với từng giọt nước thì nhau chạy xuống người cô trong thật kiều diễm ướt át khiến anh đỏ mặt quay người hướng khác nhìn biểu cảm của Vệ Thành Vũ thì Hàn Ngân Hy lại có một chút không hiểu rõ ràng nếu so về thân hình thì cô trong lép vế hơn Mai Ngữ Linh vậy sao hắn trong có vẻ thẹn thùng đến thế, chẳng lẽ tắm mưa xong 'chạm' vài nơi sao? Hàn Ngân Hy chính là không tin trong suốt mười sáu năm qua hắn cùng Mai Ngữ Linh còn trong sạch, với bản tính làm ăn trên giường của cô ta thì ít nhất phải có một lần, bây giờ trung cái về mặt đó cho ai xem. Vệ Thành Vũ bối rối nhìn cô, hắn có cảm giác tiểu đệ đệ phía dưới có chút dấu hiệu, can đảm đi đến ôm Hàn Ngân Hy vào lòng về mặt dụ hoặc nhìn cô”Tiểu Hy, em đây là quyến rũ anh sao?”

“Anh nghĩ anh là ai? Còn không mau tránh ra”

Hàn Ngân Hy chán ghét nhìn Vệ Thành Vũ, đúng là nam nhân lúc nào cũng suy nghĩ bằng nửa thân dưới, cô cảm thấy bộ dáng của mình rất bình thường có cái gì đáng ngạc nhiên chứ cả thân thể nữ chính hắn cũng xem qua nữ phụ như cô thì có gì.... Nghĩ thế cô thoát khỏi vòng ôm của Vệ Thành Vũ đi đến

tủ đồ lút lội một hồi lấy ra một bộ quần áo đưa cho hấn vốn dĩ bộ đồ này là do lần trước cô cùng Độc Cô Nhi mua cho Độc Cô Hạo Kỳ nhưng lại quen bên đi bây giờ thì nó có lợi rồi... Vệ Thành Vũ nhũn mày có chút không vui nhìn thứ trên tay cô, giọng nói pha một ít đắng chua chất vang lên

“Tiểu Hy sao em lại có đồ của nam nhân...”

“Cái này là mua tặng người khác nhưng bây giờ cho anh mặc tạm, yên tâm tem còn chưa xé sạch lắm”

“Em tặng Minh....”

“Không là người khác...”

Người khác? Là ai có thể khiến tiểu Hy của anh lúc nào cũng quan tâm ngoài Đường Đăng Minh... Bây giờ nhìn lại anh thấy khoảng cách giữa anh và cô ngày càng xa, Vệ Thành Vũ mang theo cảm giác đau xót đi vào phòng.

Khoảng mười phút sau, nghe tiếng cửa phòng Hàn Ngân Hy ngước lên nhìn chàng trai trước mặt, hoàn hảo! Đây mới chính là Vệ thiếu lăng từ trong lòng các cô gái, cũng hên là bộ đồ đó vừa với hấn

“Trông anh mặt cũng hợp đấy chứ”

Vệ Thành Vũ cười nhạt nhìn cô, thấy thể Hàn Ngân Hy cũng không nói gì đi đến kệ trái chắn ra sàn, anh thấy thể vội đi đến giúp cô một tay

“Anh ngủ ở đây đi, tối nay hai người kia không về”

“Em quen biết Lưu Ly khi nào?”

“Đôi lúc biết nhiều không tốt đâu”

“Em có bao nhiêu chuyện giấu anh”

“Hình như anh đi hơn xa rồi đó”

“Tiểu Hy hay là em đến ở chỗ của anh đi, chỗ này vừa thiếu phụ kiện vừa an ninh không tốt nữa”

“Không sao tôi quen rồi”

Nói xong Hàn Ngân Hy trầm mền lại không muốn nghe Vệ Thành Vũ làm nhảm, anh lấy động một hồi thấy người bên cạnh không phản ứng đành bỏ cuộc. Quen? Chữ quen đó của cô càng khiến anh có chút buồn, rốt cuộc cô có một quá khứ như thế nào? Nội tâm cô chứa bao nhiêu thiếu thốn trong đó mà cô luôn giấu cho riêng mình, không để cho một ai có cơ hội khám phá. Năm xưa lúc gặp cô lần đầu, anh ấn tượng với nét mặt nhìn cả thế giới dối trá bằng lăng kính màu hồng của cô, cô luôn tươi cười dù trải qua bao nhiêu khổ cực, động viên giúp đỡ người khác nhưng lại quên bản thân mình cũng cần thứ đó... Qua những tháng năm tiếp xúc anh nhận ra mình thích cô lúc nào không hay nhưng có vẻ tình yêu đó đến không đúng thời điểm... Đến khi Mai Ngữ Linh xuất hiện, sự trong sáng đáng yêu giả dối đó của cô ta hầu như che đi hết tất cả về tiểu Hy và chính anh cũng bị thứ đó mà mờ mắt để nhận kết quả như hôm nay. Quay lại nhìn người con gái bên cạnh mình, bàn tay thon dài nhẹ nhàng xoa lên đôi má bầu bĩnh của cô.....Đang mơ màng Hàn Ngân Hy cảm giác như có ai đang ôm mình thì bất chợt hơi phát câu

“Vệ Thành Vũ anh đang làm gì thế”

“Ngủ đi “

“Anh làm thế sao tôi ngủ được”

“Ngoan, ôm như thế này thì sẽ không lạnh”

“Anh...”

Cô bó tay với người bên cạnh, đành tiếp tục ngủ ngày mai tôi sẽ xử anh sao. Còn Vệ Thành Vũ thấy cô không phản kháng thì mừng như điên làm tiếp công việc.

Cốc...cốc..

“Ra liền... Anh đến đây làm gì?”

“Không hoan nghênh tôi sao”

“Đó là điều đương nhiên”

“Hi.. Em thật vô tâm”

Nói xong hấn không thẹn mà bước vào nhà nhìn thấy con người xuất thần phía dưới thì tâm trạng vui vẻ của một buổi sáng hoàn toàn tan biến....

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

“Tiểu Hy là ai... Dật Trạch sao cậu lại đến đây?”

“Tôi đến làm công việc...”

“Công việc? Nơi đây?”

“Hàn Ngân Hy, chẳng phải tôi nói cô là sau một tháng đến kiểm tra sao?”

“À.. tôi ờn không cần một viện trường như anh phải đích thân đến đây”

“Tiểu Hy...em bị...”

Đang định mở miệng hỏi thăm vết thương của cô nhưng đột nhiên lại có thứ gì như chặn lại ngay cổ họng mình, Vệ Thành Vũ biết dù cho mình có thật lòng đến đâu đi chăng nữa chỉ cần mở miệng là sẽ nhận lại sự khinh bạc của người con gái trước mặt nên đành im lặng chờ người bạn mình trả lời... Bạch Dật Trạch tâm trạng lúc này không tốt là bao vốn dĩ muốn đến thăm cô nên điện lên lí do nhưng thật không ngờ lại bị Vệ Thành Vũ phồng tay trên đúng là tức chết mà... Hàn Ngân Hy nhủ mày nhìn Bạch Dật Trạch hấn ta lại muốn gì đây? Cái lỗ đạn đó đã khép lại khi cô còn ở bệnh viện rồi còn gì, bây giờ hấn đến đây có cái gì đó không hợp lí cho lắm? Cô không đến kiểm tra thì thôi chứ một viện trường như hấn cần vì phải đến tận nhà chẳng lẽ lại điều chế ra thuốc mới nên đi tìm chuột bạch sao? Trên đời này đâu có thiếu những kẻ ác nhân nhưng sao cứ phải chọn cô chứ. Cô khinh bọn nam nhân đúng là đồ thích nỡ mạo nhìn một góc đáng giá tổng thể, chắc là đến thay Mai Ngữ Linh trả mối nhục tại Lam gia...tội nghiệp cho Bạch Dật Trạch nếu biết Hàn Ngân Hy nghĩ gì chắc tức là đến học máu, lòng tốt của hấn lại bị cô xem là hại người...

“Hai người không phiền thì mời đi, tôi còn phải đến trường không có thời giờ tiếp các người” Hàn Ngân Hy vừa nói vừa chỉ tay ra cửa ý muốn đòi khách

“Anh đưa em đi..”

“Để tôi đưa em đi...”

Hàn Ngân Hy đầu chảy vãi vạch hắc tuyến hai tên này không hiểu hay giả vờ không hiểu ý cô đây. Thật ra thì bọn hấn hiểu nhưng lại cố ý không hiểu, nhần mặt nhìn đối phương, Bạch Dật Trạch vốn dĩ về chuyện Vệ Thành Vũ ở đây đã thấy khó chịu bây giờ lại tăng tiếng thành tình địch thì càng thấy nóng hơn còn Vệ Thành Vũ thì cũng phát giác ra cái mùi thuốc súng quen thuộc cả người lạnh lẽo nhìn Bạch Dật Trạch. Long - Hồ chuẩn bị giao đấu thú vị đây, cô muốn xem ai là kẻ thắng cuộc? Trong hai tên đó bất kể ai thắng thì đối với cô đều có lợi vì mất đi một chương ngại quá đơn giản

“Hai người cứ tiếp tục đi” Nói xong Hàn Ngân Hy đẩy cả hai ra khỏi nhà, cô suy nghĩ lại rồi cái nhà của cô đã nghèo, hai tên này mà làm gì thì ai đền cho cô đây. Hai kẻ bị tổng cô ra ngoài gương mặt oán than nhìn Hàn Ngân Hy nhưng cô liếc mắt một cái cũng không, hờ hững bỏ đi.

“Tiểu Hy đợi anh”

“Hàn Ngân Hy cô đứng lại đó”

“Hai người sáng sớm không có chuyện gì làm sao? Không phải lúc trước nói mình bận bịu với hàng tá công việc sao? Nhân hạ thật.” Hai người vừa nghe Hàn Ngân Hy nói mà trong lòng bất chợt chợt dạ. Đúng thật, lúc trước họ gì không muốn gặp mặt cô nên mới dùng công việc để từ chối, bây giờ thì hay rồi...

Hừ. Hàn Ngân Hy cười một cách châm biếm nhìn những kẻ bị mình nói trúng nội tâm, các người tưởng lúc trước mình nói gì Hàn Ngân Hy cũng tin đó là đúng sao? Mơ tưởng.

“Tạm biệt”

Cô hít một hơi thật sâu bước vào lớp, phải cố gắng lên dù gì cũng gần nửa năm là tốt nghiệp rồi.

“Hàn Ngân Hy, nghe nói cô làm hòa với Vệ hội phó rồi à”

“Cái gì!!!”

“Minh Ý là thật sao?”

“Hôm qua chính mắt tôi thấy cô ta cùng Vũ caca cùng nhau vào nhà hàng sau đó còn có thêm một nam nhân khác”

“Thật, không ngờ cô không khác Mai Ngữ Linh là bao”

“Các cậu không nên nói thế, biết đâu đó là bản tính bẩm sinh của cô con gái Mai gia thì sao?”

“Đúng vậy cùng một loại...t.i.ệ.n.n.h.â.n”

“Haha”

Rầm!!!

“Các người nói xong chưa, nếu xong thì đến lượt tôi. Phùng Minh Ý cô tưởng mình cao quý lắm sao? Không phải lúc trước cô từng là cái đuôi của Mai Ngữ Linh à, không phải cô đi theo cô ta vì muốn Vệ Thành Vũ để ý đến mình sao? À mà thêm một vấn đề nữa tôi không phải người nhà Mai gia...”

Nói xong Hàn Ngân Hy đi đến túm cổ áo Phùng Minh Ý, đè giọng đầy mỉa mai

“...Cẩn thận trước lời nói của mình...tôi là kẻ rất ghét bị người khác nói xấu trước mặt nhưng lại tỏ ra vẻ cao thượng...”

“Tiểu Hy....chuyện gì đã xảy ra?”

Độc Cô Nhi ngơ ngác nhìn Hàn Ngân Hy bỏ đi, về mặt âm trầm nhìn những kẻ gây chuyện còn đồng nữ nhân kia mặt người nào cũng căng thẳng nhìn Độc Cô Nhi

“Là ai đề xướng trong chuyện này?”

“Minh...Ý”

“Phùng Minh Ý, có vẻ tôi đã quên mất sự tồn tại tại của cô, nên lá gan cô ngày càng to nhỉ”

“Độc..Cô..tiểu thư..tôi..tôi..”

“Tôi? Chẳng phải tôi nói cô không được gây chuyện với tiểu Hy nữa sao”

“Tôi nói cái gì sai sao? Chính mắt tôi thấy cô ta cùng Vũ caca cùng nhau đi ăn tối qua”

“Thật”

“Không tin thì cậu cứ việc hỏi cô ta”

Độc Cô Nhi không nghĩ chuyện đơn giản như thế? Nếu chỉ có vậy thì không đủ làm tiểu Hy nhà cô tức giận bỏ đi “Cô cứ chờ đi, tôi sẽ xử lý cô sao” Nói thế Độc Cô Nhi cũng bỏ đi, bỏ lại những kẻ đang hít từng hơi không khí, đang âm thầm cảm tạ ông trời, may quá họ không bị Độc Cô thị nhắm đến nếu có chắc cổ phiếu công ty cha mẹ họ bị đóng băng mất. Phùng Minh Ý khuôn mặt hiện lên sát ý đáng sợ nhìn Độc Cô Nhi đang bỏ đi và cả Hàn Ngân Hy trước đó “Cô cứ chờ đó, rồi sẽ có ngày tôi khiến cô phải xuống gót giày van xin tôi...”

“Tiểu Hy, em...”

“Tránh ra...”

“Tiểu Hy đợi một chút...”

Khốn nạn, khó khăn lắm mới sống được mấy ngày bình yên bây giờ lại nổi thêm chuyện. Phùng Minh Ý đã xuất hiện giờ chỉ còn cô ta nữa là đủ bộ, chắc phải nhanh chóng xử Phùng Minh Ý cùng Trình Mẫn Tâm trước khi cô ta quay về ủng hộ Mai Ngữ Linh. Lại thêm chuyện cổ phiếu của Dạ gia tự nhiên khi không giảm, Nhan gia cùng Lam gia liên kết với nhau, Tiểu thị và Bắc thị mâu thuẫn vì dự án ở khu T. Đúng là rối thật, mọi chuyện gần như đi xa với nguyên tác, cứ cái đà này chắc mai sau cô phải tự ngồi lưng giải quyết mọi chuyện vì tương lai dường như thay đổi. Hầy...chán thật, chắc tại cô thất hứa với bộ não nhiều quá nên giờ nó thất bại hứa lại chính cô rồi..

“Cô mà cũng có lúc ừ rừ sao?”

“Sao anh còn chưa vào lớp học”

“Chán, thế còn cô thì sao?”

“Tôi cũng vậy, nghe nói Lam gia cùng Nhan gia hợp tác với nhau?”

“Chà, chuyện còn chưa công bố, cô biết nắm bắt thông tin nhanh thật”

“Nếu không biết, anh nghĩ tôi sẽ ra sao trong cái xã hội này”

“Hi, trong cô bây giờ giống như những lão già khó tính trong gia tộc, lúc nào cũng nói chuyện đời”

“Thì vốn như thế... Thôi tôi đi đây”

“Đi sớm thế”

“Ày, đỡ hơn nữa nhiều rồi”

“Không biết quý cô tối nay có rảnh, cho tôi xin một cái hẹn”

“Không”

Đùa à, bây giờ thị trường chứng khoán đang biến động, cô sắp thành kẻ rỗng túi rồi, hơi đâu mà đi hẹn với chả hò...

Chúc mọi người năm mới vui vẻ nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

“Vô tâm thật”

“Đó là lẽ sống của tôi”

“Được thôi, nếu như tôi giúp cô hạ Mai gia, tìm ra thân thế, bắt bọn họ trả giá thì thế nào?...” Luôn tiện cười luôn cô, nhưng về sao Lam Triệt đã kịp nuốt vào trong cổ họng, câu nói của hắn khiến Hàn Ngân Hy chột họng người lại, khoé môi hiện lên nụ cười lạnh. Thân thế? Đúng rồi đây chẳng phải là chuyện nguyên chủ đã quên thực hiện ở kiếp trước cũng như kiếp này sao? Nhưng nếu thân chủ không muốn tìm thì cô đây cũng chẳng cần, vì cô có cảm giác bọn họ gần như không cần cô thì phải? Nếu có thì đã không để cô bơ vơ giữa dòng đời ngược xuôi này, chịu bao nhiêu nỗi đau về tính thần cũng như xác thịt.... Đây là cảm giác của cô bỏ hai kiếp điều sống trong cảnh nghèo đói... Mái ấm, tình thương, tình yêu, tình nghĩa,... liệu có thật tồn tại hay nó vốn đã xuất hiện nhưng cô lại vô tình gạt bỏ đi, thôi đành chờ thời gian trả lời thay vậy...

“Vụ làm ăn này xem ra kẻ có lời nhất là tôi..”

Nhìn đến gương mặt tự tin nắm chắc phần thắng của Lam Triệt, cô nhẹ nhàng phun từng chữ, có lợi thì cứ việc nhận.. Thế nhưng Hàn Ngân Hy nào biết chuyện cô đồng ý sẽ mang đến sự dấy dưng của cô cùng hắn ngày càng sâu..

“Đương nhiên, vì đây lần đầu giao hữu giữa chúng ta nên tôi tính rẻ, rẻ hơn cả Bắc Thiên Chiến”

“Ờ, anh đây muốn tôi bán đứng Bắc Thiên Chiến?”

“Không, dự án đó có hay không có thì Lam gia đều thịnh như nhau”

“Vậy sao, anh không phải quá tự cao”

“Haha...xem ra tôi có hứng thú với cô càng sâu thêm rồi đó”

“Hừ... Anh đừng nên thích kẻ như tôi”

“Đau lòng thật!!!”

“Hừm”

Hàn Ngân Hy khinh khỉnh nhìn Lam Triệt, tên này có cái gì làm cho hắn đáng đau lòng chứ. Nhất là sau khi hắn gia nhập dàn harem của Mai Ngữ Linh thì chuyện hắn vừa nói chỉ như gió thoảng qua tai thôi. Lam Triệt nhìn về mặt đó của cô, trong lòng có một cái gì đó hơi nhói nhưng đáng tiếc cảm giác đó đi qua quá nhanh, nhanh đến mức chính hắn cũng không nhận ra.... gương mặt bán giễu cợt bán nghiêm túc nhìn Hàn Ngân Hy

“Hừ..Cô không thấy sao chỉ là nói có chút hứng thú chứ có thích cô đâu, ngay cả cái quyền đó tôi còn không được nói như vậy không đáng đau lòng sao? “

“Hả” Con người đúng là quá phức tạp, những gì hắn nói không biết đâu là thật, đâu là giả. Hay...hắn nói cô đang bị ảo tưởng... Cái gì? Tên đáng ghét,

được lắm tôi đây sẽ hảo ghi nhớ...

“Thế mới hợp tác này?”

“Được, nhưng anh phải cam đoan không đụng đến Bắc thị”

“Đừng nói với tôi cô có tình cảm với tên đó”

Lam Triệt nheo mắt nguy hiểm nhìn cô, xung quanh phát phơ đâu đó một cỗ mùi vị chua chát..

“Không, chỉ là tôi không muốn người khác nói tôi thuận theo chiều gió”

“Hề, cô trọng cái tôi của bản thân quá”

“Đương nhiên”

...

“Tiểu Hy, cậu đi đâu mà bỏ luôn cả buổi học vậy”

“Đi trò chuyện với người khác?” “Người khác?”

“Là tên cậu đã cãi nhau với cậu tại Lam gia”

“Hả, tên đáng ghét đó. Tới cảnh cáo cậu không được có gì với hắn!!!!”

“Hi, được rồi tiểu thư”

“Chúng ta đi ăn gì không? Tớ thấy đói rồi”

“Được”

Cả hai cô nhanh chóng bước đến phòng trà gần đó, sự vui vẻ ban đầu chợt vụt tắt khi trước mắt cô và Độc Cô Nhi là Mai Ngữ Linh đang trò chuyện vui vẻ cùng một cô gái xinh đẹp... Cô ta đã trở về nhanh hơn kịch bản đến tận một năm... Cô gái đó chợt quay qua, như nhìn thấy thứ gì? vội nở nụ cười như không nhìn vào hai người

“Độc Cô Nhi..không ngờ lại gặp cô ở đây trùng hợp thật”

“Ồ, không ngờ cô lại trở về”

“Tại sao không? Trò chơi chỉ mới bắt đầu cô có muốn chơi cùng tôi”

“Được thôi Mã Thiên Y”

“Như thế mới đúng khí phách công chúa nhà Nicholas”

“Hừ.. đi thôi tiểu Hy”

Độc Cô Nhi kéo tay cô đến bàn khác... Mã Thiên Y kẻ đã cùng Trầm Dương hạ Nhi Nhi thâm... Cô ta có thể là một nữ phụ thông minh nhất khi chọn nhường Trầm Dương cho Mai Ngữ Linh, dù cô ta có xuống tay vài lần với nữ chủ nhưng không bị bọn nam chủ phát hiện, không những vậy bọn họ còn xem cô ta là bạn... Con người không thể xem thường, đối với cô những nữ phụ nào có thể sống đến phút cuối của nguyên tác là những kẻ lợi hại nên phòng thì tốt nhất...

_ Tiểu Hy suy nghĩ gì vậy?

_ Không, chỉ là cô gái đó biết thân phận của cậu?

_ Đúng vậy mình xuất thân trong hoàng gia nước Z... Cô ta cùng mình quen biết nhau từ bé, cậu nên cẩn thận cô ta không hiền lành như bề ngoài..

_ Vậy sao? Trò chơi đó.... tớ sẽ tham gia

_ Tiểu Hy... Đây là chuyện của bọn mình cậu không nên nhúng tay vào

_ Nếu cô ta không như cậu...thì sao?

_ Chuyện này...

Hàn Ngân Hy lạnh nhạt nhìn gương mặt suy tư của Độc Cô Nhi... Đúng chuyện của người khác thì không nên xen vào nhưng chuyện lần này là phải trả

giả bằng cả cuộc đời... Mã Thiên Y đã dùng nam nhân của Mai Ngừ Linh để diệt những người cản đường cô ta, lợi dụng tình cảm Nhi Nhi để bước chân vào hoàng gia nước Z... Bây giờ cô làm lại... thì đây không xem là sự hèn hạ mà phải là trả đũa... Cho việc cô đùa trên hạnh phúc, cười trên nỗi đau của người khác...để thỏa mãn tham vọng của bản thân..

_Ăn đi... Chuyện này chúng ta sẽ cùng nhau tính một lần... Mâu thuẫn phải tự mình giải quyết thì đúng nhưng với những người biết hiểu lẽ phải và còn nữa nó không thích hợp với những hạng người được gắn cái mác 'trường hợp ngoại lệ'..

_Tiểu Hy, mình.... Cảm ơn cậu

_Không cần như thế.. chúng là bạn phải không?

_Đúng vậy

_Thế thì sao?

_Chuyện của cậu cũng như của tớ mà của tớ cũng như của cậu... Chỉ cần hai chúng ta không phản bội nhau.

_Đúng là như thế, vậy cậu còn không mau ăn chẳng phải nói đói lắm sao?

_Ừ..

Hàn Ngân Hy nhìn kẻ đấm đuổi ăn thì bất chợt cười nhẹ... Xem ra ngoài Luru Ly cô còn tìm được một người bạn đúng nghĩa... Chuyển xuyên không lần này xem ra không lỗ hay chán chút nào... Liếc qua cô vẫn thấy Mã Thiên Y nhìn mình còn Mai Ngừ Linh thì cứ tiếp tục nói... Hàn Ngân Hy cũng đáp trả lại bằng một nụ cười lạnh như băng nhìn lại Mã Thiên Y.... Hai người giao tiếp bằng ánh mắt đến khi Mai Ngừ Linh kéo Mã Thiên Y đi, cô ta không quên tặng lại cho cô một nụ cười bí hiểm... Hàn Ngân Hy lờ qua cô ta nhìn lại Nhi Nhi nhà mình vẫn ngồi hưởng thụ...

_Tiểu thư à chúng ta nên đi thôi... Ở đây chẳng còn gì vui nữa..

_Cậu nói phải..

Hàn Ngân Hy vừa về đến nhà, cô nhủ mành cửa không khóa.. Đọc Cô Nhi nhìn cô ngây thơ hỏi “Chuyện gì vậy?... Sát khí?... Chẳng lẽ? Giống như những gì cô suy đoán, sát ý đó bốc ra từ kẻ đang ngồi đây chống cằm đợi 'thỏ' mà nó mãi mãi chưa về... Cô ta nở nụ cười như kẻ từ địa ngục mới chui lên..nhìn hai người

_Đi đâu?

=====

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

_Hai người vừa mới đi đâu?... Có biết từ trưa tới giờ tôi gặp bao nhiêu người không? Haha...

_Cái đó... Luru Ly cậu biết không lúc nãy mình thấy Mai Ngừ Linh cùng Mã Thiên Y, hai kẻ đó đi chung với nhau... Xem ra chúng ta cần phải hành động sớm rồi..

_Thế thì sao? Nếu cô ta trở về sớm thì khỏi rắc công chờ với đợi... Cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tớ..

_À?

_Đúng thế Luru Ly là tên nào dám đến đây gây rối?

_Bọn chúng không gây rối mà đến tìm người...

_Tìm người?

_Đúng vậy chỉ đúng một người..

Giọng nói mang đầy nỗi nguy hại rình rập của Luru Ly vừa dứt, cô đứng lên đi đến chống tay lên vai Độc Cô Nhi sau đó vuốt tóc Hàn Ngân Hy:“Chỉ một người...kẻ đó là tên tội đồ này”

_Hàn Ngân Hy, cung nói cho bà nghe ruốt cuộc sau bốn tháng cung đã làm những gì mà bà đây không biết..hả?

_Tiểu Hy...tốt nhất cậu nên thật thà...bằng không..hừ hừ hừ

_Hai người thôi đi... Tôi có làm gì sai đâu? Bọn hấn đến thì kệ bọn hấn chứ liên quan gì đến tôi chứ...

_Bọn hấn?... Làm sao cậu biết những kẻ đến tìm cậu là nam nhân.

_Tiểu Hy à... Đây là thứ mà thế gian này gọi là có tật giật mình...

_... Không đánh mà khai... còn không phải một tên nữa chứ..haha

Lưu Ly đây ẩn ý nhìn Độc Cô Nhi như hiểu được gì cũng phụ họa theo... “Cậu nói xem tớ nên làm gì đây?”

“Thế Đạm tổng muốn tự mình hay bị người khác.... Hả “

Đôi môi căng mọng hồng hào của Hàn Ngân Hy vô thức ghéch lên một đoạn, gương mặt chầy đầy hắc tuyến... đủ cường độ hắc các người có thể bớt đen tối lại không... Độc Cô Nhi nhìn không thấy cô phản ứng vội thêm vài lời kích thích “Vậy mình dùng khúc sau trước rồi đến khúc đầu”

_Được rồi... Ly kẻ đến là ai?

_Hỏi làm chi... Nhiều quá nên không nhớ chứ gì?

_Đúng là thế... Cậu phải nói là ai thì tớ mới biết đường trả lời..

_Được thôi... Kẻ đầu là Vệ Thành Vũ, kẻ tiếp Đường Đăng Minh...kẻ Cố Nguyên Lãnh cùng Bắc Thiên Chiến...

_Ừ...Lưu Ly, cậu nói tiếp đi..

_Sau đó là Bạch Dật Trạch... Trầm Dương... Còn một chuyện nữa khi tôi ở trung tâm thương mại còn gặp được Mai Ngữ Linh...

_À.. xem ra hôm nay tiểu Hy nhà ta bội thu nhỉ?

_Cũng may trong bọn hấn không có Lam Triệt nhỉ Nhi Nhi..

_Chứ không phải lúc sáng cậu với hấn đã 'tâm tình' rồi sao?

Độc Cô Nhi cố ý nhấn mạnh hai chữ 'tâm tình' thật to vừa nói vừa nghiêng răng... Hừ tiểu Hy có thể qua lại với những tên khác nhưng không được là hấn... Nghĩ sao mà bắt cô làm bạn với tên khó ưa đó chứ... Không được. Hàn Ngân Hy thấy hiểu được suy nghĩ của Độc Cô Nhi chỉ đành lắc đầu cười trừ... Ngay cả Lưu Ly cũng bắt đầu ý thức được vị trí của mình bị lung lay... _Haha...

_Này Độc Cô Nhi..

_Ồ Lưu Ly.. đánh!!!

Nói xong cả hai cô nhào vào người Hàn Ngân Hy.... Bọn họ trêu cô một hồi rồi buông... Mặt kẻ nào cũng phất chốc trở nên nghiêm túc..

_Vệ Thành Vũ cùng Đường Đăng Minh còn có Bạch Dật Trạch thì bỏ qua... Nhưng còn những tên kia thì sao?

_Bọn hấn đến đây chắc chắn có chuyện...

_Liên quan đến Đại hội cổ đông lần này?

_Chắc là thế... Nè Ly cậu còn nhớ..

_Đúng thế..

_Có chuyện gì sao?

Độc Cô Nhi khó hiểu nhìn hai người... Hàn Ngân Hy chỉ mỉm cười nhẹ “Không có gì đâu Nhi Nhi” Độc Cô Nhi bĩm môi lại “Keo kiệt,hừ“... Hôm đó là ngày đánh dấu cho bi kịch đen tối của nguyên chủ.. Là ngày tên nam chủ hùng mạnh được cô và Lưu Ly đánh giả cao xuất hiện...

_Nè Ly

_Không cần lo..tớ sẽ nhờ Tịch Uyển giúp vụ này... Trò chơi vui sắp bắt đầu rồi..

_Nè trò vui gì vậy...

_Rồi cậu sẽ biết khi đó cậu sẽ cười không biết ngày mai...còn riêng Nguyệt thì tớ không biết..

_Chỉ cần đừng kéo tôi vào mấy trò điên rồ là được..

_Haha..cậu yên tâm..

_Nè nè..Luu Ly tớ có điều thắc mắc..

_Chuyện gì?

_Tại sao cậu lại gọi tiểu Hy là Nguyệt còn cái gì Đạm nữa là sao?

_À đó là... Ngày đầu tiên tớ gặp cậu ấy là lúc đêm trăng rất đẹp nên mình gọi cậu ấy là Nguyệt, tượng trưng cho tình bạn của bọn mình... Còn Đạm là gì cậu ta lúc đó rất lạnh đạm..

_Này Luu Ly..

_Haha..

_Hi.. thì ra là thế vậy sau mình gọi cậu như vậy được không?

_Được.

_Còn Luu Ly nữa cậu cứ gọi mình là Nhi Nhi hay Nhi cũng được..

Luu Ly chỉ gật đầu cười nhẹ.... Luu Ly nói đúng thật cái ngày định mệnh khi cô gặp cô ấy là đúng một đêm trăng sáng nghe như một khung cảnh rất lãng mạn... Nhưng thật ra là ngay tại một con hẻm tối tăm... Nơi đó chứa những kẻ tội đồ.. Khi ấy cả hai gặp nhau, hai kẻ cùng một hoàn cảnh...đã cùng nhau làm nên một tình bạn vĩnh cửu... Khi Hàn Ngân Hy cùng Luu Ly làm nên một Đạm thị hùng mạnh, cứ tưởng mình sẽ có được những năm tháng vui vẻ hạnh phúc... Nhưng thật ra tất cả đều gói gọn trong hai từ bi kịch từ cái ngày cô tận mắt thấy Luu Ly chết thay cho mình... Một sự hận thù khiến cô lao vào cuộc chơi của thế giới ngầm một cách không đắn đo... Rồi mất đi mạng sống..coi như cô đã phụ những người vì cô mà chết...Haha..đáng làm sao... Nhưng bây giờ ông trời cho cô làm lại thì cô sẽ không để vượt mất một thứ gì nữa dù cho thế gian nói cô ích kỷ...

_Cậu mặc nó đẹp lắm!

_Vậy sao? Tớ chắc với cậu hôm đó tớ sẽ bắt Hàn Ngân Hy trả lại cho tớ cả vốn lẫn lời.. Trêm đời không ai có thể cướp những thứ của Mai Ngữ Linh này...

_Tớ thấy Hàn Ngân Hy này không đơn giản.. cô khác với những gì tớ được biết?

_Hừ.. Con khốn đó chỉ ra về.. với các bản chất đó rồi bọn họ cũng sẽ ghét bỏ nó... Cậu cứ chờ xem không lâu đâu rồi nó sẽ bị tớ giẫm nát dưới chân

_Haha... Hy vọng là thế!

Mã Thiên Y cười chán ngán nhìn kẻ đang xem mình là 'cái rồn của vũ trụ'. Hừ, Mai Ngữ Linh này xem ra không dùng được nữa rồi, đi theo cô chắc có ngày bị vương họa vào thân... Tôi với cô xem ra phải kết thúc ở đây.

_Nè Thiên Y, cậu thấy bộ này thì sao?

_Tạm được

_Nhưng mình thấy nó hợp với cậu lắm đó

_Thế à..

Mai Ngữ Linh vẫn không biết bản thân bị kẻ mà mình xem là bạn sắp bán đứng... Vẫn ngây thơ như ban đầu vui đùa cùng cô ta... Còn Mã Thiên Y đang buồn tính cho chuyện sau này.. bây giờ Mai Ngữ Linh đã không còn ai chống lưng... Hề dùng cô ta làm con rối cũng không tệ... Mai Ngữ Linh cô muốn rách thì nên trách bản thân quá ngu..xem nhưng người trên thế gian này là tấm đệm cho cô tỏa sáng... Để có được trái tim của nam nhân thế nhưng cô đã quên mất bọn hán chẳng qua là thương hại... Rồi dần mới có cảm tình thương cô bởi sự yếu đuối mỏng manh nhưng thứ đó lại rất dễ rách ra.... Độc Cô Nhi, lần này tôi trở về là muốn bắt cô trả lại cho tôi hết thấy... Cô cứ chờ xem tôi mang đến cho cô cái gì.. Hàn Ngân Hy cô cũng không ngoại lệ, xem như cô xui vì đã quen biết Độc Cô Nhi mà còn kẻ mà Mai Ngữ Linh muốn xử.. chướng ngại của tôi, càng đáng trách hơn nữa là cô khiến Dương caca của tôi chú ý đến cô mà quên mất tôi... Các người đều phải chết.....

Chương 25

Trong Đại sảnh của buổi tiệc, các nhà đầu tư đang bàn tán xôn xao xem ai là người may mắn lấy được 'khu đất vàng'.. và còn điều quan trọng là những cổ phần trong tay họ có thể tăng lên hay biến thành giấy trắng.... Bụp, căn chìm vào bóng tối... Chiếc đèn les trên khán đài như một ngọn đèn soi sáng cho cả căn phòng to lớn đang chứa chấp những con người với những tham vọng.

_Kính thưa các vị, trước tiên tôi xin cảm ơn mọi người đã đến dự đông đủ... Sau đây chúng tôi xin tuyên bố Dạ gia sẽ ký hợp đồng với Đường gia trong dự án khu đất vàng này.. với sự kỳ vọng nền tảng phát triển sau này....#&\$% Tôi xin hết..cảm ơn các vị. Sau đây là phần phát biểu phía bên đại diện của Đường gia

Sau phần tuyên bố của Dạ gia chủ. Hàn Ngân Hy khẽ cười.. quả nhiên giống với nguyên tác Đường Đăng Minh sẽ dành được dự án lần này, cũng chính nhờ vậy Mai Ngữ Linh mới càng nhanh tiến được đến trái tim hắn... Cô không ngờ tốn công nhiều vậy mà lại thất bại, chẳng lẽ tài năng của mình chưa tới... Hay là có ai đó đang âm thầm giúp hắn, chuyện Đường thị khi không lại đổi lại số liệu ngay phút chót làm hắn và cô kể cả những nhà đầu tư khác trở tay không kịp này rất đáng nghi... Phải tìm hiểu mới được, Bắc Thiên Chiến xem ra tôi không có duyên hợp tác với anh thì phải? Ngược lên cô thấy Mai Hùng đang đồng dạng bước đến khán đài... Hừ ông ta vẫn luôn như thế, xem như ông may mắn nhưng không có lần hai

_Tôi là Mai Hùng đại diện của Đường gia cho dự án lần, với sự quyết tâm.#&\$%... Sau đây là thiết kế mô hình cho dự án xin mọi người hãy dời mắt lên màn hình..

_Hàn Ngân Hy tao cảnh cáo mày Minh, Vũ, Trạch, Phong.....tất cả đều là của tao, cái thứ gẻ rách như mày không có cửa giành với tao đâu....

_Mày tiện nhân..

chát chát!!!!

_Chát....!!!

– Cô nói tôi tiện nhân nhưng thật ra cô tiện hơn nữa tôi nhiều...

_Chát chát.....!!!!

– Tất cả mọi người trên thế gian đều là bước đệm của tao...

_Chát!!!!. Vậy sao?... Cô không sợ..

_Haha.. ai bảo bọn chúng ngu quá làm chi.. Chát chát!!!

–....Tao cho mày chết..

_Bịch... Mày... Hừ hừ không phải vậy, mọi người hiểu lầm.. Hừ hừ em ấy không làm gì tôi cả...

_Cô nên xem lại mình đi...

...

Một đoạn phim chiếu lại màn xô xát không ai nhường ai.. người đánh ta trả lại gấp đôi giữa cô và Mai Ngữ Linh tại Lam gia hiện ra trước mắt không chỉ cô mà còn là tất cả mọi người ở đây... Có kẻ ngạc nhiên, khinh thường có... Hà dạ có.. Chán ghét có.. mọi biểu cảm đều tập trung vào nhân vật chính là hai người..

Hàn Ngân Hy không cảm thấy thứ là vui ở đây... Vì đơn giản cô muốn biết tên nào đã quay lại nó... Còn canh ngay những cảnh bạo lực của cô nữa chứ... Như thế thì sau này ai dám hợp tác với cô chứ, chuyện tuy tốt nhưng cô không muốn giải quyết theo hướng nhanh gọn mà ai cũng không tha này... Hàn Ngân Hy nhìn thấy Lưu Ly nở nụ cười hài lòng thì đã biết chủ mưu là ai.. Được lắm, dám kéo cô vào cuộc chơi không báo trước... không vui nhìn Lưu Ly nhưng thứ nhận được là biểu cảm mặt kệ của cô bạn thân... Độc Cô Nhi lúc này mà nói thì không từ ngữ diễn tả cảm xúc... Chỉ một chữ Tuyệt... Liếc qua bọn nam chủ thì mỗi người một vẻ.. điểm chung là chán ghét đối với Mai Ngữ Linh.. không ngờ lúc trước bọn họ đã yêu một con người như vậy... Trình Mẫn Tâm thì phải nói là cực kì hả hê... Phùng Minh Ý cũng khác gì cô ta là mấy. Còn Mã Thiên Y thì cảm xúc thật muốn bóp chết Mai Ngữ Linh tại chỗ.. Cô ta nghĩ gì mà ngay lúc này lại vui đầu vào người cô mà khóc giả tạo... Một bên thì bị người khác khinh bỉ nhìn mình – Bạn của kẻ không biết liêm sỉ.. còn bên kia thì bị Mai Ngữ Linh bóp chặt cánh tay đến hằn vết đỏ... Mai Ngữ Linh đâu hay mọi chuyện sẽ xảy ra như thế này.. Rõ ràng cô đã kiểm tra qua là không có gì mà.. sao lại có nhân quay được chứ.. không thể nào? Nhất định là Hàn Ngân Hy tính kế ả.. Mày phải chết... Tao sẽ giết mày... Tôi nghiệp Hàn Ngân Hy lúc này dử dội vô tội, chính cô cũng là người bị hại mà sao ai cũng tưởng cô là chủ mưu chứ..._Đó chẳng phải là hai cô con gái của giám đốc Mai sao?

_Đúng vậy... Không ngờ Đại tiểu thư bình thường ngoan hiền lại là...

_Ai nói Nhị tiểu thư là kẻ như lời đồn... Kẻ đó thật ra là Đại tiểu thư mới đúng..

_Không phải đã nói rồi sao Mai Ngữ Linh là thứ giả tạo đẳng cấp mà

_Mai gia đúng là...

_Quá thật..

...

Dạ gia chủ nhũn mày bất mãn nhìn Mai Hùng.. Ông ta đang nghĩ xem có nên rút lại bản hợp đồng này trước khi quá muộn... Đường Đăng Minh hiểu được suy nghĩ của Dạ gia chủ, nhanh chóng bước tới dành chỗ của Mai Hùng – Kẻ đang đứng đờ như tượng sáp...

_Kính thưa các vị.. tôi Đường tổng của Đường thị tuyên bố rằng chính tôi sẽ là người tiếp nhận dự án... Mọi sự cố ngày hôm nay chúng tôi thành thật xin lỗi... Lỗi sơ sót này chúng tôi rất đáng làm tiếc...vô cùng xin lỗi... Không biết ý của Dạ gia chủ..

_Nếu Đường tổng đã đích thân ra tay quả là quý giá thật.. Tôi không ý kiến, mọi việc cứ như vậy...

Hay!!! quả nhiên Đường Đăng Minh vẫn là Đường Đăng Minh kẻ luôn bình tĩnh, sáng suốt tìm lối thoát trong gang tấc... Xem ra Mai gia kể từ đêm nay sẽ đứng trên bờ vực của sự sụp đổ... Mà cô lại thích làm con gió nhẹ thổi qua Mai gia.

_Dịch Dương Du Tường anh nhìn cái gì?

_Không ngờ cô nhìn bề mỏng manh như thế mà công lực thâm hậu thật..

_Anh đang nói xéo tôi sao?

_Cô tự khai đấy thôi

_Mà mà... Thôi nào Du Tường đừng” chọc tiểu Hy nữa cả cậu nữa tiểu Hy...

_Được thôi... Lưu Ly cậu đang đợi ai mà thành thoi vậy?

_Một vị khách.

_Đúng vậy... Đến rồi

Từ đằng xa, một nam nhân xuất thân mang trên người nét lai đầy ấn tượng... Con người cao ngạo ấy bước đến ngồi gần hai cô... Bạc môi khẽ khinh câu: “Vẫn còn sống sao?”

_Ha... Đây quả là chào thú vị, chỉ duy mình Uông Hàn nhà ngươi mới buông ra lời này

_Thế còn ngươi thì sao Lưu Ly? Vị này chắc hẳn là Nguyệt mà ngươi nói...

_Đúng thế.. là cậu ta

Uông Hàn hẳn xuất hiện mà còn biết với Lưu Ly nữa... Khó tin thật, một tên nam chủ lãnh khốc như hắn mà gần con gái sao? Vậy từ đầu là cô lo xa quá... Hèn gì Lưu Ly trong rất bình thản thì ra đã có tính toán trước... Hàn Ngân Hy gật đầu chào một cái xem như có lệ...

_Không phải... Đoạn phim là giả... Là giả đó mọi người... Nhất định là cô ta... Là ả hãm hại tôi... Các người xin hãy tin tôi...

Mai Ngữ Linh lúc này như điên liên tục chỉ thẳng vào mặt Hàn Ngân Hy mà cố gắng biện minh cho mình... Cô ả quay xung quanh giương khuôn mặt đáng thương lẳng mạn nhìn mọi người..

“Thiên Y, cậu tin mình phải không... Cậu hiểu mình nhất mà”

Mai Ngữ Linh cố ý nhấn giọng mạnh nhìn Mã Thiên Y nhưng đáp lại là sự im lặng vô ngôn của Mã Thiên Y cứ như là bị nói trúng không thể biện minh... Thấy đối phương không hồi đáp, ả ta nhanh chóng tìm đối tượng khác

“Minh caca, Vũ caca không hai người thương Linh nhi nhất sao? Hai người phải tin Linh nhi... Chuyện không phải như thế“..

“Trạch caca chẳng phải mối quan hệ của chúng ta tốt lắm sao? Anh hiểu Linh nhi mà...”

“Mọi người xin hãy tin tôi..”

“Triệt ca.. anh tin Linh nhi phải không.. “

Nhưng giọt lệ 'ngây thơ vô tội' động lòng người của cô ta bắt đầu rơi... Nhưng đáng tiếc lần rơi mở hàng lại trúng ngay kẻ không muốn xem tiếc mực miễn phí của ả...

_Tôi lại không biết tôi và cô rất thân đó... Để tôi nhớ xem lần đầu chúng ta giao tiếp với nhau.. là tại Lam gia... Buổi tiệc làm đó

Lam Triệt không khách khí vạch trần bộ mặt của Mai Ngữ Linh... Hắn ghét những cô gái thấy nam nhân là cứ tỏ ra vẻ mặt đáng thương để tiếp cận.. hạng con gái này dưới chân hắn vô số, chỉ cần quăng tiền ra là các cô ả sẵn sàng hiến dâng tất cả, chẳng thú vị gì?... Hàn Ngân Hy vẫn giữ nguyên vẻ mặt bất cần.. môi khẽ khinh.. Mai Ngữ Linh hôm nay cô nhất định ế rồi...

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Những vị khách lúc này như được tặng cho một gáo nước dội thẳng vào mặt dạt tất hoàn toàn ngọn lửa yếu ớt đáng thương của Mai Ngữ Linh che mắt mà cảm động... Đã và đang định đến cầu tình cho cô ta... Mai Ngữ Linh như ý thức được mình sắp bị lật tẩy mà Hàn Ngân Hy bên kia vẫn chưa tiến binh... Không cam lòng dù cô ta có bị thất thế thì cô cũng phải mất hết thể diện...

_Hàn Ngân Hy... Tôi biết cô ghét tôi nhưng không cần phải giờ trò như thế... Chuyện này ngay cả cô cũng không có lợi.. vì sao phải làm như thế? Mọi chuyện trở nên xấu ra như vậy... Mà cô còn giữ về mặt đó sao? Tiểu Hy, em có thể không sao nhưng ba, chỉ và cả gia đình thì sao? Em cảm thấy mình làm đúng chưa?

Những câu nói tình nghĩa 'thấm đọt' của Mai Ngữ Linh đã khiến một ít cảm động.. Cộng thêm chuyện là mọi người đã quên Hàn Ngân Hy –cô gái góp phần làm nên mớ hỗn độn này... Mà nãy giờ vẫn không một câu giải thích như đã nhận lỗi... Một số người theo câu lời nói của Mai Ngữ Linh bắt đầu chia mũi nhọn về Hàn Ngân Hy..

_Nếu chuyện không có lợi... Vậy cần gì tôi phải làm, như cô đã nói tôi không nhận được gì từ vụ này... Ngay cả sự đồng tình cũng sắp về số không. Vậy tôi có nên cân nhắc lại.. biết đâu chủ mưu có thể là một kẻ nào đó bị nét mặt ngây thơ lãng mạn của cô cướp mất trái tim người họ yêu nên ngấm vào cô để trả thù mà tôi lại là người vô tình góp phần làm câu chuyện thêm sinh động, một cái kết mà cả hai ta đều bị xếp cùng một loại... Cô nên xem lại bản thân đã dụ tình hết bao nhiêu nam nhân rồi, Mai đại tiểu thư... Chứ theo tôi thì trước mắt đã không dưới năm, không biết bên ngoài thì sao?

_Cô...hức hức..

_Ấy chà... Bây giờ mà thể rặn ra nước mắt.. tôi nể cô thật.. Thay vì ở đó mà khóc nhân tạo thì cô nên vắt óc ra tìm cách chứng minh mọi chuyện là sai để bản thân cô là đúng đi

Xung quanh bây giờ mọi người chỉ đứng xem kịch... Vì mỗi lần họ cảm thấy chán khi cứ phải chỉ mũi nhọn của dư luận về người này rồi lại sang người kia.. nên đứng xem là tiện lợi khỏi mất lòng nhất... Lưu Ly cũng bắt đầu bị khi... Nguyệt, cậu được lắm cậu nghĩ làm sao với bản lĩnh của lão nương mà bị cô ả đó giành mất nam nhân... Độc Cô Nhi tức là cười trước cảnh hại người mà phải kéo theo bạn của Hàn Ngân Hy xem ra sao này cô phải cân nhắc khi mỗi lần kéo tiểu Hy vào trò vui của cô... Ngay lúc này màn hình chiếu tường chừng đã tắt lại một lần nữa hiện lên..

_Làm cho tốt vào... tôi không muốn chuyện này bị lộ ra... Tôi sẽ cung cấp hàng rào nhà Đường gia..

_Cô yên tâm đi chúng tôi sẽ giữ bí mật

_Hừ tốt nhất là như vậy...

Khi cuộc trò chuyện đó kết thúc, một vài bức ảnh xuất hiện ai nấy cũng đều hít khí lạnh khung cảnh đáng sợ đến mức chỉ còn nghe tiếng thở nặng nề không thông của mọi người... Khuôn mặt Mai Ngữ Linh trắng bệch như không còn huyết lưu thông.. miệng lắp bắp nói không nên lời chỉ biết rằng ả tiêu rồi... Hàn Ngân Hy bất ngờ khi nhìn thấy thứ đó, cô không ngờ một kẻ nào tưởng chừng phẳng như cô ta mà lại có lá gan làm chuyện lớn dấn dưng vụ nổ súng hôm ấy, ngay cả hệ thống laze bảo mật mà cô ta cũng giám khai báo... Hừ vậy từ đầu Hàn Ngân Hy bị phát đạn đó bắn trúng không phải tình cờ mà là bị âm toán... Đường Đăng Minh nheo mắt nguy hiểm nhìn Mai Ngữ Linh.. không ngờ ngay cả anh mà cô ta cũng dám tính kế nếu hôm ấy tiểu Hy không bắt ngờ xông ra thì có lẽ bây giờ anh và cả cô đã bị bọn chúng bắn chết...

Chát... Bị Đường Đăng Minh tát một cú trời giáng Mai Ngữ Linh như một cục xác không hồn chỉ biết ngồi sụp xuống sàn nhà lạnh giá nhìn người khác kinh tởm “Minh... Caca” Uống công bấy lâu nay tôi tin tưởng cô như thế? Cái gì cũng nói, cũng đối tốt với cô... Không ngờ cô lại kẻ như vậy vì tham vọng.. cô hoàn toàn bị nó nuốt chửng... Từ hôm nay tôi tuyên bố sẽ chấm dứt hợp tác với Mai gia... Sau này đừng để tôi nhìn thấy cô

_Không... Không.. anh biết em yêu nhất mà.. anh biết sẽ không âm toán anh mà...

_Vậy thứ đó là giả sao? Vậy bọn sát thủ vào bằng cách nào? Nếu khôn hồn có gián điệp khai báo cho chúng..

_Đúng vậy là giả... Rõ ràng mục tiêu của em là Hàn Ngân Hy, là ả tiện nhân đó chứ không phải anh, không phải...

Do quá cố gắng biện minh Mai Ngữ Linh buột miệng thừa nhận việc mưu sát Hàn Ngân Hy.... Làm mọi người nhận ra bấy lâu nay mình bị cô gái này dắt mũi mà vẫn tin ác quỷ là thiên thần... Vẫn một mực khẳng định cô ta là bạch liên trong sáng, gương mặt của thế gian đáng sợ thật...

_Chát... Mai Ngữ Linh từ trước đến giờ tôi chưa từng hại cô vì sao hết lần này đến lần khác đều dồn tôi vào con đường chết... Không phải cô đã có tất cả sao mọi thứ, mọi thứ của tôi đều bị cô cướp cả rồi sao... Không lẽ bấy nhiêu nam nhân đó không thỏa mãn dục vọng của cô? Tiền tài của bọn họ không đáp ứng được nỗi tham vọng của cô...

_Hừ... Với cái thứ không cha không mẹ ăn xin lê lét khắp mọi con hẻm như mây... Có cái gì đáng giá mà tại sao ai cũng đứng về phía mây chứ... Tao không tin đồ bẩn thỉu như mây có cái gì đáng giá hơn tao.. nếu không phải con điểm đó quyến rũ ba tao thì giờ đây mây nghĩ mây có ngày hôm nay sao... Không phải ta hơn mây sao? Haha chỉ cần tao xuất hiện, đáng thương một chút, yếu đuối một tí thì bọn họ đều quay lưng với mây... Haha thậm chí xém giết chết mây... Lúc đó tao ước gì bọn họ mạnh tay thêm một chút tiền mây đi luôn cho tao nhờ... Mây xem chẳng phải tao thắng sao? Cứ tùy tiện rơi vài giọt nước mắt là mây phải trả giá bằng máu... Haha kẻ thắng vẫn là tao... Là Mai Ngữ Linh này... Còn mây...

_Chát... Cô quên rồi sao... Nước mắt cũng là huyết đó... Tôi rơi máu trực tiếp còn nhiễm chất còn cô đổ máu đã được lọc qua nhiều công đoạn để có được một màu trắng tinh khiết, vậy cô nghĩ ai lỗ hơn ai... Hại người khác nhưng thực ra bản thân cũng thiệt hại không ít... Cô xem cô bây giờ chẳng phải cô giống tôi của trước lắm sao? Cô nghĩ mình thắng sao? Tình yêu bọn hắn giành cho cô cũng như cô vậy mong manh yếu đuối rất dễ bị phá vỡ... Và bây giờ chúng đã nát

_Haha hức hức... Tao không ngờ có cái ngày tao lại thua dưới kẻ như mây... Haha khổ sở che giấu nhiều năm lại bị vạch trần trong tình huống như vậy... Nhưng không, tao không thể thua như thế...

Mai Ngữ Linh cầm chiếc nĩa trên bàn liêu mạng lao đến với ý định đâm vào người Hàn Ngân Hy bên cạnh “.. Có chết tao cũng phải kéo mây theo cùng... Ah đi trước tao đi...” Cô thừa đoán được khi con chó đã hết đường lui, nó không tiếc kéo theo người khác chết trước nó... Xoay người né nhưng không may vẫn bị xướt trúng cánh tay do phản chân vẩy bị Mai Ngữ Linh đâm phải... Hừ cô thể lần sao không chuyển vẩy dài phù lên sàn... Giang nan bắt lấy bàn tay đang điên cuồng muốn đâm cô, Hàn Ngân Hy trở tay... Cái nĩa ấy quay ngược lại... Phập... Một dòng đỏ tươi từ trên vai Mai Ngữ Linh len lỏi xuống vẩy dạ hội... Thấm đỏ chiếc vẩy màu trắng tinh khiết của cô ta.... Một giây, hai giây... Cô ta cảm giác đau đó bắt đầu xâm lấn vào cơ thể, theo quán tính cô ta cầm tay rút cây nĩa ra, máu bắt đầu tuông trào nhưng không lẫn át được sự điên loạn muốn giết người của ả.. một lần nữa lao đến

_Sao mây dám... Đi chết đi

Đùng... Viên đạn không chút lưu tình nhắm thẳng vào động mạch ở cổ tay cô tay mà xuyên vào... Xoang... Chiếc nĩa rơi xuống Mai Ngữ Linh cũng ngã theo, trên sàn lưu lại đốm máu. Mai Ngữ Linh nằm trên vũng máu của bản thân cả người bắt đầu co giật, máu từ cổ tay không ngừng tuông ra, cô tay lấy hết lực dùng tay còn lại che đậy vết thương rồi bất tỉnh... Người bắn phát đó không ai khác là Lưu Ly... Hừ trước mặt cô mà dám cả gan làm người của cô bị thương đáng chết... Độc Cô Nhi hăm mộ nhìn không chớp mắt, không ngờ Lưu Ly bắn súng giỏi như thế sao này cô phải theo học mới được... Phát súng đó của Lưu Ly kịp thời ngăn được kẻ đang định bóp cò... Tần Phong chậm một bước chỉ đánh cất súng lại túi áo... Bị kẻ khác cướp mất vai diễn rồi... Vệ Thành Vũ hoàn hồn nhanh chóng đi đến dò xét vết thương của Hàn Ngân Hy tiếp bước hắn là Bắc Thiên Chiến... Lam Triệt cùng Đường Đăng Minh lẫn Độc Cô Hạo Kỳ cũng đi đến tạo cảnh tượng các chàng hoàng tử xuất thần đang vây quanh nàng công chúa lạnh giá... Khiến các cô gái hăm mộ lẫn ghen ghét nhìn vào bọn họ... Phùng Minh Ý đầy hận ý nhìn Hàn Ngân Hy xem ra tao phải ra tay rồi... Mây không được sống yên đâu..

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

_Tiểu Hy huyết... Cậu có sao không phải đến bệnh viện..

_Tiểu Hy, đi nhanh... Anh đi đưa em đến bệnh viện..

_Cô nên đi cùng tôi.. Tôi và cô vẫn chưa xong đâu

_Tiểu Hy, em có sao không?

....

Hàn Ngân Hy lúc này đang cảm thấy cực kì phiền... Tay thì bận che lại miệng vết thương... Tuyệt! cây nĩa này mà bị thêm một chút thì vết thương của cô không khác gì bị dã thú cào trúng... Tay Mai Ngữ Linh đúng là có lực thật, cô không nên đánh giá cô ta mềm mỏng... Hàn Ngân Hy cảm thấy đầu óc đang quay cuồng bởi sự ô nhiễm âm thanh của những kẻ liên tục hỏi thăm cô “Các người không cảm thấy ngạt sao? Tôi đang thiếu oxy đó”

_ Hừ vẫn còn sức để la vậy không sao đâu?

_ Này Lư Ly cậu không nên nói thế...

_ Ly ý của cậu là sao đây? Muốn chiến tranh?

_ Vậy cậu có đi bác sĩ không? Hay ở lại đây...

_ Tất nhiên là đi

_ Đi thôi

Lư Ly kéo tay Hàn Ngân Hy chạy ra ngoài... Haha đến cuối cùng cô cũng hiểu kẻ luôn thắng là người này, lợi dụng mọi tình huống để được như ý... Độc Cô Nhi cũng chạy theo phía sau bỏ lại bọn nam nhân ngờ ngác đứng nhìn tình địch nguy hiểm nhất mà bọn hắn đã vô tình bỏ qua, hiện tại đang kéo tay người trong lòng mình bỏ chạy... Bọn họ cũng không đuổi theo mà chỉ làm vẻ mặt âm trầm tạo nên bầu không khí đen tối cho đại sảnh nhìn xuống Mai Ngũ Linh đã ngất do mất nhiều máu đang chết dần... Nhưng bọn hắn đòi nào để cô ta chết dễ như thế

_ Mang cô ta đến bệnh viện đi... Để cô ta chết ở đây thật khó coi

_____

_ Này họ Lư kia, cậu không thể chạy chậm một chút sao?

_ Có người đang đổ máu... Theo một quân y như cậu có thể giảm tốc độ sao?

_ Nhưng cô ấy không sao... Cậu mà chạy như thế coi chừng tai...á a..

_ Giữ chắc vào..

Lần đầu trong đời cô biết cảm giác say xe là gì? Đầu óc quay cuồng.. tay chân cứng ngắc... Một đạo lực từ vị tròng vường tại cuồng hống muốn trào ra ngoài nhưng không được... Còn kinh khủng hơn nữa bị ai đó chém trúng nữa, thốn quá.... Lạc Tịch Uyên ngồi bên cạnh vỗ vỗ lưng cô một cái

_ Cô chưa từng ngồi lên xe của Lư Ly sao?

_ Có.. rất nhiều nữa là đằng khác nhưng không thể tham như lần này...

_ Tùy cơ địa của từng người, Nguyệt à

_ Nhi Nhi cậu và cậu ta dắt tay về nhà là được rồi..

_ Đây là phương pháp xả stress hiệu quả nhất đó

_ Thế sao?

Kết... Chiếc SSC Ultimate Aero dừng trước cổng bệnh viện của Bạch thị... Đây có thể là lần đầu cô nhìn Bạch Dật Trạch như một đấng cứu thế giữa một bầy lang... Bọn hắn bằng cách nào có thể đến nhanh hơn cô... Vốn dĩ vui mừng khi được bước xuống chiếc xe định mệnh đó nhưng bây giờ thì... Che miệng muốn nôn, yếu ớt nhìn gương mặt băng lãnh của Bạch Dật Trạch_ Cô về thích đồ máu nhĩ.. Lần nào cô đến tìm tôi cũng thấy máu..

_ Chắc là thế..

_ Theo tôi vào..

Hàn Ngân Hy theo sau Bạch Dật Trạch vào phòng. Bỏ lại cuộc nổ súng hăng máu đang lan tỏa của những kẻ còn lại

_ Anh hai... Anh tới đây bằng gì mà nhanh thế?

_ Xe

Hả, ở thành phố này có đường hầm từ Dạ gia đến bệnh viện à... Rõ ràng Lư Ly phóng xe như tên lửa theo lý là phải đến đây sớm hơn họ nhiều lắm mới đúng chứ...

_ Đến hết rồi sao? Á ta đâu?

_ Phòng cấp cứu bên kia..

_ Sao không để cô ta chết đi cho rồi... Hừ dám làm tiểu Hy bị thương..

_ Để ả chết như vậy chẳng phải quá tiện nghi sao? Có thể khiến Hy mang tội ngộ sát đó...

Chứ không phải do cô bắn trúng động mạch khiến cô mất quá nhiều máu sao? Nếu ả chết một phần cũng là do cô... Bọn họ không hận mà cùng nhau một suy nghĩ, Độc Cô Nhi ý thức được bản thân bị xem như ảo ảnh có cũng được không cũng sao... Ôm cả bụng tức ngồi xuống ghế đợi cứu tinh..

_Tần tổng, đoạn phim khi nãy anh tìm được ở đâu?

_Trong tay bọn ám sát tôi...

_Thì ra là thế? Trùng hợp thật... Bọn chúng là...

_Bạch lâu

_Bạch gia quả biết làm ăn

_Bạch Dật Trạch hẳn biết chuyện này không?

_Không, hẳn ta nào quan tâm đến chuyện Hắc đạo của gia tộc..

_Vậy sao?

Bọn họ cùng nhau bàn chuyện đến khi cửa phòng cấp cứu mở ra, Hàn Ngân Hy bước ra với cánh tay đã được băng bó cẩn thận ánh mắt sắc lạnh nhìn mọi người

_Sao các người còn ở đây? Bắc Thiên Chiến tôi có chuyện cần nói anh theo tôi

Hàn Ngân Hy dẫn Bắc Thiên Chiến đến một góc vắng vẻ, cả người nghiêm túc nhìn anh, nhẹ thở một hơi “Bác tổng, tôi biết anh không hài lòng về chuyện này thậm chí là tức giận, nhưng tôi xin cam đoan sẽ không có lần... Nếu anh vẫn thấy không được thì chúng ta có thể chấm dứt...” Bắc Thiên Chiến về mặt vẫn bình tĩnh lạnh lùng nhìn cô nhưng bên trong đã bắt đầu gợn sóng “Hàn Ngân Hy, cô nghĩ chuyện giữa chúng ta có thể kết thúc như vậy?” Khó khăn, cô đến cùng hẳn hợp tác chủ ý cũng là cô bây giờ lại đơn phương muốn rút là rút sao? Cô xem hẳn là gì? Muốn chạy không dễ đâu... Hàn Ngân Hy nghĩ rằng hẳn biết chuyện của cô và Lam Triệt, bị người khác bán đứng nhất định bị khi... Cô trong sạch, cô không hợp tác với Lam Triệt mặc dù có lợi thật, nhưng tiêu chí của cô chỉ khi hoàn thành xong công việc với người này mới hợp tác với người khác... Là một doanh nhân đương nhiên cô luôn giữ chữ tín là đầu... Lời nói ẩn ý đó của anh làm cô có chút vui

_Lần tới tôi sẽ cố gắng, cảm ơn anh đã tin tưởng

_Sau chuyện lần này, tôi muốn cô đến Bắc thị làm thư ký riêng cho tôi

_Anh khéo đùa, ban ngày tôi còn đi học đào đâu ra thời gian đến công ty

_Cô có thể làm ca đêm đây coi như bồi thường tổn thất lần này... Đương nhiên cô có thể không đồng ý

Ban đêm, đùa cô sao? Chuyện làm thêm giờ vào ban đêm đối với cô như cơm bữa nhưng lần này là một nam một nữ cùng nhau làm việc trong một căn phòng, hẳn ta không sợ bị người khác đàm tiếu sao? Nếu hẳn ta muốn như thế cô có thể không đồng ý sao?

_Nếu anh không sợ dị nghị thì tôi đây cũng không có gì để nói... Nếu được tôi sẽ dời lịch học vào buổi tối

_Quyết định như vậy đi, ngày mai cô có thể bắt đầu... Cô đến vào buổi nào cũng được miễn là không vắng

_Được

Khi Hàn Ngân Hy cùng Bắc Thiên Chiến quay lại xung quanh vẫn còn dư âm của cuộc nổ súng, Độc Cô Nhi chạy lại đáng thương hề hề nhìn cô

_Tiểu Hy, bọn họ ức hiếp tớ

_Được rồi

Ai có thể uy hiếp được Độc Cô Nhi thì cô cũng xin bái phục. Liếc mắt qua, cô Hàn Ngân Hy nhìn thấy Vệ Thành Vũ đau thương nhìn mình, hẳn ta muốn gì ở cô nữa chứ?

_Mai Ngữ Linh đâu?

_Bên kia

_Ừ... Tần Phong anh làm sao có được đoạn clip đó?

_Trong quán bar

Thì ra là thế, theo cô biết Mai Ngữ Linh là kẻ rất cẩn thận mỗi giao dịch nào cũng đều bịt hết mặt mũi không cho người khác biết thân phận, không dễ gì

lật được tẩy của cô ta... Trong quán bar quay được, cô có nên tin không? Nếu vậy vì sao trong nguyên tác ả không bị lật mặt, đáng nghi thật nếu Tần Phong đã biết vậy sao còn gia nhập vào hậu cung của ả, nếu Tần Phong biết thì không lẽ nào Cố Nguyên Lãnh lại không biết, hai người này nổi tiếng là địch thủ của nhau chuyện ám sát lớn như vậy, cô không tin là không vào tai của Cố Nguyên Lãnh... Ruột cuộc là sao? Phải điều tra lại mới được..

_ Trầm thiếu, không ngờ anh cũng có nhã hứng đến nơi này

_ Đừng hiểu lầm, tôi đến chẳng qua là bị tên này lôi kéo...

_ Chuyện người khác bị ám sát ngay trong đại sảnh của Dạ gia lớn như thế... Tôi có thể không quan tâm sao? Nếu người đó chết vậy chẳng phải nói các đặc công của Dạ gia chúng tôi là vô dụng sao?

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

_ Anh đây chắc là Dạ Mặc Lâm?

_ Đúng thế Hàn tiểu thư rất vui được quen biết cô... Tại ơn chúa vì cô không sao... Nếu không trái tim tôi cảm thấy rất áy náy..

Dạ Mặc Lâm nở nụ cười thân thiện dụ hoặc nhìn Hàn Ngân Hy... Bước đến cầm lấy bàn tay ngọc của cô khẽ hôn một cái như một lời chào hỏi mang đậm chất phương Tây, Hàn Ngân Hy cũng không bài xích hẳn, bất quá chỉ là một lời chào, cô không hẹp hòi đến mức đó... Một chuyện tưởng chừng nhỏ nhoi nhưng đủ tạo nên đợt sóng dâng trào mang tên “Tình địch” Họ nhìn vào Dạ Mặc Lâm với ánh mắt viên đạn... Hừ, lão tử quen biết lâu như vậy mà còn chưa đụng tay còn nhà người vừa gặp là đóp ngay sau? Người tốt nhất nên cầu nguyện đi... Dạ Mặc Lâm đang trong cơn phong tình chợt lạnh sống lưng như thể ai đó đang muốn giết hắn vậy, hay do hắn nghĩ nhiều, Hàn Ngân Hy vốn nổi tiếng là kẻ bị bọn này ghét bỏ... Nghĩ đến việc này, hắn hơi tiếc thương cho cô, cô gái này trông cũng tốt mà bọn họ lại đồn đại không chút lưu tình..

Hàn Ngân Hy bỏ qua Dạ Mặc Lâm, quay sang hướng khác nghiêm túc nhìn Bạch Dật Trạch

_ Bạch viện trưởng, anh không cần chuẩn bị phòng chăm sóc đặc biệt cho tôi đâu...

_ Vì sao lại không cần? Nếu vết thương không được xử lý và theo dõi kỹ sẽ bị nhiễm trùng

_ Tôi cảm thấy không cần thiết cho lắm với lại tôi không muốn ở nơi đó

_ Vậy thì tùy cô, nếu bệnh nhân đã không muốn thì tôi cũng không cưỡng ép làm gì... Cô nên nhớ nhiễm trùng máu là chết

_ Tôi sẽ ghi nhớ lời nói của anh

Nói xong Hàn Ngân Hy dắt tay Lưu Ly, Độc Cô Nhi cùng Lạc Tịch Uyên bỏ đi... Để lại bọn họ trong một khoảng hư không.. Có thể nói tình huống lúc này giống hệt nguyên tác là bọn hắn đang đợi ca phẫu thuật của Mai Ngữ Linh và cũng là lúc mũi nhọn chia về hướng cô

_ Vì sao cậu không ở lại đó? Mai Ngữ Linh đó làm gì được cậu?

_ Cậu quên rồi sao? Ngay đoạn này là lúc Phùng Minh Ý đến giả họa cho tớ

_ À phân đoạn tiêm thuốc vào ống truyền dịch của Mai Ngữ Linh... Chẳng phải lúc đó cô ta rất tiện nghi sao? Được một lúc đến bốn năm nam nhân tuần tú thượng... Còn kêu gào sự sung sướng trong cơn loạn tình... Chỉ tội mỗi cậu bị tình nghi vì lúc đó cậu nằm cạnh phòng cô ta

_ Đúng thế vì vậy tớ muốn xem tối đêm nay ai sẽ cứu cô ta khi đều bị bọn chúng ghét bỏ

_ Tiểu Hy có chuyện gì vui vậy?

_ Cậu muốn JAV sống không?

_ Ai?

_ Mai Ngữ Linh

_ Xem

_ Vậy tối nay cậu ở lại đây?

_ Tất nhiên

Độc Cô Nhi nhanh chóng kéo Hàn Ngân Hy vào phòng bệnh... Sau khi lấy hoây một lúc cô mới dụ được hai người kia đi. Bây giờ trong căn phòng trống chỉ còn mỗi Lưu Ly ở lại với cô

_ Nếu cậu muốn xem vậy tại sao không ở cạnh phòng cô ta xem sẽ dễ hơn... Âm thanh chất lượng, màn hình HD sống động đảm bảo độ sáng... _ Vì tối nay sẽ có khách viếng thăm tớ... Phải tạo điều kiện thuận lợi cho người ta chứ

_ Phùng Minh Ý có tình ý với Vệ Thành Vũ thì phải? Bây giờ hần bắt đầu có tình cảm lại với cậu... Vậy tối nay cô ta sẽ không chừa cậu ra đâu...

_ Vì thế tớ muốn hai kẻ này hợp tác với nhau... Chết một tên thì tên kia cũng hết đường

_ Cậu đúng là... Bản tính mạo hiểm không bao giờ thay đổi

_ Liệu mới có chí làm giàu... Cậu quên năm xưa tớ cũng liều mới gây dựng được Đạm thị hùng mạnh sao?

_ Năm xưa là chuyện của quá khứ

_ Hiện tại thì từ từ... Minh cứ tận hưởng hết đi đúng chứ... Mà này lúc này khi tớ và Bắc Thiên Chiến bỏ đi các người đã nói những gì?

_ Là chuyện của Bạch lâu... Những sát thủ ám sát Hàn Ngân Hy và Tần Phong là người của Bạch gia

_ Bạch Dật Trạch hần biết?

_ Lúc được đề cập đến nhìn về mặt hần rất bất ngờ... Xem ra lâu lắm hần chưa nhúng tay vào khoảng Hắc đạo

_ Vậy Đường Đăng Minh

_ Trùng hợp, Đường Đăng Minh cũng là đối tượng cho phi vụ ám sát... Nên chuyện Mai Ngữ Linh làm tay trong giúp chúng xâm lược nhập vào Đường gia vô tình tiếp tay cho bọn họ

_ Ra là thế... Tớ thắc mắc chuyện cậu quen biết với Ưông Hần tại sao không tiết lộ cho tớ... Là tớ lo xa còn tốn biết bao nhiêu noron nữa, bồi thường thiệt hại đi... Còn chuyện cậu đánh vòng hết thành phố mới đến đây nữa cậu giải thích sao? Hả

_ Haha... Chẳng phải tớ nói là để tớ lo sao? Tớ và hần biết nhau trong phi vụ bùng vũ khí ở Z quốc... Mà nhìn biểu cảm hiện giờ của cậu rất buồn cười đó... Hình tượng lãnh đạm của cậu mất hết hoàn toàn... Haha...

_ Cậu có khác tớ là bao? Cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tớ..

_ Rầm...Tiểu Hy, tớ chuẩn bị xong camera mini rồi

Độc Cô Nhi mạnh tay mở cánh cửa... Cầm trên tay cái hộp nhỏ ném vào người cô... Hàn Ngân Hy thuận tay bắt lấy, mở ra xem cô bắt chợt nhú mảy... Lưu Ly ngồi bên cạnh cũng hiếu kỳ dòm ngó

_ Sao cậu không lấy loại camera hồng ngoại sẽ khó bị phát hiện hơn

_ Loại đó hôm nay Lạc thị không còn... Và nó sẽ dễ bị phát hiện khi căn phòng tắt đèn hoàn toàn...

_ Vậy ai là người gắn nó đây?

Hàn Ngân Hy không chút ngần ngại: “Để tớ làm... Với lại tớ muốn xem ả ta ra sao”

_ Cậu cẩn thận... Lúc này mình thấy Mã Thiên Y có đến đây

_ Mã Thiên Y đến bất quá là vì Trầm Dương... Sau chuyện Mai Ngữ Linh muốn kéo cô ta chịu nhục cùng ả thì các cậu nghĩ cô ta còn quan tâm ả sao?

_ Mã Thiên Y đó có tình ý với Trầm thiếu? Khi nào sao tớ không biết..

_ Cậu tự xưng là đối thủ mạnh của Mã Thiên Y đó mà ngay cả chuyện cô ta thích ai cậu cũng không biết sao?

_ Thật vậy, tiểu Hy vì sao cậu biết?

_ Lưu Ly nói

Hàn Ngân Hy không khách khí nhường quyền trả lời lại cho cô bạn thân, kỳ thật ngay cả cô cũng không nhớ rõ nên cô tựa tin suy đoán là Lưu Ly còn nhớ... Còn Lưu Ly bên đang tròn mắt nhìn Hàn Ngân Hy ra ám hiệu cần sự gợi ý..

_ Ngay buổi tiệc nào đó... Há, Ly

_ À... Đúng thế, hình như là tại Trầm gia thì phải?

_ Trầm gia? Vậy là ngày sinh thần của Trầm thiếu đó à... Tớ nhớ lúc đó Mã Thiên Y có đến dự, vậy là cô ta phải lòng hẳn ngay từ lúc đó? Hừ tớ bỏ lỡ thật nhiều tiếc mục hay... Tức thật

Hàn Ngân Hy cùng mọi người trò chuyện một hồi thì cô mới bắt tay vào việc chính... Nhanh chân bước đến phòng Mai Ngữ Linh, vừa vào cô đã thấy Mai Hùng thấp thòm ngồi đó cũng Kim Tâm Nhu. Bà ta vừa nhìn thấy cô đã bùng nổ sát khí đi đến, mạnh tay tát cô nhưng không thành, nộ khí rống lên

_ Con nhỏ khôn nạn, mày xem mày đã làm những gì? Hại Linh nhi ra nông nỗi này còn khiến ba mày bị mất gần hết đôi tác làm ăn... Hừ đúng là “nuôi ông tay áo”, biết thế ngày xưa tao đã bỏ mặt mày chết đói

_ Ai? Ai làm hại ai? Ai khiến Mai gia trên bờ vực phá sản? Hừ, tốt nhất bà nên xem lại đi đoạn clip đó được xác minh là hoàn toàn là thật, Mai Ngữ Linh đã nhận tội... Cô ta còn phỉ báng bà vậy mà bà vẫn nghĩ cô ta coi bà là mẹ sao? Mơ tưởng, “nuôi ông tay áo” chứ không phải các người đã tổng giám cổ tôi ra khỏi Mai gia không thương tiếc sao? Bây giờ còn lật lọng sao?

_ Mày..đồ mất dạy

_ Tôi xin đính chính là tôi có dạy mà còn được dạy nhiều hơn bà... Chẳng qua do bà sống thiếu dạy nhiều năm nên bây giờ nhìn ai cũng nói mất dạy đó... Với loại người như thế thì tôi cũng không 'văn minh' nhiều đâu

_ Hừ con khôn.. mày..

_ Rầm, tất cả im ả hết đi...

_____

Tác giả nghỉ phép vô thời kỳ hạn

Nhưng khi ta quay lại sẽ có h

Ta có hờ hởi khi nào rãnh các nàng ghé qua nhé!!!

Thân ◯___◯!!!

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Mai Hùng tức là giận nhìn hai người cứ tranh chấp không ai nhường ai... Tay đập thật mạnh vào giường “Đều im hết đi... Đây là phòng bệnh không phải cái chợ... Hy nhi, ta biết con bất mãn về những chuyện trước kia nhưng con cũng không nên làm quá tay như thế “

Không đợi Hàn Ngân Hy trả lời thì Kim Tâm Nhu đã buông lời cay độc xen vào:“ Hừ, anh nói nhẹ nhàng với con nhỏ này làm gì... Nếu không phải tại nó thì chúng ta có ra nông nỗi như hôm nay “

_ Bà im đi chuyện tiểu Hy bị đuổi đi mà bà lại nói với tôi là nó bỏ nhà sao? Còn những thứ khác nữa? Ruột cuộc các người đã giấu tôi làm những gì?

_ Tôi... Tôi

_ Hừ, tôi không muốn nhiều lời với bà... Ta hỏi con đó, tiểu Hy... Từ đâu con biết được chuyện Linh nhi không phải con gái ta

_ Điều đó không quan trọng nhưng chuyện quan trọng hiện giờ là ông.. Ông có nên tiết lộ cho tôi biết cái bí mật mà cả hai người đang che giấu

_ Hừ, chả có cái bí mật gì hết... Mày lằng do tao nhắc về từ đóng rác

_ Vậy sao, thế thì không còn gì để nói?

Hàn Ngân Hy bỏ đi với nụ cười lạnh lẽo như cái lạnh tỏa ra từ sự đối trái của hai người đó... Nhưng bọn họ nào ngờ Mai Ngữ Linh đã tỉnh dậy và nghe toàn bộ cuộc đối thoại, hàng lệ chảy từ khóe mắt của cô ta không tự mà lăn dài trên má “Vậy điều Hàn Ngân Hy nói là sự thật... Mình không phải con ba, mình cũng hèn mọn giống cô ta...” Mờ mắt ra nhìn bọn họ làm Mai Hùng cùng Kim Tâm Nhu vui mừng khi nhìn thấy cô ta đã tỉnh

_Linh nhi con tỉnh rồi, Bác sĩ!!

_Linh nhi con thấy chỗ nào không khỏe

_Con không sao, hai người không cần lo lắng

“Phù.. Vậy là tốt rồi” Hai người đó biết cô gái trước mặt đã an toàn liền thở phào nhẹ nhõm... Kim Tâm Nhu nhìn thấy Mai Ngữ Linh cứ nhìn mình trần trối liền bất giác hỏi:“Có gì không ổn sao, Linh nhi?”

Mai Ngữ Linh bị hỏi liền ngơ ngác lắc đầu “Không có gì.. Mà này, di Nhu vì sao đi biết tất cả mà vẫn chọn con thay vì Hàn Ngân Hy hình như không đáng?”

_Không... Con không nên biết sẽ tốt hơn phải không ông

_Đúng thế

Mai Ngữ Linh không nói gì mà chỉ lẳng lặng nhìn họ... Từ từ chìm vào giấc ngủ

Hàn Ngân Hy đi xung quang bệnh viện như thể đang thám thính tình hình

_Này... Sao cô không ở trong phòng mà ra đây làm gì?

_Tôi đi đâu cũng cần khai báo anh sao, Chủ tịch?

_Cô có thể không nhưng tổn thất của tôi thì cần

_Tôi biết rồi

Bắc Thiên Chiến nhìn bóng dáng xa xăm của Hàn Ngân Hy, xa đến mức anh dường như không thể chạm tới... Phải anh thừa nhận rằng bản thân có chút cảm giác với cô gái này, cô gái có thể nhìn thấu cảm xúc của người khác nhưng lúc nào cũng lặng thinh ở một phía đứng nhìn màn kịch muôn màu của thế gian... Anh thật sự động tâm dưới sự lạnh nhạt khi cô nhìn anh, sự lạnh nhạt ấy rất thật không giống như những cô gái khác, họ luôn cố ý tạo sự ấn tượng với anh theo mọi cách trong sự giả dối của họ. Ban đầu anh chỉ nghĩ do cô khác lạ nên khơi dậy sự thích thú trong anh cùng với ý định sẽ lợi dụng cô để mọi thu tin tức từ cô - người con gái biết mọi thứ về Đường thị hay Vệ thị thậm chí là các tập đoàn khác nhưng bây giờ tâm anh tựa như đã sắp trao cho cô, khoảng tồn tại đó chỉ là giả, anh chỉ muốn cô ở cạnh là thật... Anh sợ nếu mất đi những lý do này thì cô sẽ rời xa anh như cái cách cô đã làm với Vệ Thành Vũ hay Đường Đăng Minh dù ban đầu có bao nhiêu sâu đậm, biết bao niềm thương cùng sự hy sinh nhưng phút cuối cô thật phủ khi buông bỏ tất cả chỉ trong nháy mắt... Phủ phàng như thời gian... Không một chút bận tâm ngắm nhìn sự đau đớn dẫn vật của thể nhân, ngắm xong lại nhanh chóng lướt qua không cho họ một cơ hội để nhìn lại... Thử tình cảm đơn phương này đau thật. Dù biết bắt đầu hay kết thúc đều là do anh quyết định nhưng sao anh không thể buông...Hàn Ngân Hy khi trở lại phòng thì đã thấy Lam Triệt ngồi đó mỉm cười nhìn cô, nụ cười ôn nhu không chút giả dối

_Cô trở lại rồi vừa đúng lúc tôi định rời đi

Hàn Ngân Hy hơi đơ người một chút, có thể là lâu lắm rồi không có ai nở nụ cười thật lòng mình với cô... Một chút ảm áp đó khiến cô thả lỏng lòng mình nhìn anh:“Vậy sao... Là tôi nhanh chân hay do anh kiên nhẫn?”

_Sao cũng được... Chẳng phải bây giờ chúng ta đã gặp nhau

_Đúng là thế, anh đến tìm tôi vì việc gì?

_Chuyện chúng ta đã bàn trước đó

_Chuyện đó tôi không thể giúp anh... Tìm người khác đi, trên đời này có thiếu gì kẻ bằng cấp hơn tôi

_Lúc này Bắc Thiên Chiến đã nói gì với cô?

_Không gì cả... Anh theo dõi tôi?

_Vài phút trước tôi nhìn thấy hấn, nên tôi đoán như thế... Xem ra tôi đã đoán trúng

Hàn Ngân Hy nhúng vai bình thản nhìn thẳng vào anh:“Nếu là thế tôi và anh cũng không còn gì để níu kéo”

Mặt Lam Triệt lạnh tanh nhìn cô, bạc môi khẽ cong lên, cười đầy nguy hiểm:“ Có hần gần được hay không phải chỉ vài đôi ba câu hay số lần gặp nhau. Hôm nay như thế hẹn gặp cô khi khác”

Nói xong Lam Triệt bỏ đi, Hàn Ngân Hy có chút bất an nhìn hấn... Hấn nói như thế có nghĩa là gì? Tuy kiếp trước hấn có thể hạ Bắc Thiên Chiến dồn Nhi Nhi vào bế tắc nhưng bây giờ cô có ở đây, cô không cho phép chuyện này xảy ra... Hấn bây giờ có thể không còn cảm giác với Mai Ngữ Linh thậm chí là ghê tởm cô ta nhưng chuyện hấn đối kháng bọn họ là hiện thực, cô không thể để một chút ôn nhu ảm áp đó đánh lừa...

Lam Triệt lúc này cảm thấy bản thân có chút thành tựu “Cô mở lòng với hấn, còn cười với hấn” một ít hành động nhỏ thế thôi nhưng ý nghĩa lại lớn... Kể từ lần xuất viện đó, cô chưa từng cười dịu dàng như thế nhìn họ kể cả người cô thương nhất Đường Đăng Minh mà chỉ cười đầy hàm ý mỉa mai hay một Bắc Thiên Chiến kể cả Độc Cô Hạo Kỳ đó chỉ cười cho có lệ. Xem ra hấn đi trước họ một bước nhưng vẫn thua tên Bắc Thiên Chiến đó...

Thật ra khi này Lam Triệt đã chạm mặt Bắc Thiên Chiến tại phòng bệnh của Hàn Ngân Hy. Do cả hai là địch thủ mà Lam Triệt lại đến trước và không có ý nhường nên anh đành bỏ đi nhưng hấn đã lập nên cá cược

_Chủ tịch Bắc, theo nguồn tin của tôi thì dự án lần này là tiểu Hy và anh cùng nhau hợp tác thì phải

Bắc Thiên Chiến vẫn gương mặt không khởi sắc nhưng nội tâm đã nổi lửa 'Tiểu Hy?' Hấn ta nghĩ mình là ai mà dám gọi cô ấy thân mật như thế, cười lạnh: “Không biết Lam thiếu đây là ý gì?”

_Tôi chỉ muốn cùng anh làm một cá cược nho nhỏ. Nếu anh thắng thì tôi sẽ nhường lại khu vực K cho anh

_Chuyện này xem ra không lợi như thế nhỉ? Còn nếu tôi thua?

Lam Triệt đã biết con mồi sắp cắn câu không ngại nói ra ý đồ chính: “Tôi muốn tiểu Hy... Chuyện này đối với anh đâu khó, đừng tưởng tôi không biết anh tiếp cận cô ấy vì mục đích gì?”

Bắc Thiên Chiến chỉ nhún mày một chút nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, miệng chỉ phun ra chữ “Được” Lam Triệt được như ý muốn, cười nhẹ đi đến “Là như thế này...” Hai người bàn giao xong thì anh cũng bỏ đi giữa đường thì gặp cô...

Lam Triệt hồi tưởng lại một hồi cười gian xảo một cái rồi phóng xe bỏ đi

Màn đêm dần buông xuống, ánh trăng lướt qua các khung cửa kính của bệnh viện phản chiếu ánh sáng mờ ảo vì bị mây che, trên hành lang một bóng đen đang lang thang đi khắp nơi, đi được một lúc rồi dừng trước cửa một phòng bệnh, 'hấn' nở nụ cười... Cạch, cánh cửa mở ra trước mắt là một cô gái đang say trong giấc mộng. Trong căn phòng tối, bóng đen đó thò thè đi đến, với đôi mắt đã gắn kính nhìn xuyên đêm đầy tự tin quan sát xung quanh, từ trong người rút ra một ống tiêm khẽ hút chất lỏng từ trong chiếc lọ ra một chút một chút tránh phát ra tiếng động lớn... Tay cầm lấy ống tiêm giờ lên tiến sát cô gái ấy, ngay khi định hành động...

Cạnh, có nhân đến theo phản xạ 'hấn' trốn vào nhà vệ sinh, kỳ quái là nhà vệ sinh tại sao lúc này lại mở cửa không như thói quen cẩn thận của cô ta chút nào... Mà thôi cũng tạo thuận lợi cho 'hấn' khẽ nhìn từ khe hở của cánh cửa, thấy một bóng đen khác cũng đang bước đến... Là ai?

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

_Hàn Ngân Hy, đừng trách tôi vô tình mà nên trách số mạng cô quá ít...

Nói xong 'hấn' bước đến cầm vung con dao nhỏ ra ngắm vào giữa ngực mà hạ nhưng bất chợt một cánh tay từ dưới bắt lấy cánh tay đang định thực hiện tội ác kia... Hàn Ngân Hy hé đôi mắt xanh lơ sắc bén mang theo tia lạnh lẽo nhìn kẻ đang ý định hại mình

_Mã Thiên Y, không ngờ cô cũng có bộ mặt tàn nhẫn như thế?

Mã Thiên Y kinh sợ, mặt xanh xao không tin nhìn cô, buông dao xuống chỉ vào người Hàn Ngân Hy giọng hối hả lắp bắp: “Cô...Cô.”

Hàn Ngân Hy cười nhạt nhẽo: “Tôi? Không bị trúng thuốc mê?”

Mã Thiên Y như bị nói trúng tim đen, bèn vội hỏi: “Làm sao cô biết?”

_Thứ trò chơi trẻ con đó qua mặt được tôi sao... Cô nghĩ là tiền cho y tá bỏ thuốc vào đồ ăn của tôi là hại được tôi sao? Nếu dễ dàng thế thì Mai Ngữ Linh đã thành công lâu rồi không đến phiên cô đâu, Mã tiểu thư

Hàn Ngân Hy bước xuống giường... Ban đầu cô tưởng Mã Thiên Y này sẽ đường đường chính chính đến tìm cô đầu hàng nhưng kết quả làm cô thất vọng rồi, cô ta cũng tiểu nhân như bao kẻ khác... Hừ, hạ thuốc trước khứu sau, chiêu này cô gặp cũng không ít mà cô ta lựa người diễn cũng thật tệ, chỉ nhìn sơ là biết nữ y tá kia có vấn đề và cả thứ mà cô ta mang đến...

Mã Thiên Y biết bản thân bị lật tẩy càng không có ý biện minh: “Nếu cô đã biết vậy tôi cần khách khí ở đây, Hàn Ngân Hy cô tốt nhất nên tránh xa Dương caca của tôi ra, bằng không...”

Hàn Ngân Hy không đợi Mã Thiên Y nói tiếp: “Bằng không cô sẽ công bố thông tin nạn nhân của Sky làm Bắc thị thua lỗ hoặc là tung ra đoạn video cảnh cô và Nhi Nhi tranh cãi và kết quả là cô bị cậu ấy xô ngã hai cầu thang phải nằm viện nửa năm do chấn thương nặng hay tôi nên nói chủ mưu thật

sự là cô... Còn cảnh nóng bỏng giữa Mai Ngữ Linh cùng Dạ Mặc Lâm hay là cái quá khứ khốn nạn của tôi trước kia... Cô định là cái nào?”

Câu nói đầy tự tin đó của Hàn Ngân Hy làm cho Mã Thiên Y không thể tin vào tai mình luôn cả 'kẻ' đang ẩn nấp kia cũng phải giật mình

_ Làm sao cô biết

_ Nếu cô không định làm thì có sao phải sợ tôi lật tẩy

Hàn Ngân Hy thâm ý nhìn Mã Thiên Y đang xanh xao nhưng không quên liếc mắt nhìn kẻ đang nghe lén kia... Sở dĩ cô biết được đều là cái nguyên tác thần thánh

Cô tựa tin bước đến thẳng tay bóp lấy chiếc cổ ngắn ngắn của Mã Thiên Y thì thảo bên tai ả: “Cô không nên hành động đơn độc mà chừa chút lối thoát như thế nhất là khi đang muốn giết một ai đó... Phải kiểm tra xung quanh mình cẩn-thận...” Nói xong Hàn Ngân Hy buông cô ta ra xa

Mã Thiên Y mặt đỏ bừng ra sức thở hồng hộc, ánh mắt sát ý nhìn xung quanh, nhặt lại con dao bỏ đi nhưng không quên liếc cô một cái: “Xem như cô giỏi nhưng lần sau tôi sẽ không nhẹ tay như thế đâu... Hừ”

Hàn Ngân Hy cười một bên nhìn ả bỏ đi trong sự căm tức là lần sợ sệt: “Hy vọng còn có lần sao” liếc vào toilet vẫn im hơi lặng tiếng... Hàn Ngân Hy bước ra khỏi phòng Cảm nhận được người bên ngoài ra đi xa... Kết, 'Hắn' bắt đầu nhẹ nhàng mở cửa tẩu thoát. Đi đến hành lang thì lại gặp một bóng đen mờ mờ đi đến trước mặt “cộp cộp” tiếng bước chân đang dần đến gần, nội tâm hắn dấy lên một nỗi bất an

'Phập'... Đôi bàn tay trắng ngà từ phía sau vỗ lên vai... Rầm, sống lưng lạnh theo từng đợt, đôi chân 'hắn' như không còn chút lực ngã quỵ xuống chiếc sàn lạnh lẽo.... Từ đôi chân đến cánh tay truyền đến cảm giác rất buốt đến thấu xương cho 'hắn' biết đây là thực... Cả người run sợ ngược nhìn kẻ phía trên

_ Phùng Minh Ý sao cô lại đến đây giờ này...

_ Tôi... Tôi

Đang lúc Phùng Minh Ý còn bối rối không tìm ra lí do thì phía sau một giọng nói truyền đến: “Nếu cô ta không ở đây thì ai là đạo diễn của cảnh quay hồi này”

Độc Cô Nhi nhìn Lưu Ly như thông nào: “Cô ta là chủ mưu, làm tớ cứ tưởng lần này tiểu Hy chơi vỏ lớn”

_ Cậu nghĩ cậu ta sẽ làm trò này sao?

_ Thì thế tớ mới bất ngờ

_ Hừ... Phùng Minh Ý lúc này cô đã nghe những gì?

Phùng Minh Ý nghe được điểm danh bất giác giật mình khai ra: “Tôi thấy Mã Thiên Y cầm dao định đâm Hàn Ngân Hy nhưng không thành mà còn bị Hàn Ngân Hy bóp cổ suýt chút chết ngạt... Còn nghe thoáng qua là Mai Ngữ Linh cái gì đó với Dạ Mặc Lâm... Hồ sơ tuyệt mật...ư”

Chưa kịp nói hết Phùng Minh Ý đã bị ánh mắt không chút nhân tính của Lưu Ly dọa sợ... Miệng không thể nói tiếp... Ngay cả Độc Cô Nhi cũng bắt đầu toà hân khí. Lưu Ly cúi người nâng cằm cô ta: “Cái miệng hở ra hai bên để ăn và nói... Nên tốt nhất đừng để lời nói khiến nó mãi mãi không thể mở ra được nữa... Cô hiểu chứ”

Độc Cô Nhi cũng lạnh lùng nói: “Tốt nhất cứ xem như cô chưa từng nghe chưa từng thấy...”

Hai người bỏ đi để lại Phùng Minh Ý ngồi bệt thảm hại dưới sàn, sợ hãi cùng cảm phần nhìn khoảng không âm u tối, sự mịt mờ đó như số phận của cô ta không thể đoán được...

Đi được một lúc trên hành lang tối Độc Cô Nhi bèn hỏi Lưu Ly: “Này, Ly cậu có thấy tiểu Hy ở đâu không?”

Lưu Ly thì vẫn thản nhiên: “Chắc là cậu ta đến phòng Mai Ngữ Linh xem thành quả”

_ Chắc thế... Vậy chúng ta đi đâu đó một chút đi

_ Được đó, chỗ này không còn gì vui nữa...

Lúc này Hàn Ngân Hy đang lang thang khắp bệnh viện rộng lớn này để tìm hai cô bạn của mình... Bước đến gần cửa thang máy thì bất giác cảm nhận có ai đó ở phía sau. Chưa kịp quay đầu lại thì một bàn tay bịt miệng cô lại còn tay kia kim hãm phía trước ngực. Hàn Ngân Hy tận lực vùng vẫy, tẩu quơ chân đá nhưng không tác dụng... Người phía sau thấy cô phản kháng thì càng dùng sức cố định cô lại, kéo cô đi trên hành lang

Hàn Ngân Hy ra sức vùng vẫy muốn thoát thân, tay cào vào người hắn không thương tiếc, miệng vì bị bịt chặt nên chỉ phát ra vài tiếng “ừ ừ...”

Cạch... Rầm!!! Hắn ném cô vào căn phòng tối tăm... Hàn Ngân Hy ngồi dậy sau cơn chấn động... Cạnh, hắn khóa cánh cửa lại, bước về phía cô. Cô nheo mắt nhìn xem đối phương là ai?

Từ trong bóng tối, một nam nhân với gương mặt xuất thần đang đi về phía cô... Ánh trăng khẽ luồn qua rèm cửa, ánh sáng huyền hoặc ấy cảnh làm nổi bật lên đôi huyết mâu sâu không đáy của hắn đang chăm chú nhìn cô... Hàn Ngân Hy đã xác định đối phương là ai, cô cần mảy khó chịu vì bị người khác hành xử như thế...

_Lam Triệt! anh đang... Ư...tr

Chưa kịp phát tiết sau cơn thịnh nộ của mình thì Hàn Ngân Hy bị Lam Triệt bắt ngờ xông tới... Bạc môi khẽ kháng tiếp xúc với đôi môi hồng hào quýt rữ của cô... Sự tiếp xúc đó tạo ra một tia điện xẹt qua đại não của hai người, từ sự nhẹ nhàng ôn nhu chuyển sang táo bạo cuồng nhiệt... Bất chấp Hàn Ngân Hy đang thẳng tay đâm đá vào người mình, Lam Triệt vẫn khó thể thương phong ra cản quét chiếc lưỡi dính hương của cô, nụ hôn càng lúc càng sâu... Hàn Ngân Hy cảm nhận như đường khí ngày càng rời xa khỏi mình thuận theo nụ hôn của hắn...Lam Triệt nhìn thấy đối phương đã mềm nhũn thì tiếc nuôi buông ra. Nhanh tay bế cô đặt lên giường....

Ta đã trở lại và còn bựa hơn xưa!!!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Hàn Ngân Hy trong cơn say tình cảm giác như có nhân đề lên người mình. Theo phản xạ không điều kiện, cô chột bưng tỉnh, tức đến đỏ mặt nhìn tên nam nhân làm cản ở phía trên mình, hai cánh tay nhanh chóng đẩy hắn ra. Lam Triệt không phòng bị nên ngã ra phía sau

Hàn Ngân Hy gất giọng:“Tên biến thái kia anh định làm gì?”

Lam Triệt chòm người đến, mặt đối mặt cười gian trá nhìn cô:“Làm việc lớn mà bất cứ tên nam nhân nào cũng phải làm trước khi người mình thương bị kẻ khác cướp đi...”

Hàn Ngân Hy nhủ mảy càng sâu:“Liên quan gì đến tôi? Anh đây là đang phạm tội cưỡng bức”

_Bảo bối!!! Em vô tâm quá nhưng anh lại thích cảm giác vùng vẫy hơn là một con búp bê... Chỉ biết nằm im bất động chờ người khác 'xử'...

_Anh.. tên sắc lang bỏ tay ra

Hàn Ngân Hy bóp chặt cánh tay đang làm chuyện xấu của Lam Triệt đến nỗi hằn sâu vết móng tay nhưng chỉ được một lúc... Vì cô đã biết mình ngốc đến chừng nào 'Trời ơi! Đau quá'... Lam Triệt nắm bắt thời cơ liền áp đảo cô nằm xuống. Bạc môi lại một lần nữa giáng xuống bờ môi căng mọng, nụ hôn càng cuồng dã hơn lúc trước, chiếc lưỡi hằn nhẹ nhàng lướt qua hàm răng trắng xóa của cô, cảm thấy đối phương không hợp tác... Hắn liền cắn nhẹ lên bờ môi mọng, ần ần! Hàn Ngân Hy khẽ rên lên một tiếng, chớp lấy cơ hội, hắn ra sức cản quét chiếc lưỡi dính hương của cô đến khi Hàn Ngân Hy mất dần hô hấp mới luyện tiếc rời khỏi...

Nhìn gương mặt Hàn Ngân Hy phủ một tầng sương mờ ảo, bờ môi bị hôn đến sưng đỏ cộng với khoé miệng còn vương vãi một ít hỗn hợp nước bọt của cô và hắn, từng hơi thở hổn hển phát ra từ miệng cô khiến cả người hắn nóng ran...

Một nụ hôn khác mang theo sự ám áp tình cảm kéo dài từ miệng qua cằm lên đến phần ngực, hắn liền thổi một hơi nhẹ vào tai cô nhưng đủ làm cô run rẩy khắp toàn thân... Đường hôn ngân dần ửng hồng lên xương quai xanh... Bàn tay cố định ngực cô, bàn tay kia đang bẹn xoa nắn đôi gò bồng mềm mại ẩn dưới lớp áo, những ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên vật áo mỗi nơi nó đi qua là lúc từng chiếc cúc áo khẽ bung ra... Đến khi chiếc cúc cuối cùng đã văng ra nhưng bàn tay ấy vẫn không dừng lại mà còn càn quờ mò dần xuống phía dưới, dứt khoát! Chiếc quần thân thương của cô đã nằm gọn xuống sàn... Không có sự vùng vẫy, một ngón tay thon dài thuận lợi tiến vào...

“Ư... Học học...”

Hàn Ngân Hy lấy lại chút thanh tỉnh sau khi có dị vật thâm nhập, dùng tay cố gắng kéo cánh tay hắn ra, nhưng trời treo cô càng muốn kéo tay hắn, hắn lại càng tiến sâu vào ngón tay hư hỏng của hắn ần nhẹ vào bên trong hoa huyết làm cô tê dại

Lam Triệt cau mày “Em càng phản kháng thì miệng vết thương càng rách ra đấy đến lúc đó thì càng đau hơn, ngoan một chút lát nữa anh sẽ làm em không còn cảm thấy đau mà còn trên đỉnh của khoái lạc”

Hắn đang đùa với cô sao? Khoái lạc cái gì nữa, bây giờ miệng vết thương của cô đang rỉ máu đây này, khôn kiếp....

“U...”

Một ngón tay nữa tiến vào trong... Hàn Ngân Hy bắt đầu rên theo từng nhịp của Lam Triệt... Thấy người phía dưới không phản đối. Hắn lại thêm một ngón nữa...

“U.. căng quá...a.. lấy nó ra...”

“Bảo bối!... Ý của em là thế này sao?”

Lam Triệt giả vờ hiểu ý liền kéo tất cả các ngón ra nhưng không dứt khoát mà chậm rãi đến khi gần ra hết hắn lại dùng lực tiến vào... Đến khi chạm vào lớp màng mỏng phía trong mới kéo ra mang theo là một lớp dịch mật lẫn vài giọt máu... Khiến Hàn Ngân Hy chảy mồ hôi từng giọt... “A...Aaa...” Lam Triệt thích thú nhìn cảnh trước mắt “Bảo bối em xem chảy nhiều nước như thế! Còn nói không thích?” Hắn đưa bàn tay dính đầy mật dịch của cô lên miệng khẽ liếm.

Nhìn bộ dáng dâm dục đó của hắn khiến Hàn Ngân Hy tức đến đỏ mặt: “Anh đồ.. đồ hạ lưu..., dâm tặc.... Á...”

“Bảo bối, em sai rồi hạ lưu thật sự phải như thế này mới đúng...”

Retttt... Mạnh tay xé luôn chiếc quần lót vướng bận, không còn gì cản trở đôi tay càng dùng sức ra vào mạnh hơn... Bàn tay còn lại đang nhẹ nhàng xoa nắn đôi gò bồng mềm mại của cô đến đủ hình dạng... Hàn Ngân Hy lúc này cảm xúc đã muốn lên tám tầng mây... Không còn nhận biết trước mắt là gì chỉ biết hắn có thể giúp cô giải quyết nhu cầu hiện tại...

Nhìn khuôn mặt động tình hồng hào của cô thì đệ đệ hắn bắt giác tăng thêm vòng nữa... Dục vọng kêu gào mau chóng cởi bỏ quần áo của bản thân và cả cô...

Trong căn phòng tối, vài tia sáng dịu dàng của ánh trăng khẽ soi sáng cho hai con người đang lỏa thể giăng mắc vào nhau... Bạc môi gặm nhấm đôi gò bồng đến khi nó dựng thẳng... Hắn mới 'lui binh' xuống hôn dọc theo bụng qua rốn uống một vòng rồi kéo đến hoa huyệt đang rỉ nước do lần dạo đầu trước... Chiếc lưỡi mềm mại liền không tự chủ mà liếm láp đến không bỏ phí giọt nào... Lưỡi hắn thâm nhập vào như dò xét xử bên trong, lắc lư qua từng vách tường khiến Hàn Ngân Hy đạt cao trào lần hai...” A...a...”

“Bảo bối em dâm đang thật đấy... Nhìn xem ướt đầm cả rồi...”

Cảm giác như có hàng ngàn chiếc lưỡi đáp trả hắn, Lam Triệt liền rên vài lần khoái chí...

Lam Triệt thấy đối phương đã đủ ẩm ướt liền cúi người dậy, khéo hai chân cô vòng qua hông mình, đặt cự long đang kêu gào đến nỗi gân xang trước hoa nguyệt của cô... Đang mơ màng Hàn Ngân Hy hoảng nhìn thứ đang nổi dậy gần xanh đôi phồng thích của hắn mà âm thầm cầu nguyện cho bản thân, đang định lên tiếng bảo dừng cuộc chơi... Nhưng thật đáng tiếc người chơi cùng cô không có ý định rút lui...

Lam Triệt cố nén lại hơi thở một chút dồn dập của mình: “...Anh vào đấy...”

Không đợi cô phản đối bờ môi hắn đã đầy cuồng nhiệt trong khoang miệng cô, bên dưới hắn liền đồng thân mạnh mẽ tiến vào

“Á...”

“..A.. “

Đau quá! Cảm giác mà lúc hắn tiến vào đột ngột đau đến không ngôn từ nào diễn tả... Khoé mắt cô dần rom rớm nước... Ôm chặt hắn vào người, cắn mạnh vào vai hắn... Để xua đi cơn đau... Lam Triệt vừa thương tiếc lại vừa thích thú khi nhìn bộ dạng yếu đuối của cô cứ dựa dẫm vào hắn... Chỉ đành hôn dỗ dành cho cô quên đi cơn đau...

Sau một lúc mạnh bạo ra vào đầy cuồng dã trong hoa huyệt mê người kia... Phụt, một chất lỏng trắng đục lan tỏa khắp mọi nơi bên trong cô. A..! Hai người thỏa mãn rên lên một tiếng, hắn liền rút cự long ra ngoài để lại cho cô một khoảng hư không, hỗn hợp giữa mật dịch và tinh dịch trộn lẫn xử nữ huyết tuông ra, Hàn Ngân Hy thở dốc liên tục, mồ hôi nhiều khắp người...cảnh tượng ướt át đến mị hoặc khiến Lam Triệt như hít phải luồng khí nóng dục hoặc, dục vọng lại một lần nữa dậy lên..

Hắn liền đặt hai chân cô lên vai mình vì như thế càng giúp hắn tiến vào sâu hơn... A... Từng tiếng rên rỉ ngọt ngào của nữ nhân cùng âm thanh gầm nhẹ của nam nhân khiến cả căn phòng nóng ran ngay giữa đêm khuya rét lạnh..

=====

Lần đầu viết h có gì sai sót các nàng bỏ qua nhé!!!!

Quả ăn đờ vì ta còn phải nghỉ dài dài... ㄟ_ㄟ_ㄟ_ㄟ_ㄟ_ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Âm thanh đơn điệu xung quanh bệnh viện vang lên... Trong căn phòng VIP, một mớ quần áo nam nữ rải rác khắp dưới sàn, trên giường hai thân thể trần như nhuộm đang ôm ấp nhau, chàng trai một tay chống cằm, tay khẽ vuốt từng sợi tóc mai, dịu dàng nhìn cô gái đang ngủ say trong lòng mình với vẻ hưởng thụ, gương mặt không ngừng cọ cọ lồng ngực hắn.. Sự nhàn nhã buông lỏng hàng phòng bị của cô làm hắn khát khao muốn ngưng đọng giây phút này mãi như ước muốn cũng chỉ là ước muốn

– U’...

Đồng hồ sinh lí không ngừng báo hiệu cho cô tỉnh dậy... Cả người mệt mỏi, Hàn Ngân Hy liền quay người như tập thể dục thường ngày, thì một cơn đau truyền từ hạ thân lan lên đến đại não như nhắc nhở cô một điều gì đó rất mờ ám..

Trước mắt cô bây giờ là quần áo nằm tứ tung, cả căn phòng ngập tràn mùi vị nguy hiểm... Hàn Ngân Hy khẽ rung mình chẳng lẽ? Cô quay đầu lại thì nhìn thấy Lam Triệt từ ái nhìn mình, bạc môi khinh tiểu

– Chào buổi sáng bảo bối!!!

Âm thanh khàn khàn đầy quyến rũ của hắn làm Hàn Ngân Hy tỉnh táo, cô vấp giọng: “Đây không phải là mơ!!! Anh...”

Nụ cười trên môi hắn càng đậm: “Mơ? Nếu là thế thì em đã mơ một giấc mơ thật đẹp đó...”

Hàn Ngân Hy chây đầy hắc tuyến trên đầu, nửa ngày không phát ra tiếng. Lam Triệt thấy cô thất thần bèn chen thêm vài câu: “Nếu thật thì anh cũng muốn em có giấc mộng xuân cùng anh nhưng đáng tiếc đây là thật không phải mộng.. Chi bằng chúng ta diễn lại cảnh đó để tối nay em mơ càng thêm sắc sảo hơn...”

Không đợi cô trả lời, hắn liền áp người cô dưới thân... Nhìn những chiến tích trên người cô mà cảm thấy đầy thành tựu. Hàn Ngân Hy nhìn cả người đầy những dấu hôn ngân thì đủ biết đêm qua điên cuồng cỡ nào liền nghiêng răng dữ dội, hung hăng trừng mắt hắn

– Vậy anh có muốn tối nay gặp ác mộng không?

– Mộng gì? Nhưng anh thấy trước mắt là một xuân mộng...

– Đó chính là cảnh anh bị đoạn...

Vừa dứt lời, cô mạnh tay bóp... À không, chính xác hơn là đâm vào tiểu đệ đệ đáng thương của ai đó trần trụi trụi. Không biết có phải tối qua hai người hăng hái quá mức hay sao mà giờ đây tay cô gần như vô lực... Cú va chạm vừa rồi gần như đang vuốt ve hắn... Càng làm cho dục vọng ai đấy dấy lên thêm vài phần

– Tiểu bại hoại! Không ngờ em còn muốn vậy là tối qua anh phục vụ không tốt phải hảo hảo đền bù...

Lam Triệt không ngờ Hàn Ngân Hy chơi lớn như vậy, vốn định trêu cô một chút nhưng bây giờ phải suy nghĩ kĩ lại rồi!!! Bảo bối của anh đúng là không thể tùy tiện chọc mà nhất là lúc sáng – lúc nhu cầu sinh lí đầy mãnh liệt nhất. Hàn Ngân Hy không cam lòng ra sức vùng vẫy định kêu lên thì đôi môi đã bị ai đó giăng chặt chỉ có thể “U..ư ư” vài tiếng... Nụ hôn đầy bá đạo của hắn khiến cô người cô như nhũn ra vô ý thuận theo đáp trả lại. Đôi bàn tay hắn không an phận bắt đầu dò thám khắp người cô...

Rầm!!!

– Nguyệt! Mình có chuyện này nói với cậu hay lắm nè...

Một giây, hai giây, ba giây.... Và cứ thế lặng lẽ trôi qua...

Một âm thanh lạnh lẽo đến tê tái vang lên: “Tôi cho các người năm phút trước khi lấy lời khai”

Lưu Ly nhướng mày nhìn cảnh xuân trước mắt rồi lặng lẽ đóng cửa bước ra ngoài để lại hai kẻ đang quạ bay đầy trời... Một khung cảnh nặng nề như là bị bất gian tại trận không thể chối cãi. Hàn Ngân Hy đẩy Lam Triệt ra bước xuống giường

– Cẩn thận!

Lam Triệt vừa dứt lời thì...Bịch... Cái mông khả ái của cô rơi tự do xuống sàn không cần lực cản, thấy thế hắn liền bế cô lên giường, gương mặt đầy ý trêu chọc

– Anh đã nói cẩn thận mà... Em thấy đó làm gì cũng phải nghe lời anh vì chỉ có anh là đáng tin nhất. Em có sao không?

Lam Triệt vỗ vỗ hai bên hông cô rồi gật đầu: “Không sao vẫn đàn hồi”

Hàn Ngân Hy đỏ mặt nhìn con người vô sỉ trước mắt, vung chân đá vào mặt hắn một nhưng bị hắn tiện tay bắt lấy áp nữa người cô lên giường hơi nóng bắt đầu tò ra khắp phòng... Hàn Ngân Hy thầm rủa trong lòng “ Anh giỏi lắm! Đợi bà đây bình phục sẽ cho anh biết thế nào là lợi hại”

– Luru Ly đang ở ngoài, phiền anh rút móng vuốt của mình lại...

– Được rồi! Anh đợi em tối hôm khác

Lam Triệt cuối xuống nhặt lại quần áo của cả hai...

Lúc này bên ngoài, một nam nhân tuấn mỹ khoác blu trắng tay cầm hồ sơ bệnh án đang đi đến. Hắn ta chợt đứng lại trước hàng ghế, bạc môi khẽ nhếch lên

– Sao cô lại ngồi đây? Hàn tiểu thư vẫn chưa tỉnh sao?

Luru Ly đưa mắt nhìn Bạch Dật Trạch chất giọng đầy lạnh nhạt: “Nếu là tôi đến thì cậu ta còn ngủ sao?”

Bạch Dật Trạch nheo mắt: “Nếu vậy?”

Luru Ly 'mim cười thân thiện' chỉ tay vào căn phòng đầy nhiệt kia: “Anh tự mình xem đi”

Cạch... Bạch Dật Trạch liếc mắt nhìn qua thì thấy Lam Triệt đang bước ra với khuôn mặt tươi sắc là đủ biết chuyện gì đã xảy ra. Chết tiệt!!! Bạch Dật Trạch nheo mắt đầy nguy hiểm nhìn ai đó đang tâm tình tốt ngay cả Luru Ly cũng không kém cạnh tặng cho hắn một cái nhìn đầy rét lạnh. Lam Triệt đất ý nhìn hai kẻ đang muốn ăn tươi nuốt sống mình, không một tí sợ hãi mà vẫn đưa tay vẫy chào: “Một ngày tốt lành!!” Lũ phá đám nhưng về sao hắn kịp nuốt vào trong miệng, sửa lại vạt áo bình thân bước qua hai kẻ đang nghiêng răng ken két nhìn hắn... Bạch Dật Trạch tức đến nổi gân xanh, bàn tay cơ hồ có thể vò nát hồ sơ trên tay....

Ta đã trở lại và sẽ tiếp tục sự nghiệp

Bộ này có vẻ sẽ dài hơn so với dự kiến nhưng ta sẽ cố gắng hoàn nó nhanh nhất có thể

Cảm ơn các nàng đã ủng hộ!!! ♪\(*^▽^*)／\(*^▽^*)／

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Luru Ly không mặn không nhạt với thái độ vừa rồi của Lam Triệt liền bật dậy bước vào phòng, đứng dựa vào thành cửa nhìn cô bạn thân đang ngồi trên sofa

– Đây là năm phút của cậu sao?

Hàn Ngân Hy liếc mắt một cái rồi nói khẽ: “ Vào rồi thì đến đây ngồi đi... Lại dở chứng trẻ con, mà bắt quá cô thích cứ như cảm giác được quay về những năm tháng khi xưa khi hai người cùng nhau vật vã từng ngày qua ngày, lúc vui thì ngồi tùm lại nhau lúc giận thì mỗi đứa một góc... Không đợi Hàn Ngân Hy hỏi tường lâu, Luru Ly liền tặng thẳng một gáo nước lạnh

– Xem ra tên này còn hơi non kém, cậu vẫn còn ngồi dậy được kìa

– Cậu!!!

Luru Ly trề môi nhắc lại chuyện xuân sắc khiến ai đó vừa giận vừa thẹn, cô liền bình thân bước đến sofa. Khi Luru Ly đi đến trong khoảng hẹp nhỏ nhoi giao giữa cô ấy cùng cánh cửa, cô nhìn thấy gương mặt u ám của Bạch Dật Trạch mà không khỏi đỏ mặt, liếc nhìn Luru Ly quả nhiên con người này dù đã sống hai đời mà vẫn chưa bỏ được thói chế nhạo là phải có nhân chứng sống

– Lúc này cậu định nói là chuyện gì?

– Thì là về Độc Cô Nhi chứ ai, chẳng lẽ cậu nghĩ Mai Ngữ Linh?

– Cả hai tớ đều muốn biết

– Nhi Nhi của cậu gặp chuyện rồi còn Mai bạch liên kia vẫn ổn

Hàn Ngân Hy khó hiểu tại sao lại ngược dự đoán: “Nhi Nhi bị gì?”

Thấy anh mất đáng giá để bỏ thì chút thương hại của Hàn Ngân Hy nên Luru Ly rộng lượng kể lại

Cụ thể là tối hôm qua sau khi hai người có đủ dọa nạt, đủ khinh bỉ, đủ tàn nhẫn... Làm Phùng Minh Ý ngồi run rẩy dưới sàn lạnh lẽo thì coi như đại công cáo thành bỏ đi ăn nhậu. Báo hại cô đi tìm khắp nơi được ghi hình không ít và kết quả là bản thân bị sắc lang làm thịt không chữa khúc xương trong lúc các chiến hữu thì đang ăn mừng trong Bar nổi tiếng của thành phố. Nghe đến đây cảm xúc của cô lạnh đi không ít nhưng vẫn trấn tĩnh để nghe

Quay về buổi tối hôm qua.

Trong quán bar lộng lẫy, người người quay cuồng, từng ánh đèn với muôn màu đang nhấp nháy ẩn hiện khắp nơi, tiếng nhạc hòa với vô vàng âm thanh cười nói của từng người đầy cuồng nhiệt, xa xa trong góc tối hai cô gái hai khuôn mặt đầy sắc sảo, quyến rũ, mà mị không kém phần lạnh lùng như sự óng ánh đầy tinh tế của màu rượu mà họ đang cầm trên tay, màu đỏ của niềm kiêu hãnh ấy đang tan dần trên đôi môi gợi cảm kia...

– Nè cậu có chắc để cô ta ở lại sẽ ổn không

– Cô ta sẽ không ngốc đến nỗi bị phát hiện mà vẫn đâm đầu vào làm tiếp đâu, cậu yên tâm đi

– Cậu nói đúng chắc tớ lo xa quá... Vậy chúng ta quẩy đi

– Cậu cứ nhảy đi, mình ngồi đây xem là được rồi

Nghe thế Độc Cô Nhi phồng hai má nổi giận hòa vào đám đông, cả thân hình với đường cong quyến rũ đang đưa theo từng nhịp nhạc. Luru Ly vừa thưởng thức rượu vừa đưa mắt nhìn nơi nhộn nhịp kia. Thì bỗng một thân hình cao lớn bước đến trên tay cầm ly rượu lắc khê, bạc môi nở một nụ cười bí hiểm trên khuôn mặt tuấn lãng, hoàn mỹ như tạc – Sao người còn ở đây?

Hắn thoáng ngạc nhiên với câu hỏi của cô nhưng nhanh chóng bình phục lại vẻ lạnh nhạt, ngồi xuống cạnh Luru Ly, hai chân bắt chéo tay để gác lên cạnh ghế, đưa đôi mắt hồ ly sắc bén nhìn cô

– Vì ở nơi đó không có muốn đồ chơi cả gan dám xé rách sự nghiêm trang của tôi, cô cũng hiểu mà Luru tiểu thư?

– Haha Uống tổng thật biết đùa, chỉ cần anh vung tay thì còn hàng ngàn nữ nhân sẵn sàng SM với anh. Cần gì phải quyến luyến một người chỉ ngang qua

Nụ cười của Uống Hàn càng đậm, đưa tay vuốt tinh tế cằm của Luru Ly, buông giọng ái muội: “Vậy sao? Thế cô có muốn diễn lại cảnh tối đó với tôi không?”

Luru Ly cả người tỏa ra hàn khí đông lạnh mọi ái muội ấm áp kia: “Lúc đó cả hai đều say”

– Oh! Nhưng lúc đó tôi lại rất tỉnh, có cần tôi kể lại những hành động dã man của tiểu thư đã làm ví như xé áo, đánh người,...

– Anh im miệng lại!!! Nếu lúc đó anh đã tỉnh vậy tại sao không chống trả? Chẳng phải điều đó minh chứng cho việc anh ra động hiến thân sao?

– Tôi cũng muốn lắm nhưng lúc đó cô dùng thất lung trói chặt hai tay tôi, cả người cô như hồ báo làm sao mà chống mà trả

– Hừ!!! Anh rõ ràng của thể phản kháng

Đừng tưởng chiều này dụ được cô, dù cho cô đã trải qua đặc huấn khắc khe nhưng hẳn thì phải dùng đến lò luyện ngục, là ác ma, ác ma đó! Tuy cả đêm cô chủ động, tay hấn bị trói nhưng kết quả là cô ba ngày nằm la liệt trên giường lúc cả người cô tràn ngập cảm ghét, tức tưởi ai mà quan tâm hẳn bị cái gì. Thấy biểu cảm hồi tưởng của Luru Ly, Uống Hàn cười giương

– Thế tiểu thư có biết lúc sáng khi tỉnh dậy hai má tôi bị cô đánh sưng tấy, hai tay bị trói đến rỉ máu, tôi phải tạm nghỉ một ngày, cô biết tổn thất bao nhiêu không?

– Thế anh của biết đối với một đặc công việc xem nứt xương sườn, phải nghỉ điều dưỡng gây tổn hại bao nhiêu không?

– Thế...

Uống Hàn chưa kịp buông lời thì đằng xa Độc Cô Nhi qua về: “Luru Ly đến đây, uống với mình”

– Ok

Thấy cứu tinh Luru Ly nhanh chóng đồng ý, đưa mắt đắc ý nhìn Uống Hàn, hấn liếc mắt nhìn kẻ phá đám khiến ai đó phải lạnh người, đành buông tay con mồi...

– Cậu đang nói chuyện với ai à

– Chỉ là đối tác 'làm ăn' cậu không cần phải quan tâm đâu

– Vậy thì thôi qua đây uống tiếp

Hai người tiếp tục đối tửu đến khi... Rất lâu sau đó... Độc Cô Nhi cả mặt đỏ ửng sắp gục, Lưu Ly thấy thế vội nói

– Cậu say rồi hay là chúng ta về

– U... Tổ chưa say, nè phục vụ cho tôi thêm rượu tôi phải thắng kẻ này, Độc Cô Nhi chỉ tay về phía Lưu Ly đôi mắt mang ý thách đấu, chàng Bartender liếc mắt nhìn Lưu Ly thì cô gật đầu ý bảo theo những gì cô ấy nói... Thấy rượu ra Độc Cô Nhi bắt đầu tiếp tục uống

– Này anh chàng lịch lãm, tôi mời anh một ly vì nãy giờ phục vụ cho tôi

– Xin lỗi quý khách tôi không uống

– Xi, anh chề à vậy thì cả chai nhé! Đừng lo thôi trả hết châu này

– Ý tôi không phải thế

– Đẹp trai thế chẳng lẽ bị thụ không thể uống với con gái sợ anh nhà mắng sao? Yên tâm tôi rất ủng hộ tình cảm như thế

Anh chàng phục đồ mặt kho nghe thế, Lưu Ly lắc đầu bó tay: “Anh đừng để ý lời nói của những kẻ say này”

– Tôi không say...

– Hay quá hen! Tiểu thư đài cát đi bar đến gần sáng, uống đến không biết trời đất là gì, cả người toàn mùi rượu, còn không mau bỏ xuống và tỉnh ngay lập tức

Cả hai người đồng thời quay lại nhìn thấy vẻ mặt đen như đáy nồi của Độc Cô Hạo Kỳ phía sau hẳn chắc là Dịch Dương Du Tường vẻ mặt lo lắng nhìn Độc Cô Nhi

Độc Cô Nhi mơ màng đưa tay chào anh hai yêu quý của mình cùng tên bạn thân, cười ngốc nghếch: “Chào! Hai người có muốn uống không?”

Nghe thế biểu cảm của Độc Cô Hạo Kỳ càng lạnh thêm vài phần, Lưu Ly thấy hẳn như thể quảng được món nợ: “May quá Độc Cô thiếu, phiền anh mang cậu ấy về”

Không trả lời, Độc Cô Hạo Kỳ im lặng đi đến bên cạnh Độc Cô Nhi định bế cô lên thì... Ọc.. Ọc ọc, âm thanh có vẻ không trong sạch cho lắm vang lên khiến hẳn đen mặt nhìn cô em gái thân yêu, Dịch Dương Du Tường thấy thế vội bế cô lên, đỡ dành và dịu dàng nói: “Em uống say quá rồi đó, anh mang em về rồi rất hảo tính em sao, Hạo Kỳ đi thôi”

– Cảm ơn cô đã chăm sóc cho nó

– Không có gì

Cô nhìn ba người đi xa thì quay lại định tính tiền...

Cạch!

– Thanh toán cho tôi phần của cô ấy

Hắn còn chưa về sao? Từ nãy đến giờ hắn thấy hết rồi sao? Xem ra đạo hạnh của cô còn phải rèn thêm... Lưu Ly khóc thét trong lòng nhìn Uông Hàn cười 'từ ả' nhìn mình...

=====

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

- Thế là Nhi Nhi bị Độc Cô Hạo Kỳ vác về....

Hàn Ngân Hy chỉ đơn giản mỉm cười nhẹ, Lưu Ly mặt nghiêm chỉnh gật đầu nhẹ coi như đã trả lời

- Ủ, thế thì đỡ một của nợ
- Thế cậu có từng nghĩ, sau khi cậu ấy biết chuyện này sẽ phản ứng như thế nào không? Hừ?
- Đó là chuyện của sau này
- Thế à?
- Hàn tiểu thư, tôi đến kiểm tra vết thương, làm phiền Lưu tiểu thư ngồi đợi một lát

Bạch Dật Trạch hiện tại đã phục hồi sao con nợ khí, vẫn mặt than đó nhìn hai người. Hắn không thể coi mở một chút sao? Đến gặp bệnh nhân với vẻ mặt đờ như tượng thế sao? Mà thôi đó cũng không phải là chuyện của cô. Hàn Ngân Hy cắn răng, lết thân quay về giường muốn thản nhiên ngồi xuống như thể không có chuyện gì. Bạch Dật Trạch cùng Lưu Ly kẻ đứng người ngồi nhìn cô, vẫn không có ý định giúp đỡ gì cả. Hừ, đối với kẻ làm bậy thì không nên rộng lượng

Bịch...

Thấy Hàn Ngân Hy đã an tọa, Bạch Dật Trạch đi đến xem vết thương cho cô. Hắn lộ vẻ ghen ghét khi nhìn những vết tích ửng đỏ đầy chói mắt trên cổ lẫn xương quai xanh của cô, đủ biết hôm qua đã có 'chuyện tốt' gì xảy ra.

- Theo đánh giá sơ bộ của tôi, cô cần ở lại thêm tuần nữa
- Vì sao?
- Cô xem có bệnh nhân nào không biết tự chăm sóc bản thân như cô không?
- Ý anh đây là sao?
- Còn giả ngây? Không thể điều dưỡng tốt thì ít nhất cũng phải xem trọng nó một chút, sao lại để cả băng gạc bong ra, miệng vết thương vừa khép thì bị vỡ ra nặng hơn trước, cho cô ở lại thêm một tuần nữa là ít rồi đó
- Tùy tiện

Cạnh... Lưu Ly để tách trà xuống chiếc đĩa nhỏ dưới bàn, bình tĩnh nói:“ Bạch viện trưởng, anh nên làm kiểm tra tổng quát cho cậu ta luôn đi...” Quay đầu lại nhìn hai người ý cười vẫn chưa lui

- Tôi chính là muốn xem thử, rốt cuộc cậu ta bị nứt bao nhiêu cái xương sườn, anh hiểu ý tôi chứ?
- Không phiền Lưu tiểu thư bận tâm, tôi cũng đang có ý đó. Đương nhiên sẽ kiểm tra thật kỹ lưỡng, nhất là kẻ dùng bệnh viện của tôi làm chuyện riêng

Bạch Dật Trạch vừa nói vừa nghiêng răng, thâm ý nhìn cô. Hàn Ngân Hy chảy đầy vạch hắc tuyến, trong lòng bỗng thấy cảm thấy chột dạ. Người bị hại là cô mà, vì sao ai cũng châm chọc cô hết vậy? Nếu muốn tại sao các người không đi tìm tên Lam Triệt chết bầm kia chứ... Cô trong sạch mà... Vì sao? Hàn Ngân Hy khóc không ra nước mắt

- Hàn tiểu thư làm phiền cô theo tôi
- Tôi có thể từ chối mà
- Về khoản này thì chúng tôi không ép buộc bệnh nhân nếu không muốn thì thôi vậy

Lưu Ly liếc mắt trừng cô một cái rồi quay đi. Hàn Ngân Hy âm thầm thở phào trong lòng một hơi... Phù, may quá nếu kiểm tra mà thấy cái gì chắc họ làm thịt cô mất- Kiểm tra đã xong, tôi xin phép đi trước hai người cứ tự nhiên

Nói xong Bạch Dật Trạch bình thản cầm hồ sơ bỏ đi

- Cậu không đi sao? Tớ nhớ làm đặc công đầu thánh thôi như vậy?
- Tớ không muốn làm ai cản được tớ? Sao mới đó đã muốn đuổi khách đi?
- Không ai hiểu tớ như cậu
- Ủ... Gặp lại sau
- Gặp cậu sau

Lưu Ly đứng lên chỉnh lại y phục rồi bước ra. Hàn Ngân Hy thấy thế liền xuy tay ý bỏ đi... Vừa mở cánh cửa ra, bắt chợt cô ấy quay người lại khiến cô giật thót thu tay lại, Lưu Ly liền nở nụ cười nham hiểm

- Ở lại đây mà kiểm điểm lại hành vi của mình đi... Không khéo tối nay sẽ có khách đến viếng đó...

Cạnh... Lưu Ly đóng cửa lại, nét mặt thay đổi hoàn toàn xoay người bỏ đi... Hàn Ngân Hy ngã người xuống giường thở dài, miệng thì thầm “Vậy là mình bị mất trong sạch lần hai sao? Ông Trời thật biết lựa kịch bản đó... Khốn kiếp!”

Cô bật người ngồi dậy, mở laptop ra thì thứ đập vào mắt cô là cổ phiếu của Đường thị tăng đột biến, quả là ngày u ám cũng may là của Bắc thị không bị xuống cho mấy, chứ không cô không những thành tội nhân mà còn là con nợ của tên đó nữa... Thảm hại!....

- Lam Triệt xem ra ta với ngươi không đội chung một trời rồi... Ta sẽ cho ngươi thấy thế nào đắc tội với Bắc Thiên Chiến này... Hừ

- Chỉ là chuyện xã giao bình thường thôi, cậu cần gì phải làm quá lên như thế? Thời gian còn dài, hần đã chiếm tiện nghi trước thì cậu phải dành lại và mạnh tay hơn hần chứ...

Cố Nguyên Lãnh mặt vẫn không đổi sắc nhìn những con số trên màn hình, Bắc Thiên Chiến nghe thế bèn nhanh chân đi đến chỗ của hần, đặt bản điều tra kê bên, cả người vẫn còn tức đến tối mặt. Đối với cái tên bình thường trắng hoa có nhà không dùng để ngủ qua đêm như hần thì biết cái gì gọi là tình cảm chứ? Nhưng nghĩ đến anh cũng thấy chột dạ, rõ ràng ngay cả bản thân cũng không sao hiểu nổi cảm xúc của chính mình lấy đâu ra cái quyền đánh giá người khác như vậy... Thế nhưng trong tâm nộ khí vẫn đang sôi và không có dấu hiệu huyền giảm

- Cậu thì hiểu gì? Nếu là tự nguyện thì tớ có thể xem xét nhưng lần này là hần...

Nhìn xuống tên bạn chí cốt mặt vẫn đang vô tâm, thủy chung nhìn vào màn hình trước mắt, tay thì bận gõ phím. Nghe anh nói thế, Cố Nguyên Lãnh khẽ đưa mắt qua liếc nhìn vài chữ trên bản điều tra rồi quay lại tiếp tục công việc. Bắc Thiên Chiến thấy thái độ của hần bây giờ thì mới bắt đầu xem xét hành vi của bản thân khi nãy... Đúng là anh đã hơn nóng tính không biết tiết chế

- Thôi không nói với cậu nữa... Là do tớ lỗ mãng

Thấy tên đó đã hạ hỏa. Cố Nguyên Lãnh liền dừng mọi hoạt động, ngược khuôn mặt băng lãnh lên, nhìn thẳng vào mắt anh cười yếu ớt “: Thế cậu có muốn mình đánh sập hệ thống của Lam thị không? “

Bắc Thiên Chiến nghe thế, bực môi cong lên một đường hoàn mỹ: “Cứ làm nếu cậu thích”

Ý cười càng đậm nhưng đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, Cố Nguyên Lãnh bèn buông giọng: “Cậu có nghĩ những tên kia bây giờ đã biết chuyện rồi nhỉ?”

- Đã trễ như vậy, khỏi đoán cũng biết chuyện này đã tới tay bọn họ rồi... Mà cậu hỏi thế làm gì? - Bắc Thiên Chiến mắt đầy nghi hoặc nhìn Cố Nguyên Lãnh

- Không gì vì muốn biết rốt cuộc Hàn Ngân Hy kia có bao nhiêu mị lực... Dù là nguyên nhân gián tiếp khiến giá cổ phiếu của cậu giảm xuống, mà cậu vẫn còn quan tâm như thế

Bắc Thiên Chiến nhàu mày nhìn Cố Nguyên Lãnh: “Này, nội những tên kia thôi là tớ đủ phiền rồi, sao lại thêm cả cậu nữa”

Cố Nguyên Lãnh cuối người xoay chiếc ghế: “Ban đầu tớ không định có ý đó, nếu cậu đã muốn chia sẻ như thế thì tớ rất sẵn lòng đón nhận”

- Không, cậu cứ xem như tớ chưa từng nói gì

- Hừm, ngôn từ đã thả ra thì không có chuyện rút lại

Cố Nguyên Lãnh đứng dậy khỏi chiếc sofa đi đến quầy rượu, rót ra hai ly rồi đưa cho Bắc Thiên Chiến một cái

- Cảm ơn cậu đã cho tớ gia nhập, về sau trăm sự nhờ cậu cả vào cậu đấy

Cạch...

Bắc Thiên Chiến hiện vẻ mặt hết nói nhìn hần, nội tâm đang phun tóa nộ khí, cứng họng: “Cậu... “

Cố Nguyên Lãnh thì êm ả thưởng thức rượu, không hiểu sao hôm nay nó coi vị ngọt hơn thường ngày. Là do để lâu lên men hay do nội tâm con người lúc vui đấy?

=====

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Khi tà dương vượt tắt, cả khung trời nhuộm một màu đen huyền ảo, từng ánh đèn được bật lên thấp sáng những con đường phồn hoa, xe cộ chạy đông đúc trên sa lộ, xẹt qua như những tia lửa nhỏ. Hàn Ngân Hy đứng trên sân thượng của bệnh viện nhìn xuống, cô khẽ thở dài... Nếu bây giờ trở lại như lúc trước thì hiện tại cô đang đứng trên tầng cao của cao ốc chứ không phải ở này, cô nhớ ba cái màn hình ở văn phòng quá không biết đến khi nào mới mua được giống vậy nhỉ?

– Đau khổ đến mức định tự sát sao? Nếu muốn tôi có thể cho em cái chết nhân tạo chứ đừng nên nhảy trước bệnh viện của tôi, rất khó coi đó

Nghe thấy giọng nói trầm ấm vang lên phía sau, Hàn Ngân Hy quay đầu lại thì thấy Bạch Dật Trạch đang chậm rãi đi đến. Cô cười ngượng ngạo nhìn hắn: “Anh nghĩ tôi là con người dễ sụp đổ đến thế sao Bạch viện trưởng?”

– Làm sao tôi biết được suy nghĩ của con người khi bên ngoài vốn đã khác bên trong còn khác hơn

– Anh cũng vui tính thật

– Đôi khi mở lòng với người khác là tự cho bản thân thêm con đường để lui... Đây chẳng phải là câu mà lúc trước em nói với tôi sao?

– Vậy sao? Chắc trí nhớ tôi giảm dần theo năm tháng rồi, nào anh đứng là siêu thật cái gì cũng biết cũng ghi nhớ rõ ràng

– Tôi có thể coi đây là một câu khích lệ

Bạch Dật Trạch đi đến bên cạnh Hàn Ngân Hy, dựa lưng vào lan can, đưa mặt đối diện với cô rồi cười khê. Hàn Ngân Hy cũng cười lại, cô đưa mắt nhìn bầu trời xa xăm: “Tôi nay sao sáng thật”

Bạch Dật Trạch cứng ngắc đầu lên nhìn rồi lại liếc mắt sang cô: “Nếu muốn sau này mỗi khi trời đêm đẹp tôi lại đưa em đi ngắm chúng”

– Thế anh không làm việc nữa à? Ban đêm là lúc công việc ban ngày dồn dập vào lẫn cả những thứ cá nhân nữa

Hàn Ngân Hy đưa mắt nguy hiểm, cười yếu ớt nhìn Bạch Dật Trạch còn hắn chỉ đơn giản cười một bên đáp trả lại cô: “Có kẻ đã nói cho em biết sao?”

– Chuyện anh gián tiếp gây hấn với một số bang Hắc đạo khác thì tôi không làm lạ gì, chỉ cần đừng đến tôi và bạn tôi là được

– Vậy để anh suy nghĩ coi... U... Hay là thế này...

Hàn Ngân Hy tựa về mong chờ nhìn hắn, Bạch Dật Trạch đưa tay thật nhanh kéo lấy cánh tay yếu ớt khiến cô ngã mạnh vào người hắn, cô liền phản xạ mà né tránh. Bạc môi trong lúc hỗn loạn đã tìm chính xác vị trí, khẽ hôn xuống đôi môi phần hồng mềm mại của ai kia. Bạch Trạch Trạch một tay kiểm chặt hai cánh tay đang bạo hành hắn, tay kia cố định phần gáy của cô. Bất Hàn Ngân Hy phải tuân theo, thấy cô găm chặt môi không có ý hợp tác, Bạch Dật Trạch liền cắn nhẹ vào đôi môi đang quyến rũ hắn khiến cô ớn đau mà hé miệng, hắn liền chớp lấy thời cơ tấn công, ra sức càn quét bên trong, hai chiếc lưỡi giao hòa với nhau... Nụ hôn thật lâu, thật sâu đến khi Hàn Ngân Hy cả người như nhũn ra, dựa vào người Bạch Dật Trạch mà đứng, hắn mới buông ra để lộ một đường chỉ bạc, ôm cô vào lòng rồi cười thật nham hiểm. Bạch Dật Trạch bế cô rời khỏi sân thượng, đi qua vài hành lang rồi đứng trước phòng khám của hắn, khẽ mở cửa rồi bước trong, trước mắt là một mảng tối đen như mực. Khóa cửa lại rồi lại đi tiếp đến phòng riêng mà bản thân hắn chuẩn bị cho mỗi lần nghiên cứu thuốc vì công việc nên đôi lúc rất bận không về nhà được thì ở đây điều chế tiếp. Khi bước vào nơi đó ngoài chuyện rất sáng ra thì mọi thứ khiến người khác phát run, các lọ thuốc, những chất hóa học với đủ màu sắc được sắp ngay ngắn trong tủ kính, trên kệ thì đầy các quyển sách, mọi dụng cụ thí nghiệm, đầy đủ cái bộ dao kéo khác nhau... Bạch Dật Trạch nhẹ nhàng đặt Hàn Ngân Hy xuống giường, rút ra cây kim tiêm thuốc mê từ trên tay cô xuống, dùng công sát cố định thật chắc hai tay lại trên đầu giường... Lấy ra một con dao phẫu thuật cạo từng nút áo bụng ra để lộ khuôn ngực gợi cảm với chiếc áo lót của từng đường ren đẹp đẽ nhưng nó nhanh chóng bị con dao nhuộm máu của Bạch Dật Trạch phá hủy mà bay theo một đường cong tuyệt đẹp rồi áp xuống sàn... Con dao sắc bén của hắn khẽ kéo một đoạn từ xương sườn đi xuống đến thắt lưng rồi lật ngược nó lại kéo chiếc quần thung đến đầu gối thì sau vài giây cái quần ren siêu gợi cảm cùng chung số phận với cái áo. Góc nhìn thật hoàn mỹ, nghĩ ra cái gì đó, hắn liền đặt con dao xuống khay bên cạnh, cầm lấy cuộn băng keo đen. Rẹt!!! Quần áo của cô tan thành mảnh vụn... Két! Chiếc còng được tháo ra, thay vào đó hắn gấp hai chân người cô thành hình chữ M, dán chặt bằng băng keo, cố định mỗi tay cô vào đầu gối mỗi bên, hai bên đầu dây an toàn được lấy từ gầm giường lên, khóa chặt phần eo cô trên... Hắn đứng ngắm nhìn tác phẩm của mình rồi khẽ đưa mắt thâm túy nhìn nữ nhân trong lòng đang có giấu hiệu hồi tỉnh... Hàn Ngân Hy cảm thấy cả người khó cử động như có thứ gì đó buột chặt mình, khó chịu mở mắt thì thấy Bạch Dật Trạch đang từ ái nhìn cô, còn bản thân thì biến thành bộ dạng siêu xấu hổ này, nghiêng chặt răng: “Bạch Dật Trạch!!! Anh bị điên à mau cởi trói cho tôi, cái đồ bệnh hoạn”

– Phải, tôi bệnh hoạn như em thì em sẽ sớm được ném trải thôi

Hắn lấy ra một thùng lớn, bên trong chất đầy dụng cụ SM... Lấy hai cây dương vật giả đi đến bên cạnh Hàn Ngân Hy: “Em thích loại có gai hay không gai?”

Hàn Ngân Hy trừng lớn mắt nhìn hắn: “Không cái nào cả? Thả tôi ra”

– Vậy là cả hai luôn nhá!!!

Một ngón tay lả lướt trước miệng hoa huyết, vào một chút thì ẩn nhẹ khiến cô run rẩy, lắc mạnh người với ý định trốn tránh nhưng không thành công... Bạch Dật Trạch cong môi nhìn biểu cảm sợ hãi của cô: “Không ngoan vậy phải phạt thêm”. Vừa dứt lời hắn liền cho thêm một ngón vào, ra vào thật nhanh mà còn liên tục làm cô bắt đầu thờ dốt... Hắn hài lòng: “Rất ngoan thưởng cho em thêm”. Ba ngón tay thon dài của hắn đang càng khuấy bên trong hoa huyết của cô... Thấy cô đã đủ ẩm ướt, Bạch Dật Trạch thu tay về, những sợi tơ bạc đầy ám muội vương đầy trên tay, hắn đưa lưỡi ra khẽ liếm: “Rất ngọt, bảo bối em cũng nên niệm thử mùi vị của bản thân”

Hàn Ngân Hy mơ màng thấy Bạch Dật Trạch đưa tay vào miệng mình, cô cảm nhận được một mùi vị lạ lẫm lan trong khuôn miệng, hắn cúi người hôn cô một thật sâu... U... Đưa thẳng dương vật giả vào người cô... Chúng bắt đầu run run bên trong hoa nguyệt và cúc huyết

– Tuyệt chứ bảo bối, bây giờ em ở đây chơi một lát. Anh đi làm cái này xong quay lại xóa tất cả chiến tích của hắn trên người em

U... A.. Á..

Bạch Dật Trạch đi đến tủ kính lấy ra lọ thuốc trong suốt óng ánh, nhiều một ít vào ly rượu vang lắc thật đều, hắn vừa lắc vừa đưa mắt nhìn cô gái đang thờ dốt.

– Ngoài anh ra, em không được để bộ dạng này cho ai thấy hết biết không?

=====

Cắt nhá ta để dành cho đoạn sau

Sau khi viết đến đây ta thấy mình thật biến thái @_@

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Bạch Dật Trạch đặt ly rượu lên khay, khẽ tháo từng miếng băng dính trên người Hàn Ngân Hy tháo luôn cả dây an toàn, rút ra hai thứ đang run lắc tay bao trong cơ thể cô... Toàn thân Hàn Ngân Hy hiện lên từng hắc đốm trên da thịt, cả người hơi co gấu hiệu co giật há miệng thờ dốt, ánh mắt đã ẩn ẩn vài tầng sương mù nhìn hắn... Bạch Dật Trạch cho rượu vào miệng mớm từng chút một cho Hàn Ngân Hy, rượu chảy từ khóe miệng cô nhiều nhuộm từng đốm đỏ trên chiếc ga giường trắng xóa, hắn đưa đầu lưỡi khẽ liếm chúng, lam màu có chút hồng đỏ: “Em phí thật đấy!”

Từng cơn lửa nóng được nhóm lên, chúng như đang thiêu đốt khắp cơ thể Hàn Ngân Hy, da thịt cô bắt đầu hồng nhuận, hai tay cố gắng nếu kéo lấy bàn tay có vài vết chai sần do dùng dao, áp chặt nó cọ cọ vào bên má phúng phính ửng hồng của mình... Cảm giác được chút an ủi khiến cô thở một tiếng thỏa mãn. Bạch Dật Trạch cho chút không hài lòng với sự thỏa mãn đó, hắn cười thật gang, chăm thêm lửa bằng cách khẽ đưa ngón trỏ lả lướt trên người cô. Hành động đó càng khiến cả người cô nóng ran, ánh mắt như lang bỏ nhào vào Bạch Dật Trạch, đổi thành tư thế nư thượng nam hạ.

– Sao bảo bối? Chịu hết nổi à? Em bao thật đấy... Nga..

Chưa trừu chọc xong thì Hàn Ngân Hy đỏ găng đôi môi anh đào ướt át xuống bạc môi lạnh lẽo của hắn. Miệng vừa hôn thật điêu luyện, hai tay bận bịu cời từng lớp quần áo trên người hắn. Còn Bạch Dật Trạch thì chỉ nằm yên hưởng thụ sự chủ động của ai kia... Đến khi cả người hắn không còn thứ gì để che chắn... Bốp!!! Bạch Dật Trạch khẽ vỗ một cái vào mông cô tạo ra một âm mờ ám

– Lâu quá đấy!

Hắn áp cô xuống dưới thân, bàn tay hư hồng lưu loát di chuyển trên da thịt Hàn Ngân Hy, vừa chạm tới vị trí hay ho nào đó, bạc môi khinh tiếu: “Uớt ẩm như vậy, nói anh biết em ra mấy lần rồi”

Hàn Ngân Hy khó hờ môi ra lộ cả hai răng trắng xóa, ánh mặt mông lung nhìn người phía trên, hắn đưa ngón tay còn vương vài thứ chất lỏng trong suốt vào miệng cô, như bắt được vật giải khuây Hàn Ngân Hy đưa lưỡi đảo qua đảo lại tựa đang liếm ngậm viên kẹo, nước bọt vô thức tràn ra khỏi khóe môi lần dọc theo bên má dính vào mu bàn tay hắn.

– Bảo bối muốn lắm à? Vậy em phải làm sao?... Khiến anh làm em không nhớ nổi số lần mình ra...

Hàn Ngân Hy lúc này đầu óc đã trống rỗng chỉ biết hành động theo cảm tính, cô chiều biết bây giờ chỉ có hắn mới giúp được cô thoát khỏi cảm giác đưa ngực này. Không cần suy nghĩ, cô liền mở rộng hai chân, hai tay ôm chặt ba vai của hắn, rên rỉ ngọt ngào: “Nóng...quá! Giúp tôi”

– Giúp như thế nào?

– Chân đã mở... Anh có thể vào...

Bạch Dật Trạch còn tưởng cô sẽ nói những câu từ mạnh mẽ khác, nào ngờ... Hắn khẽ lắc đầu, nhưng không sao thời gian còn dài... Hắn liền động thân đi vào

A...~.

Ân... ~

Cả hai kêu gào trong sung sướng, dị vật to lớn đang dần tấn công vào sâu trong cơ thể Hàn Ngân Hy, từng cú thúc vào như đến tận tử cung cô làm cô nhăn mặt, đôi chân thon thả vô thức kẹp chặt thắt lưng hắn khiến Bạch Dật Trạch suýt chút buông vũ khí đầu hàng

– Em định hủy hoại hạnh phúc nửa đời sau của mình sao? Kẹp chặt như vậy thả lỏng chút...

Thấy cô không nghe lời, hắn liền hôn cô một cái thật sâu, hai tay không nhàn rỗi mà xoa nắn đôi gò bồng mềm mại làm cô phân tâm và kết quả như ý hắn, cự long hung hãn ra vào liên tục bên trong hoa huyết đến khi thứ chất lỏng trắng đục tràn ra tại tử cung... Hai người thở hổn hển giăng chặt vào nhau không một khe hở, Hàn Ngân Hy thở nhẹ một cái... Phù, cuối cùng đã xong. Như biết được suy nghĩ của cô, Bạch Dật Trạch nheo mắt nguy hiểm kéo cô dậy ngồi trên đùi hắn, hai tay bắt lấy thắt lưng cô

– Chưa xong đâu bảo bối

Hàn Ngân Hy cảm nhận được thứ nằm trong cơ thể cô đang có xu hướng trở dậy mở rộng hoa huyết cô thì bản thân tiêu rồi... Không làm cô thất vọng, Bạch Dật Trạch liền đưa thân thể cô lên một đoạn rồi mạnh tay dập xuống, tư thế này càng khiến hắn vào sâu hơn, cúi đầu xuống ngậm một bên núm hoa như hai từ bú sữa mẹ, hai tay vuốt ve tấm lưng trần quyến rũ... Từng động tác thuần thực cộng thêm sự nhiệt tình của hắn khiến cô nhận không được mà rên rỉ

A... Ân. Nga....

– Anh rất thích bộ dáng này của em, chỉ nghĩ về anh, mỗi anh... Nói tên của anh, tôi em chỉ yêu anh

– Tên.. Anh? Bạch... Nga~

Bóp!!!...A...

–.... Dật... Trạch ~

– Đúng vậy tiếp tục nào, còn cậu gì nữa?

Hắn liền thúc thật mạnh vào tử cung, khiến cô xém chút nữa là ra... Cả người vô lực ôm lấy hắn, đầu tựa vào vai khẽ thì thầm“...Em... Yên anh, Dật Trạch... Tha cho em đi... Nga~”

– Ah... Đúng thế, anh cũng yêu em... Cho em tất cả, anh sẽ phục vụ em tận lực

Bạch Dật Trạch bóp mạnh vào bộ mông săn chắc của cô... Phụt! Tinh dịch một lần nữa tràn vào sâu trong cơ thể cô hòa cùng với lần phóng lần trước... Bịch, hắn áp cô xuống, hai tay mở rộng đôi chân, không cho cô thời gian nghỉ ngơi mà tiếp tục cuộc chơi

– Anh quên mất... Phải xoá những thứ đáng ghét này...

– A... Dật Trạch... Nga~~~

Hắn vừa hôn vừa cắn nhẹ vào người cô... Từng vết hôn ngân hiện ra trên lộ trình của hắn còn cô gần như đã mất hoàn toàn ý thức xoa xoa đầu tóc hắn như đang hưởng thụ, miệng thì ngậm nga liên tục vì phía trên hắn bận tạo ấn kỷ nhưng phía dưới thì không những không chậm lại mà còn rất nhanh như khẩu súng nạp đạn liên tục công phá dưới thân cô

– A... Ân... Dật Trạch dừng lại... em không chịu được... Nga~

Hừm, Bạch Dật Trạch đình chỉ đôi môi, ngẩng đầu lên nhìn cô ý cười nồng đậm“ Bảo bối, em vừa ra sao? Nhanh đến thế không đợi anh à “

Ấn hai bên vai cô xuống, hắn ra vào liên tục... Trong làn khói mờ ảo, Hàn Ngân Hy mơ hồ nhìn thấy gương mặt xuất thần của hắn đắm đuối nhìn cô, từng mồ hôi lã trên trán có giọt nhiều xuống người cô có giọt lã dài trên trên thân hình cường tráng hiện rõ từng múi cơ... Cô khẽ vươn tay lau đi mồ hôi trên khuôn mặt hoàn mỹ như tạc, hành động bất ngờ của cô khiến động tác của hắn chậm lại vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nhìn cô... Nắm lấy tay cô áp vào má nâng niu như trân bảo, tay còn lại hắn khẽ xoa chiếc bụng hơi phình lên vì chứa một lượng lớn tinh dịch của hắn cùng mật dịch của cô

– Trong đây có hỗn hợp của chúng ta... Em xem có nên kiếm một đứa không?

– Nga... Cái gì... Ah

Lần xuất này Bạch Dật Trạch cảm nhận môn một lực cản bên trong... Hắn khẽ nhếch môi, say đắm nhìn cô gái do quá mệt mỏi mà thiếp đi cả người ướt đầm mồ hôi. Hôn nhẹ lên trán rồi khẽ ôm cô vào lòng mà chìm trong giấc ngủ... Đã lâu lắm rồi hắn mới cảm nhận được phút giây an toàn này...

Tên tiếp theo sẽ là ai đây? (๑-___-๑)

Hehe... Hẹn gặp cái nàng vào một ngày nào đó lúc nửa đêm

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.